

ANNEX 1: ENTREVISTES

***ENTREVISTA A LA GUIONISTA GISELA POU**

15 d'octubre de 1998, Castellar del Vallès.

-Com i per què es decideix a fer telenovel·les catalanes?

Després de l'emissió de Doctor Caparrós, el departament de dramàtics de TV3 podríem dir que estava en crisi, sí, s'havia fet La Granja i Quico "el progrè", o fins i tot alguna *sitcom*¹⁹ per part d'Enric Gomà i Ramon Solsona. Però realment la sèrie dramàtica d'emissió diària no comença fins que Joan Bas, cap de dramàtics de TV3 l'any 1993, crida Benet i Jornet per portar-la a terme. En l'equip inicial també hi havia els guionistes Toni Cabré, Enric Gomà i jo mateixa. Després de cinc anys, la professió de guionista s'ha consolidat, però llavors no ho estava.

-Llavors va ser Joan Bas el màxim responsable en la creació de telenovel·les catalanes?

Va ser una aposta de Joan Bas que li ha sortit bé i la feina de guionista s'ha consolidat.

-Com es va concebre *Poble Nou*?

Benet proposa un embrió, la família Aiguadé amb el conflicte de paternitat de l'Antònio, primer s'escriuen deu capítols, de vuit o nou seqüències cadascun, després es torna a la fórmula de muntar amb capítols de vint seqüències perquè dona més ritme, més matisos, no feia falta donar un pas dramàtic menys essencial. Ara s'ha passat una altra vegada a nou o deu seqüències perquè és més fàcil de realitzar.

-Quina és la tècnica o procés de treball en l'elaboració dels guions?

Va ser als cursos que s'imparteix des de *Pilots*, TV3 hi col·labora, on Enric i jo vam descobrir el concepte de bíblia que utilitzaven els guionistes de telenovel·les com "Gent del barri". La productora d'*EastEnders* apostava perquè s'havia de saber cap a on anava la història des de l'inici.

Després també és necessari l'escaleta, que explica què passa a cada seqüència, i a partir de la qual s'escriuen els diàlegs que passen a producció i, finalment, a realització. Sempre hi ha dos

¹⁹ *Sitcom* és la denominació anglesa a la comèdia de situació

mesos de *decalage* entre la construcció d'un capítol i l'emissió, això són quaranta capítols fets per endavant.

-Com i quan es va començar a preparar la telenovel·la *Poble Nou*?

Vam començar a treballar a l'abril de 1993 però en realitat tot havia començat el 1992. Primer vam treballar per una Bíblia de 120 capítols que s'emeterien de gener a juny de l'any 1994 però després vam haver de treballar per una Bíblia que anés fins als 191 capítols, és a dir, una Bíblia del 121 fins als 191 capítols que vam elaborar Marta Carranza i jo.

-Com treballau els guionistes?

En l'origen la forma de treballar era molt diferent a com es treballa ara perquè tots els guionistes fèiem de tot, escaleta, diàlegs. I es generaven vint capítols al mateix temps, es formava un "lío" perquè cada guionista estava fent cinc capítols. Al setembre de l'any 1993 s'afegeixen al grup de treball cinc persones més i al final la feina del guionista ha acabat per especialitzar-se, uns es dediquen més a l'argument, per exemple, a mi m'ha tocat bastant fer arguments, altres, com el Toni -(es refereix al guionista Toni Cabré)- fan més diàlegs. Per una part és bo perquè la feina s'agilitza però és parcialitzat, o fa escaleta o fa argument o el que sigui. En resum es pot dir que la Bíblia dona l'argument bàsic, d'aquí surten les escaletes que donen ordres sobre l'argument per elaborar els diàlegs. El procés de producció és bastant industrial, en una setmana es fan cinc escaletes, amb els corresponents cinc diàlegs i tot pren forma de cinc capítols, en els que hi han treballat només set o vuit persones.

-Quina va ser la resposta del públic a la primera telenovel·la catalana?

Quan va començar l'emissió el gener de 1994 es va convertir en un fenomen sociològic. Nosaltres estàvem molt nerviosos però la realitat és que a TV3 havien dit que amb un 20-25% de *share*²⁰ ja estava bé i el nombre d'espectadors va anar creixent fins que el gènere telenovel·la es va consolidar.

-Creus que n'hi havia per tant, que les telenovel·les repercuteixen tant a la vida?

Per mi el "culebrón" és un mitjà de molt valor, entra directament a les cases, per tant, els guionistes i creadors en general, hem de tenir molta responsabilitat amb el que fem.

-Què creus que és el que s'ha de transmetre a través de les telenovel·les?

²⁰ El *share* és la quota de pantalla

Per mi que el que s'ha fet és defensar el valor humà. L'homosexualitat l'encarnava Jordi Boixaderes que tenia un personatge que era encantador. Recordo que algú em va dir que s'havia discutit amb la seva parella sobre el conflicte que hi havia entre la Rosa i l'Antònio i que la dona estava a favor d'ella i l'home d'ell. Suposo que llavors les telenovel·les fomenten el diàleg i a més estaven plenes de matisos. Ara no, els dolents són molt dolents.

-Són sempre criteris "encertats" i acceptats consensualment per la majoria els que es transmeten?

A mi em sorprèn la manca de valors morals a vegades, és un escàndol que l'Eulàlia²¹ hagi guanyat tantes adhesions. No pots justificar morts i mira tot el que ha generat.

No en va nosaltres ens fem preguntes com Qui pot tenir sida? L'homosexual, l'Helena, la prostituta?" No pots estigmatitzar cap, era un perill com a missatge. L'audiència mana.

-Quin és el gènere que defineix les telenovel·les catalanes?

Per mi el gènere de les telenovel·les catalanes és el melodrama, el conflictes amorosos. Però ha anat canviant. El còctel d'un producte és una part emotiva, una dosi de suspens i ara han afegit una part policíaca que a mi no m'agrada gaire. El que vol veure l'audiència és odi, amor, venjança. Més lluny d'això no hi ha telenovel·la. Sempre hi ha d'haver un amor impossible fins al final com a fil conductor. Per exemple, la protagonista pot ser, com el cas de la Rosa, una dona que s'allibera i pateix, i quan més pateix, més audiència té la telenovel·la. A més hi ha el factor identificació. Es tracta de crear suspens, tensió dramàtica i per a això les paternitats i maternitat desconegudes són molt útils, encara que ara ja estan molt gastades. El sentiment humà, íntim, mol arranjat. Feines, amors, van i vénen, el fill és el pas definitiu.

-Com definiries a les dones de *Poble Nou*?

La Rosa és l'heroïna, com a tal la influència que ha tingut. Es tracta de la dona emancipada. la dona de la postguerra que fins ara ha fet el que li ha tocat, ser mare que té cura dels fills. Ara però vol ser també persona. Després de la separació el primer amor és amor truncat, sembla que sigui un avís tipus "no surtis del matrimoni perquè mira com et pot sortir". Si la retornàvem al matrimoni crec que era un perill perquè es podria pensar que fem apologia del matrimoni. El cas és que la relació de parella amb el marit no funciona però sí se'n surt com a

²¹ L'Eulàlia és la protagonista femenina de *Nissaga de Poder* que comet assassinats sense gaires escrúpols. Les seves accions es justifiquen per un amor inmens cap al seu fill. Aquest va ser segurament el personatge més popular de *Nissaga de Poder* i va rebre crítiques molt favorables per part dels seguidors de la telenovel·la.

mare i dona. Aconsegueix estar bé, pot volar sola encara que l'estat ideal és tenir parella, cadascun la seva tarongeta. L'Helena és la dona alliberada, la mare soltera, l'exemple a seguir. Cerca l'amor de la seva vida. És una dona valenta i viu sola que troba l'amor de la seva vida i ella i l'Emília podríem dir que són la cara i la creu d'una mateixa generació de dones mares solteres. L'Emília és la soltera amargada, té el fill a soles però amb dolor, sense sentir-se realitzada, en canvi sí creu que el món l'ha traïda. La tieta Victòria ja té nom amb caràcter. És anarquista, lluitadora, tolerant, dona que tot i no ser mare se sent feliç i completa, encara que abans, en la seva època, una dona que havia renunciat a la maternitat es considerava incompleta. Es projecte amb la família i fa seva la dita que mai és tard per començar. La Mònica és un personatge peculiar, és prostituta perquè no té un altre remei, s'enamora i s'avergonyeix de la feina. És com de cartró pedra aquest personatge. Després es transforma en una dona rica, per un matrimoni d'interessos, hi el sentit de la vida és la venjança, però té un punt feble que és el Ferran. La Kati lluita i perd, li costa arribar allà on vol. És el contrapunt a personatges més somiadors, ella és realista. Creu que s'ha d'anar en compte amb la dita que tothom aconsegueix el que vol perquè és una gran mentida. Ella hi posa intensitat dramàtica. La Cristina representa el tòpic de la "pija", senyora de cara a la galeria que troba la veritat amb l'Antònio. És buida, absurda i només preocupada per les aparences. L'Anna és la dona feta per força. Creix abans d'hora protegida per la mare, no vol ser com la mare. Deixa de ser nena molt aviat. Té molt clar massa coses i la maternitat ja és el sùmmum de la seva maduresa que li han donat la mare i la tieta Victòria. Ella protegeix als germans. La té una mare independent, modèlica i és més cap verd. Viu conflictes més intensos en no saber qui és el pare i descobrir que la seva mare en realitat és la seva tieta. És la que té una adolescència amb problemes més complicats de resoldre. Una mica una adolescent exagerada amb un passat poc clar que finalment retroba en l'Helena a la seva mare. Està enamorada del Ferran i durant un temps es queda sola perquè vol trobar el que vol. Al final té una maduresa més sòlida que l'Anna. La Mercè encarna la senzillesa, és feliç, sense complicacions, estima el seu home i és molt pràctica. Junt amb el Manel són la línia més còmica i fresca de la telenovel·la.

-I a l'Antònio, el protagonista masculí?

És el prototip del catalanet "de a pie", bona persona, gelós, dominant, preocupat per la família i els diners.

-Com definiries *Secrets de Família*?

Secrets és una història d'amor encara molt emotiva. Ara ja són més policíaques, s'ha anat simplificant, és més difícil reflexionar sobre les mesquineses psicològiques, és més barat si vols. s'han decantat excessivament cap al policíac, el melodrama hi és però no és tan

protagonista. A *Secrets de Família* els personatges són rics i interessants i es destaquen a la tercera edat amb la Montserrat Carulla fent d'àvia Martina, que té una saviesa excepcional i experiència. Ho controla tot. El problema crec que va ser que hi havia massa ventall de situacions diverses: paralítica, jove soltera, negra, homosexual, fills adoptats, ludòpata...El cas del ludòpata es va posar molt a consciència per demostrar que es tracta d'una malaltia, per conscienciar. La mare soltera era la versió infantil de l'Helena, la Marta feia el paper de cap verd mentre que la Dolors feia la dona frustrada, que estima però està enamorada del germà del seu marit. Hi ha en aquesta telenovel·la de la Mª Mercè Roca molt contenció que no hi ha hagut a les altres per pròpia voluntat de l'autora. Es podria dir que a *Poble Nou* els personatges feien més coses, hi havia més acció determinant el desenvolupament de la història. A *Secrets* tot el que passa d'important ve donat més pels sentiments i el que hi ha dintre dels caps dels protagonistes, la seva complexitat interior i els seus patiments. Per exemple, la rèplica de la tieta Victòria és la Martina, una dona amb tota la saviesa de les bruixes i la comprensió de les mares. El que li falta a les sèries en general és una línia còmica.

-Com qualificaries el gènere actualment?

El gènere s'ha banalitzat. Hi ha moltes sèries. Ara surten clòniques de totes, deixant apart el cas de *Periodistes*. Per mi falta una evolució i una gran reflexió sobre cap a on ens hem de dirigir. Les sèries les miren un munt de persones, és necessària més consciència i responsabilitat. Si fóssim conscients algunes coses no les faríem.

-Quina creus que n'és la solució?

Hem de construir personatges políticament correctes, per exemple, els homosexuals o lesbianes no poden ser depreciables perquè darrera hi ha tot un col·lectiu i el personatge en qüestió és com l'emblema. I curiosament, les lesbianes de les telenovel·les no funcionen gaire. A *Nissaga*, la Sampietro feia de dolenta sense contemplacions i el personatge funciona, però em sembla que és per l'actriu. Els actors fan molt en aquest sentit.

-Quina és la definició que fas de *Laberint d'Ombres*?

Laberint d'Ombres és curiosa per l'estructura que té. Les famílies funcionen molt bé a les altres. Aquí la història és menys "familiar" i es tracta de dos móns, el dels rics i el dels pobres que només es toquen per una parella, com si fos el conte del príncep i la pastoreta al revés. Aquest és el motor argumental. Dos móns massa separats. És molt policíaca i l'autor és precisament l'escriptor de novel·la policíaca Andreu Martín.

-Per tu és cert que fan tot el que fan a la televisió, tipus *reality shows*, perquè l'audiència ho vol?

Per mi qualitat i audiència no estan renyits. El que passa que és més fàcil produir productes de baix cost que enganxin pel que sigui, com determinats concursos i programes. Però la gent també està disposada i aprecia els productes de qualitat.

-Com ha anat evolucionant el gènere telenovel·la a Catalunya?

D'un *Poble Nou* més naturalista, a un *Secrets* més intimista, que ja té el nom d'això, de contingut, i barreja de *Poble Nou*. En aquestes dues els personatges són de classes populars. A *Nissaga* l'argument és més policíac, també hi ha secrets amagats però és el món ja de la classe social benestant. A *Laberint* hi ha la coexistència dels dos móns, però falta interconnexió.

-Què és el més important en la creació de les telenovel·les?

El secret de les telenovel·les són els personatges i cap a on vols que vagin, per exemple els pares de l'Eduard de *Nissaga* són els masovers entranyables. També és molt important l'autor que hi ha darrera. A *Nissaga* sembla que no acaba de conèixer bé la classe social que descriu, és una mica un *Falcon Crest* català. I no s'entén que hi hagi l'Eulàlia, detestable i estimadíssima només perquè actua per amor. Suposo que a Eulàlia se la veu com víctima d'ella mateixa, la repercussió que ha tingut en l'audiència però no deixa de ser curiosa.

-Per què la ubicació de les telenovel·les a determinats escenaris de la geografia catalana?

Poble Nou es fa com exemple de la nova ciutat que és Barcelona, Girona és l'escenari de *Secrets* per descentralitzar, *Nissaga* es fa sobre el món del cava al Penedès perquè els cavistes donen diners per produir-la i *Laberint* es fa a Sabadell, una ciutat mitjana de la que es podia haver aprofitat que era una ciutat eminentment tèxtil.

-D'on va sortir que *Poble Nou* tinguis les característiques que té i no altres?

Quan ens vam plantejar al juny del 1993 la creació de *Poble Nou*, després del curs a *Pilots*, vam decidir fer un *EastEnders* a la catalana, barrejat amb la sobrietat catalana i comptant amb que els actors catalans són molt bons, matisats i continguts. La mateixa història, segons com s'expliqui, és una o una altra.

-Què influència el que els passa als personatges al llarg de l'emissió?

Per exemple, argumentalment és potent que l'Antônio donés la vida pel fill, a més que es va positivitzar el personatge. Però en realitat va ser circumstancial la decisió. A *Nissaga* els espectadors a vegades provocaven alguns canvis en la sèrie. En altres ocasions hi ha personatges que no és previst que siguin protagonistes però que el fa un tros d'actor i el personatge creix. Si el personatge funciona costa molt matar-lo.

-Quina relació tenen les telenovel·les i la realitat?

Les telenovel·les són una condensació de la realitat. *Poble Nou* va ser un fenomen perquè s'ho mirava tothom, hi havia personatges de tota mena i potser facilitava la identificació encara que es tractava d'un món bàsicament femení.

***ENTREVISTA AL GUIONISTA TONI CABRÉ**

30 d'octubre de 1998, Mataró.

-Com definiries el gènere telenovel·la a Catalunya?

Per mi es tracta de ficció naturalista, nosaltres hem afegit la càrrega passional i sentimental dels culebrons veneçolans a la forma de treballar d'*EastEnders*, però sense deixar de banda la idiosincràsia catalana.

-Per tu, que has treballat a totes les telenovel·les que s'han fet fins ara, quina n'és l'evolució del gènere des de la creació de *Poble Nou*?

Poble Nou té una vessant costumista i emocional molt important perquè vam pensar que era el que podia funcionar i de fet funciona. Quan es va concebre se sabia prèviament l'hora d'emissió però no estava clar a qui ho dirigirien concretament, això fins que no veus qui la segueix no ho saps definitivament. De totes formes va ser una sorpresa que la seguís tothom, avis, mares, pares i fills. Suposo que tenia personatges entranyables, fàcils de connectar-hi com la tieta Victòria, extravertida, vitalista i botiguera. A *Secrets de Família* és més important mantenir l'emoció i la psicologia dels personatges en el plantejament. Era una atmosfera molt impregnada d'intimisme i interessava més com pateix els protagonistes que el què de la història. Hi havia la empremta de la Mª Mercè Roca, i com a guionistes treballàvem la Gisela Pou, la Maite Carranza, el Sergi Belbel -que també influïa en la forma de suggerir més que d'explicar-, Lluís Arcarazo, Joan Marimon i jo. Va ser una aposta diferent i l'audiència es va mantenir. Es va observar que quan es comencen a treure crims, assassinats...l'audiència puja. Crec que destacaria el paper de la Martina, la mare, la bruixa que tot ho comprenia. Aquesta es va emetre de gener a desembre l'any 1995. Després va venir *Nissaga de Poder* i hi vam posar més intrigues i "marros". Però la resposta del públic no és causa, efecte ràpidament. Va costar d'arrencar la història dels poderosos, els encestos, crims, amors i odís. Semblava una tragèdia grega però al costat hi havia tot un apartat amb ingredients costumistes, gent del poble, els Castro, el capellà. En Benet i Jornet i el Rodolf Cirera van fer la bíblia i Lluís Arcarazo va coordinar als guionistes i va donar ànima a l'equip format per setze persones, entre hi ha alguns que surten i d'altres entren. Amb *Laberint d'Ombres*, la quarta, està molt clar que es busca la línia d'intriga, policíaca, tot i que també es tornava cap a la "vena" emocional. Diríem que més que policíaca es tendeix als secrets i la intriga. Es tendeix als misteris i secrets però sense caure en el maniqueisme. Hem intentat que, tot i que la gent sàpiga quin dels personatges és l'assassí, que vegin que no és un personatge simple sinó que pateix com els altres.

-Per què creus que enganxen tant alguns personatges?

Ens agrada fer personatges creïbles, per exemple que la Rosa cometi l'error d'anar al llit amb el nòvio de la tieta i que no quedin junts dóna força, que el que no toca enganxa.

-Les telenovel·les, són transmissores de valors?

Segur, a *Poble Nou* surt la violació dins del matrimoni perquè conscientment volíem manifestar-nos-hi en contra. I així amb altres temes. Es transmeten valors i això té encara més interès de cara a l'espectador. Sempre hi ha un temes que s'han de tocar, per exemple, l'alcoholisme i les drogues dures ja estaven a la bíblia de *Laberint d'Ombres*. En aquest cas vam voler equiparar-los perquè la gent veiés els problemes que pot portar a una família si un dels membres ingereix de forma patològica qualsevol de les dues coses, però intentant reflectir la realitat, sense idealitzar-la perquè la realitat és polièdrica. I tampoc volem caure en la moralina fàcil. I la ludopatia era un tema que volíem tractar a *Secrets*.

-Què fa a les telenovel·les tan "bones" transmissores de valors?

El fet que són personatges propers, que primer entren a casa a poc a poc i després, un cop conegut i quan ja el públic se'ls estima doncs resulta que no són, per exemple, tan ideals com els creien. En el cas de l'homosexual de *Poble Nou*, sabíem que aquest col·lectiu no es podia representar com persones estàndards, amb moments de debilitat o fent el rol del dolent perquè llavors la reacció entre els sectors més conservadors hagués estat de titllar-los com a tals per la seva condició d'homosexuals. Els nostres homosexuals havien de ser bons, encantadors, és a dir, que no els tractàvem amb la normalitat que dóna la creació de personalitats de ficció amb la possibilitat de donar-los qualsevol tipus de matís. D'altra banda, quan vam decidir tractar el tema de la sida també vam tenir en compte aquesta vessant "familiar" de la relació audiència i personatges. I en concret, el tema de la sida va anar així: els personatges de la sèrie havien de creure que un dels homosexuals era portador del virus i llavors es creava com una conspiració als seu voltant; ningú li preguntava directament res, però tots n'opinaven. El millor de tot és que l'homosexual està al cas d'aquesta conspiració i decideix no aclarir la situació i no explicar que ell no pateix la malaltia. No pot donar-se res de més progressista, en comptes de que l'homosexual en qüestió fes que la resta callés manifestant la seva bona salut, es manté en silenci en solidaritat cap als que sí pateixen la malaltia.

-Hi ha algun tema tabú a les telenovel·les que no podeu tractar pel que sigui?

El sexe és un tema que no pot sortir explícitament, vull dir l'acte sexual. El sexe sempre és al·ludit a les sèries catalanes de ficció però nosaltres, els guionistes, ja cerquem la manera perquè el públic entengui que l'acte s'ha donat encara que no l'hagin vist.

-Creus que les telenovel·les tenen molta incidència social?

Em penso que tampoc s'ha d'exagerar. *Poble Nou* va tenir molta incidència social perquè era novetat. Ara no se'n parla tant d'això i si se'n parla es fa des de la vessant lúdica. Jo penso que el gènere s'ha de situar al seu lloc. La gent es pren les telenovel·les com un producte lúdic i prou.

-Quan i per què es canvia l'argument o les línies argumentals d'una telenovel·la?

Bàsicament només per una qüestió d'audiència, si l'audiència falla llavors s'ha de fer el que sigui. També pot passar que un actor tingui un compromís o una malaltia i s'hagi de transformar el guió.

-Qui són els guionistes de sèries dramàtiques?

Gent diversa, bastants titulats, filòlegs, biòlegs i gent del carrer. El que està clar que les sèries catalanes han fet la s'hagi consolidat una professió, la de guionista i que s'hagi professionalitzat. Ara hi ha cua per ser guionistes.

-Quines són les característiques d'un bon guionista?

El guionista de dramàtics ha de tenir sensibilitat dramàtica, que vol dir que sàpiga explicar coses a través dels personatges. A diferència de la novel·la, que està narrada en tercera persona normalment, aquí han de ser els personatges els que mostren el desenvolupament de les històries a través de les seves manifestacions i moviments. Quan l'espectador endevina allò que els personatges callen és quan se'l creuen i s'impliquen en la trama. Però, a més, s'ha de saber mantenir l'espectador amb interès i tensió dramàtica cada dia. Han de ser històries que es mantinguin en el temps i s'han d'explicar dramàticament cosa que realment és difícil. És a dir, que tant els diàlegs com les accions dramàtiques són molt importants però no has de descuidar mai la tensió i el manteniment de l'interès. El guió i el càsting són bàsics en aquest sentit.

-Què és el que manca en l'elaboració del guió des del punt de vista del guionista?

Sens dubte, més assessorament en temes jurídics, mèdics...i temps de revisió. I això significa pressupost. Ara per ara no hi ha una demanda de productes molt costosos ni a les sèries

d'emissió estatal ni autonòmiques perquè no se sap si amb més diners després la gent les veuria igual, més o menys. S'aposta per la continuïtat.

***ENTREVISTA AL PRODUCTOR JOAN BAS**

2 de novembre de 1998.

Aquesta entrevista la vaig enviar per correu electrònic i el senyor Joan Bas la va respondre per fax. A continuació reproduïxo les preguntes i respostes, atès que les respostes originals enviades per fax són bastant intel·ligibles.

Les preguntes que vaig formular són les següents:

- Per què es proposen de fer ficció l'any 1992 quan vostè és cap de dramàtics de TV3?
- Quins objectius tenien en aquesta nova aposta?
- Quines dificultats van trobar en l'origen de la proposta?
- Per què les van situar en horari de sobretaula? A quin públic es volien adreçar?
- Per què creu que el públic català va convertir *Poble Nou* en fenomen social?
- I en canvi, per què creu que l'exportació de *Poble Nou* no va funcionar de la mateixa forma?
- Quina creu que és la clau de l'èxit de les telenovel·les catalanes? (valors, temes que es tracten, idiosincràsia...)
- Amb quin pressupost comptaven per a fer la primera telenovel·la? I ara, què costa fer un capítol?
- Com definiria el gènere a Catalunya?
- Com creu que ha evolucionat des de *Poble Nou* fins a *Laberint d'Ombres* aquest gènere?
- Cap a on volen anar o creuen que s'hauria d'anar en properes creacions?

Pel que fa a les respostes, van ser les següents:

-En realitat es feia ficció des d'abans de 1992 (per exemple, i no són els únics casos ni gèneres, les sèries protagonitzades per Joan Capri, Joan Pere, Saza, etc., així com experiències isolades de gèneres diferents no necessàriament humorístics) però no existia una política cohesionada i atrevida que intentés competir amb els productes de ficció estrangers, donant per descomptat que aquests obtenien sempre una millor acceptació.

-Feia molt de temps que, des de la meua posició de cap de dramàtics, intentava convèncer els meu superiors per fer passos endavant, però un pas endavant suposa, a l'hora de la realitat, un determinat risc econòmic. I qualsevol cadena pública o privada, és normal que s'ho pensi dues vegades. El resultat, d'avançada, és incert. Amb això estic contestant també la tercera pregunta. Tanmateix jo tenia la impressió que existia el material base, guionistes, realitzadors, actors, per

competir amb qui fos. I vaig intentar, de manera reiterada, demostrar-ho. L'oportunitat va decisiva va arribar gairebé d'esquitllentes. Dins el programa "La vida en un xip", creat per Josep M. Puyal, ell mateix va voler introduir-hi una falca de ficció anomenada "La granja", que va obtenir molta acceptació i que va anar agafant vida pròpia, independitzant-se del programa mare. L'escriptor Jaume Cabré va ser la persona que es responsabilitzava dels guions. Una reposició estival de tots els capítols, feta en programació diària, va resultar un èxit inesperat de la cadena, i va fer obrir els ulls a la possibilitat de reconsiderar un producte similar en temporada normal.

-L'alt cost del producte, la por a no tenir, com abans, professionals capaços de dur endavant el repte, en definitiva, desconfiança, a tots nivells, de no assolir l'alçada mínima i de no obtenir una acollida suficient del públic.

-Simultàniament vaig intentar cobrir (atacar) dues franges horàries. La nocturna i la de sobretaula. La nocturna ja havia estat "tractada" però potser no per creadors amb prou empenta, o amb prou coneixement -encara que fos intuïtiu- del que podia esperar l'audiència. En canvi la de sobretaula era terreny verge. Per nosaltres, vull dir. Perquè des de feia uns pocs anys hi triomfaven productes generalment d'origen llatinoamericà. L'èxit d'acceptació de "La granja" i també de productes forans com la "Gent del barri" britànica va fer que em fos acceptat, finalment, el projecte d'una sèrie que conservés unes característiques costumistes similars.

-Ens adreçàvem, pel que fa a la franja de sobretaula, en principi, i perdó per la redundància, al públic de sobretaula, un públic principalment femení que consumia amb voracitat sèries com "Dancing days". Però insisteixo: la meva opció no era fer un calc; la meva aposta anava per un costumisme quotidià, molt diferent de d'aquells serials.

-La meva (la nostra) sorpresa va ser comprovar en quin grau el públic català (i tingui en compte que no s'ha estudiat encara fins a quin punt vam arribar més enllà, fins a les Illes a les terres valencianes, Alacant inclòs) s'identificava amb un producte i amb els conflictes que hi presentàvem. Els televidents identificaven uns ambients i uns costums, però alhora els vam donar unes dosis d'intriga, de passions, de sentiments, sense les quals el producte no hauria funcionat. I no s'hi va enganxar tant sols el públic femení. S'hi va enganxar i s'hi enganxa tothom, tots els sexes i totes les classes socials. Analitzar a posteriori sempre és fàcil. Una anàlisi fiable i complexa encara no ha estat feta.

-La sèrie estava ubicada a Barcelona, i en tant que Barcelona és cap i casal de Catalunya, tot Catalunya podia fer-la seva. Però podien fer-la seva els mallorquins, els valencians i alacantins? Tenim una llengua comuna però... Són preguntes de resposta complexa. I pel que fa als castellans o als andalusos o als gallecs... Identifiquen i entenen menys els costums catalans que els nord-americans? Tant diferents són els seus dels nostres? Cal admetre-ho i assumir-ho? Respondre aquestes preguntes és apassionant però delicat. Vull dir que no m'atreveixo a acceptar respostes esquemàtiques. Prefereixo pensar que no hi va haver una bona elecció horària, que no hi va haver un bon llançament... De tota manera voldria fer observa que finalment, "Poble Nou", va anar a parar a horari matinal. Estava posada directament dins un bloc de tres serials seguits, i els altres eren llatinoamericans. "Poble Nou" va ser el més vist.

-Fem serials amb tots els elements emocionals i d'intriga que faci falta, però no descuidem mai ni el lloc on som ni el missatge darrer, obert, tolerant, que volem enviar. En definitiva, però, i perdoni la immodèstia, penso que essencialment, i a vegades amb errors, però amb insistència i amb un esforç enorme que des de fora no es pot ni imaginar, procurem obtenir qualitat. I això el públic ho nota.

-Pressupostos.

-El gènere ha anat evolucionant. Des del costumisme de "Poble Nou", ja sigui a través de la franja de sobretaula, ja sigui a través de la franja nocturna, hem obert el ventall a tots els gèneres, i a totes les possibilitats. Hem traspassat, per un extrem i un altre, qualsevol límit definitori. No ho hem fet tot, però la gamma ha estat francament variada. Des de "Les Teresines" de La Cubana fins a una història de passions tan políticament incorrecte (aparentment) com "Nissaga de poder".

-És evident que cal buscar i trobar noves formules dramàtiques. Quedar-nos on som, a la llarga, vol dir fracassar. Aquest és el desafiament constant. I hem de donar-hi resposta.

***ENTREVISTA A LA GUIONISTA ANNA FITÉ**

26 de setembre de 2000, Sabadell.

-Per tu, les telenovel·les són una representació de la realitat?

En certa manera les telenovel·les són un reflex de la realitat perquè s'hi inclouen tot tipus de famílies, de situacions i personatges que es poden trobar a la realitat, però no tenen la pretensió de reflectir la realitat de forma fidedigna total, sí de ser creïbles, però fugim del concret, es tracta de crear, són ficció al cap i a la fi.

-A les telenovel·les mai veiem personatges despullats tot i que sí es tracta la sexualitat, per què?

Es tracta sobretot de que són un producte que s'emet al migdia, parlo de les catalanes, i per tant en un horari que no és per posar despullats. De totes formes amb *El Cor de la Ciutat* hi ha un personatge, la Raquel, que surt nua d'esquena, és un moment però fins i tot el personatge que li acompanya fa un comentari sobre el seu cul, o sigui, que no passa desapercebut el seu nu d'esquena.

-El Cor de la Ciutat té previst el final o és una telenovel·la oberta?

Primer es va treballar amb telenovel·les de final tancat, *Laberint d'Ombres* es va fer amb la idea d'aguantar l'emissió fins que l'audiència baixés, pel guionista el millor és que hi hagi un final tancat des del principi perquè així saps cap a on anar i que no hauràs d'anar improvisant tota l'estona. *El Cor de la Ciutat* té previst un final i, en principi, l'emissió ha de durar 200 capítols, fins al juny de 2001, però ja veurem. Sempre és possible canviar.

-Els guionistes i autor o autors de les telenovel·les, com us plantegeu la inclusió de temes socials en l'argument?

Intentem que surtin temes que ens preocupen socialment i intentem fer-ho des d'un punt de vista progressista. Per exemple, a *El Cor de la Ciutat* hi ha una mare separada que viu amb els fills i l'àvia i que té molts problemes econòmics perquè el marit se n'ha des preocupat del tema. O el tractament de la sida, aquí el té una noia encantadora, que porta una vida emocional estable però que la mala sort fa que un nòvio anterior li encomanés la malaltia. Doncs hem fet que aquesta noia, després que la planti el nòvio actual a punt de casar-se, trobi l'amor de la seva vida, es vagi a viure amb ell sense necessitat de casament i siguin molt feliços.

-Hi ha algun tipus de sostre, tema que no es pugui tocar?

En principi no, no hi ha temes tabú, prohibits.

-Creus que les telenovel·les tenen repercussió social?

Sí, a mi una vegada una senyora que em va dir que era de l'Opus em va explicar que des que havia vist els dos homosexuals a *Poble Nou* ja s'havia acostumat ja s'havia acostumat a veure'n i acceptar que existien.

-Amb El Cor de la Ciutat, per què s'ha tornat un altre cop al relat més realista i melodramàtic?

Perquè sempre s'ha d'anar oferint un producte nou perquè la gent no se'n cansi. La nostra obsessió és no repetir personatges que sonin a altres telenovel·les anteriors, per això a vegades és sa que els guionistes vagin entrant i sortint i no estiguin sempre fent telenovel·les. Hi ha hagut un temps en que es va canviar cap al *thriller* amb *Laberint d'Ombres* i ara tornem a *Poble Nou*. Això no treu que es toquin temes forts com que la Clara vagi al llit amb el noi del que s'ha enamorat la seva filla.

-Què és el que pot fer canviar que un personatge no faci el que era previst en la bíblia?

Doncs que tingui compromisos teatrals o amb alguna sèrie estatal, com el cas del Miquel de la Laura, que com estava rodant a Madrid va haver de desaparèixer un temps, però tornarà.

***ENTREVISTA A ENRIC GOMÀ I JORDI GALCERÁN**

6 de febrer de 2001

-Com definiria a les telenovel·les catalanes?

E.G.: Es tracta de ficció diària i pel que fa al concepte hem aportat veïns a l'espectador català. Vull dir que la gent necessita saber què els passa a l'altra. Amb les telenovel·les s'expliquen trames narrades amb intensitat dramàtica.

J.G.: El que intentem és que sempre hi hagi algun personatge amb el que els espectadors s'hi puguin identificar, que siguin personatges creïbles per la seva complexitat. Les telenovel·les catalanes es distingeixen de les de fora precisament en això, en la complexitat dels personatges. En les altres els personatges solen ser bastant simples, i no em refereixo només a algunes de les sud-americanes, sinó també a moltes de nord-americanes.

-Segons vostès, quin és el fet diferencial de les telenovel·les catalanes, a banda de l'idioma, respecte a les estatals i estrangeres, aquesta proximitat entre espectador i personatge?

E.G.: Jo crec que sí, que la complexitat psicològica dels personatges i la proximitat amb el públic les fa molt diferents a totes les que estan fetes fora de Catalunya.

Catalunya té una qualitat creativa superior a la de Madrid i els actors de telenovel·les també són millors. A Madrid els guionistes estan molt malament pagats i els actors que treballen a telenovel·les són els que la indústria cinematogràfica no ocupa, molts cops actors de segona fila. Aquí els actors no tenen un cinema que els aculli a tots, per viure han de treballar i els mateixos que estan fent una obra de teatre per la nit estan fent la telenovel·la durant el dia. Aquest potser és un fenomen estrany que no es registra a altres llocs. Nosaltres entenem que les telenovel·les són guions i actors perquè la realització va més marcada pel temps que per res.

J.G.: I el fet que els actors siguin tan bons a Catalunya fa que els guionistes et motivis més perquè penses en les possibilitats que tenen els actors i t'atreveixes a donar un perfil psicològic als personatges que no t'atreviries amb altres actors.

-Quin és el problema per l'exportació de les telenovel·les catalanes?

E.G.: El problema de l'exportació és bastant complexa. Europa no és un mercat de fàcil venda i compra de productes europeus de ficció i menys ara amb el gran salt que ha fet la producció pròpia a tots els països. D'altra banda jo crec que igual que *EastEnders* era un producte molt

local que va tenir gran èxit fora del seu país, doncs *El Cor de la Ciutat* per mi seria fàcilment exportable perquè és el mateix concepte que *EastEnders*.

-Considera que les telenovel·les són representacions, reflexes de la realitat?

E.G.: Les telenovel·les beuen de la realitat però no són reflexes de la realitat. El que intentem és que siguin versemblants però tractant-se de ficció és evident que hi ha més intensitat dramàtica i que el ritme és totalment adequat a la forma de ficció. A la vida tot és més atzarós.

J.G.: La construcció dels personatges sí que és naturalista i després les trames ja van per una altra banda, amb intensitat.

E.G.: A vegades s'han d'incloure els ingredients del fulletó noucentista i del docudrama.

J.G.: Conceptualment podríem dir que totes fins ara són semblants. Mira el fenomen de l'Eulàlia. Tothom va entendre que defensés els seu fill, conceptualment s'entenia. I després la manera com (fins i tot matant) ja és ficció.

-De quina manera es plantegen l'aparició de determinats temes d'alt contingut social com la dificultat de les mares separades i amb fills per tirar endavant, o la sida?

E.G. i J.G.: Per nosaltres el fet que hi hagi un personatge amb sida o homosexual s'ha de fer amb la màxima normalitat. Per això normalment no fem que l'homosexual estigui turmentat pel fet de ser-ho, sinó que és homosexual com si fos un paisatge més, un personatge més. Com si un tret de la seva personalitat, en comptes del mal geni, és l'homosexualitat, però no basem les trames en l'homosexualitat. I és clar que hi haurà personatges que el criticaran i d'altres que no però intentem que sigui un personatge més, igual que una mare soltera o el que sigui.

-Hi ha algun tema que estigui vedat o pel que sigui que es faci difícil de tractar? Si és així quin i per què?

E.G.: El que funciona entre nosaltres és l'autocensura però no més que la que pot haver-hi a la resta del món cultural. Hi ha temes que no tracten els diaris i que no tracta ningú, tampoc nosaltres. En realitat hi ha temes que no hem provat de posar-los perquè sabem d'avançada que ens portarien problemes. Mai hem estat capaços de que un avortament fos una decisió de les dones, al final o han avortat sense provocar-lo o han tirat endavant amb els embarassos.

J.G.: Ara, amb la segona part de *El Cor de la Ciutat* ja hem previst que hi hagi un avortament per decisió pròpia, veurem que passa.

E.G.: I no només els embarassos, també el consum de drogues com la marihuana no l'hem fet aparèixer.

J.G.: Per exemple seria molt fàcil que personatges que la gent s'estima com la Laura i el Marcel se'n fumessin un tranquils a casa, però no ho posem. Com tampoc les escenes sexuals, sempre és una abans, un després però de la vida sexual dels personatges l'espectador en sap molt poc.

E.G.: I una altra mancança és conèixer la ideologia dels personatges. Són buits quan a ideologia política. I això que totes les telenovel·les les hem ambientat en la Catalunya contemporània i seria el més normal que hi haguessin debats sobre la qüestió.

-Passa igual amb el tema de la religió?

E.G.: Aquest també és un tema pendent.

J.G.: És clar, vivim a una societat que se suposa catòlica i nosaltres passem de llarg pel tema de la religiositat dels personatges. Però a *Nissaga* sortia un capellà.

E.G.: Sí però un capellà agnòstic. I ara surt una que està amb una secta. Però el debat religiós no és present. És a dir, que tenim personatges amb manca d'idees i creences.

-Per què han decidit que tirar endavant o no un embaràs sigui una qüestió que a les telenovel·les catalanes apareix com decisió pràcticament unilateral de la dona (Anna, Mercè i Helena a *Poble Nou* i Mari i Vicenta a *El Cor de la Ciutat*, per exemple)?

E.G.: Perquè som realistes. Per suposat que l'opinió de l'home en aquest cas és un reforç però la determinant és l'opinió de la dona.

J.G.: A les telenovel·les es representa el creixent poder de les dones en les relacions. En el passat no però ara les dones controlen les relacions. A *El Cor de la Ciutat* les dones manen, és una sèrie de dones i no ens ho vam plantejar, va sortir de la versemblança. Elles prenen les decisions. Ara la Cinta, que potser era la que tenia un matrimoni més convencional dels que queden a la telenovel·la també li diu al marit que no vol dependre d'ell i es comença a treure el carnet de conduir.

E.G.: Les telenovel·les reflecteixen la crisi de la identitat masculina. També hi ha un nou model d'homes. I hi ha pocs matrimonis convencionals a *El Cor*, uns viuen junts sense matrimoni, altres són separats i realment pocs són matrimonis convencionals. Fins i tot una dona com la Pilar que viu amb un noi que no és el seu fill i li fa de mare.

J.G.: És allò que diu el Lluís Arcarazo a la web de la sèrie. Que tot canvia, la feina, la parella, que tot té un moviment constant.

I és un fet conscient representar sexualitat i reproducció separades i reproducció també independent de les relacions de parella (cas Anna i Jaume pares i Anna i Marc parella)?

E.G. i J.G.: La veritat és que no som molt conscients. Que la sexualitat i la reproducció estan separades sí, perquè és el més normal, i ja fa anys que ho és. Ara de la independència entre relació de parella i reproducció com passava amb l'Anna no. I ara també passa amb la Mari i el Santi, que ella vol tenir un fill sola encara que la parella hagi acabat.

-Creuen que les telenovel·les tenen repercussió social? Són transmissores de valors o simple divertiment? O una cosa no treu l'altra?

E.G.: Primer de tot són un divertiment però a vegades també són didàctiques.

J.G.: El didactisme de la ficció estava molt present en les telenovel·les de Benet i Jornet mentre que Lluís Arcarazo busca més naturalisme, que no vol dir que sigui més antididàctica. Suposo que és una qüestió generacional també. El que és comú en tots és la responsabilitat d'allò que expliques. A vegades passem més temps discutint de moral que de trama. Parlem si està bé ensenyar segons què i com. És una responsabilitat autoimposada perquè no tenim cap mena de censura de TV· o de producció. Per suposat, si tractem un tema com la immigració dons ho intentem fer de forma realista però defensant una postura clarament, la que creiem que és la postura correcta. Sortiran personatges que estan d'acord i d'altres que no però sempre deixem clar la que creiem que és la bona postura. El que no crec és que les telenovel·les influenciïn en la vida de la gent encara que sí poden crear estats d'opinió. Són una mica com el Barça.

E.G.: Jo crec que són més que el Barça perquè si cada dia les persones veuen una dosi d'amor romàntic doncs a la llarga això va quedant, no és de forma directe però sí a poc a poc. A més, s'ha de tenir en compte que treballem amb una empresa pública controlada per partits polítics que tenen responsabilitats en temes de salut pública, serveis socials, entre d'altres, i per tant les pautes de comportament dels nostres personatges també han d'anar pel mateix camí.

-Quins són els objectius que es marquen des de producció/guió a l'hora de concebre una telenovel·la?, i en el cas concret de *El Cor de la Ciutat*?

J.G.: Pensem que la qüestió bàsica és fer un producte que pugui veure molta gent, més coral. I en la última concretament això és molt visible, no hi ha un nucli protagonista sinó que tots els nuclis són protagonistes i reflectir la vida del barri de Sant Andreu, el barri és el protagonista, totes les històries tenen igual interès. També amb *El Cor de la Ciutat* hi ha una voluntat explícita de fugir de les truculències i de fer trames més realistes, sense fills sorpresa i assassinats. Crec que és una reacció lògica després de *Nissaga* i *Laberint*. També hem volgut que la sèrie tingués més ritme, els diàlegs són més picats, abans hi havia més monòleg, i hi ha més ritme amb la diversitat de línies i de seqüències.

E.G.: I des de TV3 hi ha la voluntat de crear un imaginari propi, una tradició i cultura que és diferenciada i que vol ser diferenciada, cosa que no passa amb el cinema, on no hi ha un esperit de ficció autòcton.

-Quins canvis destacarien que hagi experimentat la telenovel·la catalana des de l'inici, amb *Poble Nou*, fins ara?

E.G. i J.G.: La telenovel·la catalana és un híbrid que ja va començar fa uns deu anys amb molts tempteigs, inseguretats, tons, maneres d'escriure, manera de dialogar els personatges, és diferent l'estil del Benet, de la Mª Mercè Roca i el Sergi Belbel i de l'Arcarazo i això queda reflectit en les telenovel·les que cadascú ha ideat.

-Per què els guionistes canvien "la vida" prevista d'un personatge, a banda d'accidents que pugui tenir l'actor o circumstàncies d'aquesta mena?

J.G.: Doncs jo diria que pocs actors han desertat. I sobretot els canvis són perquè interessa dramàticament. Ara que fem la segona part de *El Cor* sí que podem veure la potencialitat d'alguns actors i aprofitar-la per l'escriptura dels nous capítols, però seguim exclusivament els nostres criteris i no els del públic.

E.G.: Amb això hi ha una mena de mite de que els guionistes recreen i no creen equivocada. Es pensa que qualsevol pot fer de guionista per aquest motiu i que ens deixem influir pels gustos de la gent i les seves reaccions a l'hora de fer les trames. És absurd, treballeu amb un *decalage* gran de capítols.

J.G.: A Madrid han fet algun programa pilot però aquí mai. I tampoc sé si serveix d'alguna cosa.

E.G.: Bé, amb *Médico de Familia* també es van assessorar amb sociòlegs.

J.G.: Aquí mai hi ha una pretensió de fer tampoc un estudi sociològic de la societat en la que estem. Fem històries versemblants, interessants, que beuen de la societat en la que estem els guionistes.

E.G.: L'equip de guionistes és molt important per les telenovel·les. Primer vam començar uns deu i no n'hi havien i ara ja han passat entre quaranta o cinquanta i n'hi ha molts. Però la tasca del guionista no es pren com important. Potser perquè els periodistes la veuen semblant a la seva.

ANNEX 2: BIOGRAFIES DELS PERSONATGES

En aquest annex trobareu les biografies dels personatges masculins i femenins de *Poble Nou* i *El Cor de la Ciutat*.

ANNEX 2: BIOGRAFIES DELS PERSONATGES

1) Biografies dels personatges protagonistes en el context de la telenovel·la *Poble Nou* (acotades als 191 capítols de la telenovel·la).

En aquest apartat s'explica la vida dels personatges de la telenovel·la, un per un.

La biografia que aquí presento té com a principal objectiu fixar els esdeveniments demogràfics: emancipació, formació d'unions i famílies, ruptura de les unions, maternitat i paternitat. A més de veure com apareixen represades la sexualitat, els mètodes anticonceptius, l'avortament i la salut sexual i reproductiva, Aquests són, doncs, els *items* que prenc com a més rellevants en la vida dels personatges. I, al costat d'aquests, tots els que els motiven o poden motivar-los d'alguna manera, com la independència econòmica per la realització d'activitats remunerades o la mobilitat social, entre d'altres.

Com es veurà a continuació, es descriuen personatges que no apareixen en l'apartat de morfologia perquè es tracta de personatges que apareixen en algun moment de l'emissió de la telenovel·la, tot i que fora dels deu primers capítols o deu últims.

1.1) Biografies de les dones de *Poble Nou* una per una i els estereotips de dona representats.

Rosa:

En els primers capítols es presenta com la mare que ha d'ocupar-se dels seus tres fills, del marit i que es dedica primordialment a les tasques de la llar, quelcom que ha fet com natural durant tota la vida. Les quatre parets dels pis on viu la família són el seu món i les seves preocupacions, anhels, inquietuds, felicitats i infelicitats es concentren entorn a aquest univers reduït. No té cura la seva imatge personal, té un aspecte antiquat i actua com si, per ella, tot l'important a la vida ja hagués passat. Només sembla esperar desgràcies i preocupacions familiars. És com si no tingués vida pròpia, no se li coneixen afeccions, ni temps d'esbarjo en solitari,

viu la seva vida a través de la del seu marit i fills. A més, es presenta com una dona que es mostra dèbil davant de qualsevol problema que se li presenta, un canvi que no ha previst o quelcom que surt de la norma se li fa una muntanya. Sembla que la seva manera d'evadir-se dels problemes o de les coses que no vol fer és dir que té mal de cap, i ho diu sovint al principi de la telenovel·la.

El primer esdeveniment rellevant que canvia la seva vida és que guanya el sorteig de la *loto* contra tota previsió del seu marit. La quantitat que guanya els possibilita canviar de pis i obrir un negoci en forma de supermercat, comptant amb la tieta Victòria com a sòcia.

A partir del premi la Rosa no guanya en independència econòmica i tampoc personal, fins i tot les seves opinions continuen sent secundàries a la llar, però comença a treballar i a prendre part de les decisions relacionades amb el supermercat familiar. El fet de treballar fora de casa tampoc li dóna equitat de rols a la llar perquè el seu marit continua exercint de cap de família i de proveïdor principal i ella, com a resposta, només es queixa. L'important en l'ampliació de rols de la protagonista és que se li obren noves portes, tant professionals com personals. De totes formes, hi ha encara un fet que precipita els esdeveniments cap a la seva independència marital: el descobriment de que el seu marit li ha estat infidel i de que, potser, és pare legítim. Ella se sent enganyada i, tot i això, opta per separar-se del marit, encara que mantenint la forma de matrimoni de cara al públic. Només quan l'Antònio la viola ella decideix que ell marxi de casa i que la separació sigui un fet conegut per tothom.

Quan als nous camins cap a la independència marital a que feia referència abans, d'una banda, pel que fa al terreny personal, la feina la posa en contacte amb més gent i, havent-se separat del marit, entra i surt de casa amb més llibertat. Aquesta circumstància la porta a tenir la primera relació sentimental de la seva vida fora del matrimoni i de l'Antònio. És una relació que li aporta més insatisfacció que felicitat perquè, en realitat, l'home amb qui la manté, el Ricard, només busca en ella unes joies que sap que guarda en una calaixera.

El Ricard és un home desagradable, sense principis i que no dubta a enganyar-la, tant a ella com a la Victòria, amb la que conviu en el moment de seduir la Rosa. Per culpa d'aquest home, les dues dones viuen enemistades una

temporada, i les dues, en realitat, han estat enganyades per ell. Aquest esdeveniment, un nou amor en la seva vida que en realitat no l'és, podria portar a la interpretació per part dels espectadors que és una advertència "compte, no sortir del matrimoni per malament que et vagi perquè fora tot és igual de dolent o pitjor", o "més val allò dolent però conegut que allò bo però que encara s'ha de conèixer". Per tant, podria convertir-se en una apologia al matrimoni per damunt de tot. Això també es dona en l'intent per part de la Rosa de tornar a viure amb l'Antònio després de passar un temps separats com s'explica més endavant. És com si una dona sense company o marit no pogués viure, estigués amputada. El desenvolupament dels esdeveniments negaran, com es veurà, aquestes hipòtesis. El cas és que la Rosa, quan surt amb el Ricard i fa l'amor amb ell se sent bruta i criticada perquè ningú no entén la relació. L'única explicació objectiva és que la protagonista necessita amor i afecte i el troba en mans d'aquest home sense escrúpols, que se n'adona de les mancances de la Rosa i en treu profit.

L'altra possibilitat sentimental que se li obre és a través d'un representant que freqüenta el supermercat, el Bernat. Aquest home, uns anys més jove que la Rosa, s'enamora d'ella, la respecta i la fa sentir valorada com a persona. Mai la pressiona per anar més enllà de l'amistat i es manté com un ferm suport d'ella. A través del Bernat se senten discursos a favor de la independència de les dones, dels drets de ser felices i de sentir-se realitzades més enllà de la llar. És a aquest personatge a qui la Rosa deixa una porta oberta quan se separa definitivament de l'Antònio, sense, però, canviar d'immediat l'amistat per l'amor que ell li ofereix en diverses ocasions.

D'altra, en el terreny professional, el treball al supermercat fa que entri en contacte, com s'ha esmentat, amb el Bernat i és ell qui li proposa que siguin socis i obrin una empresa de *catering*. Aquest negoci els funciona molt bé, primer el porten a terme de forma casolana, ella cuina a la seva pròpia cuina de casa i ell serveis els encàrrecs personalment. Després, lloguen un local i fan *catering* per grans celebracions, fins i tot per congressos. El repartiment serà tasca del germà de la Rosa. La nova ocupació de la protagonista la porta a fer petits viatges de negoci, i a portar una agenda molt ocupada. La seva responsabilitat en l'empresa és molt gran, i la capacitat de decisió està en peu d'igualtat amb la del Bernat. L'Antònio,

mai veu bé aquesta feina de la Rosa i, en la mesura que pot, a través de comentaris, intenta enfonsar-la i fer-la creure que el que fa és poc rellevant i que s'està ficant en una aventura de la que no pot sortir ben parada perquè no n'està a l'alçada. Fins i tot, és culpable de que en una ocasió l'empresa de *catering* serveixi menjar amb mal estat. Aquest fet que fa que la Rosa es deprimeixi i se senti culpable d'una intoxicació, arribant al punt de plantejar-se deixar la feina i tornar a la llar perquè manifesta que no serveix per res més que pel que ha fet tota la vida. Però al final la veritat aflora i la Rosa tira endavant amb el negoci.

Centrant-nos en la vida matrimonial, ja s'ha esmentat la separació de l'Antònio a l'inici de la telenovel·la. Durant aquest temps que dura la separació, la parella passa per moments que van de la disputa constant a l'amistat, però en totes les circumstàncies ella el tracta amb respecte. En general, la Rosa intenta fer partícip a l'Antònio de tot el que té a veure amb els fills, sobretot amb el petit que és el que viu amb ella a casa. Precisament és la malaltia del fill gran el que torna a unir a la parella, primer com a amics i, poc després, com a parella. És una dona que sempre es mostra molt generosa amb els que estima.

En el segon període de convivència algunes coses han canviat en la vida matrimonial, per començar, la Rosa és una dona independent, amb negoci propi, amb una vida social plena i amb capacitat per portar les comptes i la casa. El marit nota els canvis i, per obtenir l'amor de la Rosa, intenta canviar la conducta masculista. Al principi, farà el dinar, planxarà i la sorprendrà amb sortides al cine o regals. Al poc temps, l'Antònio torna a ser l'Antònio de sempre, intolerant i masculista. La Rosa, però, ja no vol canviar ni perdre la independència i autonomia. Ell no accepta que ella entri i surti per feina i, com a represàlia, comença a sortir amb la Cristina, tot tornant a enganyar la Rosa.

Finalment, en descobrir la veritat, ella posa punt i final a la relació. La Rosa es veu obligada a fer front a la vida en solitari, tot i que ha lluitat per fer-ho en companyia de l'home amb qui es va casar. Arribada a aquest punt, que és al final de la telenovel·la, apareix com una dona completa, mare i treballadora, amb les portes obertes a nous amors i experiències. A més, el seu caràcter tràgic i victimista sembla canviat per un sentit irònic i una maduresa que no tenia en començar la història.

La transformació de la Rosa de mestressa de casa a dona emprenedora i treballadora va acompanyada en canvis en la seva manera de vestir i de comportar-se. El seu aspecte físic canvia i passa de ser descuidat a molt més acurat, a l'hora que es va forjant una nova personalitat. Al principi, les faldilles rectes fins al genoll, les bruses clàssiques sense gràcia, antiquades i poc favorables, són el seu vestuari normal, i el seu pentinat i maquillatge són sense gràcia. A casa porta sempre bates poc atractives, passades de moda i, gairebé mai, porta pantalons. A mida que avancen els capítols i canvien les circumstàncies de la seva vida, fa servir roba clàssica però elegant, va a la perruqueria habitualment i té cura de l'aspecte en totes les situacions, ja sigui en l'àmbit públic o en el privat. També la seva manera d'entendre el món i l'actitud davant la diferència es modifiquen. Així per exemple, entre els capítols 11 i 23 s'esgarriava perquè al barri vell on abans hi havia una tintoreria ara hi ha un *sex shop*, que diu que li fa fàstic. Després, assumeix amb comprensió i tolerància l'homosexualitat del germà i l'embaràs de la filla soltera i la seva relació amb un company que no és el pare de la criatura, entre d'altres coses.

Paral·lelament, es mostra molt més segura en les seves opinions i ferm en les decisions que pren. De totes formes, no deixa de tenir un sentit tràgic de la vida i de ser una dona patidora per tot el que passa al seu voltant, sobretot respecte als seus fills. És a dir, que efectivament, hi ha una transformació física i psicològica evident. Però de cap a fi de la telenovel·la la Rosa també té un punt d'amargor i quelcom que no la deixa ser del tot feliç, com si ella cregués que està predestinada a portar la vida que li ha tocat sense que sigui possible obrir-se a nous horitzons. En general, sempre parla de la sort, com si les coses passessin sense la seva voluntat.

La Rosa de l'inici de la telenovel·la representa la dona catalana de la postguerra, que ha fet el que li ha tocat sense plantejar-se gaire la vida, sense projectes individuals com a persona. Després de casar-se molt jove amb l'Antònio i sense experiències prèvies, fins ara mai ha vist més opcions que les d'estar-s'hi a casa. Però els esdeveniments que viu en el transcurs de la telenovel·la, fan passi de ser una mestressa de casa a una dona, una persona i, de fet, encarna a l'emancipada, l'heroïna de la telenovel·la.

(Per a la Rosa no hi ha el típic final feliç de les pel·lícules i novel·les romàntiques. La seva vida és més propera a la realitat que la de les heroïnes clàssiques, sense que per això, deixi de ser-ho).

Helena:

L'Helena i la Rosa són la cara i la creu d'una mateixa generació de dones. Entre les dues dones es crea un pont de solidaritat, amistat i comprensió mútua i és aquest personatge el que, en certa forma, dóna seguretat a la Rosa a l'hora que està canviant les seves actituds, així com també la guia sobre els canvis en el seu aspecte físic.

L'Helena, des de l'inici, representa el rol de la dona alliberada, independent, amb un treball que la fa mantenir-se per si mateixa i mantenir la seva filla, la Júlia. És una dona atractiva físicament, que vesteix de forma elegant i extremada, que té cura del seu pentinat i maquillatge i que se sent segura de les seves opinions.

En un primer moment, apareix com mare soltera, molt gelosa de guardar la identitat del pare de la seva filla. En realitat, a mida que passen els capítols es descobreix que és mare adoptiva de la Júlia, que en realitat és la seva tieta i que es va fer càrrec d'ella en morir la seva mare biològica, que era germana de l'Helena, perquè el pare de la Júlia s'havia desentès de la germana de l'Helena i també ho va fer de la seva filla.

De totes formes, tant l'Helena com la resta de personatges de la telenovel·la, a excepció de l'Anna, tenen assumida la seva maternitat en solitari i l'Helena assumeix totes les responsabilitats que comporta la maternitat adoptiva i, després, la maternitat biològica.

Hi ha un període de temps en que la desesperació per les contínues amenaces del pare de la Júlia cap a l'Helena fan que begui més de la compta, i es podria pensar que s'està alcoholitzant i, de fet, cada cop que se sent sola, beu. Però el comportament desapareix en conèixer la última de les seves parelles. En general, però, l'Helena és la dona valenta que no es rendeix davant dels problemes, amb iniciativa i que viu les relacions amb els homes d'una forma igualitària i, respecte de l'amor, bastant lúdica. Fins i tot fa comentaris frívols sobre les seves relacions amb els homes. Però això és només una primera impressió que dóna el

personatge. En realitat, anirà donant pistes sobre el seu romanticisme, les seves ganes de trobar un amor amb majúscules, com si totes les experiències sentimentals que diu que ha tingut hagin estat una recerca de l'home de la seva vida, que l'entengui i l'estimi pel que ella és com persona. De fet, en el moment en que deixa de prendre les relacions amoroses com simples jocs de seducció acaba per mantenir una relació estable i seguint codis de comportament i compromís bastant tradicionals, fins i tot, passant per la institució matrimonial.

El seu itinerari sentimental durant la telenovel·la comença per la seva relació amb l'Enric, un amic que passa per una crisi matrimonial. En aquesta relació apareixen tòpics, com que ell l'ajudi a la comptabilitat de la llar, però el tracta és d'igual a igual, fins i tot ella reconeix que ell cuina molt bé. Quan l'Enric se separa de la dona, porta les seves pertinences a casa de l'Helena, donant per fet que s'hi pot instal·lar. L'Helena reaccionarà negativament, li explica que ell ha de saber separar la seva relació amb ella de la de la seva dona i, sobretot, que ha d'aprendre a estar sol. Al poc temps d'aquesta conversa i de que ell hagi provat viure en soledat, l'Helena li diu que poden viure junts si ell vol. L'Enric accepta però finalment tornarà a viure amb la seva dona (*un cas curiós de com els fills pesen molt en les decisions a prendre en un potencial divorci, perquè l'argument que ell exposa a l'Helena quan decideix tornar amb la seva dona és que serà el millor pel fill*).

A aquesta relació seguirà una fugaç aventura amb un veí casat, el Grau. A ella no li satisfà la relació i decideix que no vagi més enllà de l'aventura esporàdica. Entre aquesta relació i la següent, que serà la definitiva, l'Helena viu una malaltia que la deprimirà, té càncer de pit. L'operen satisfactòriament però li han amputat un pit. La protagonista se sent mutilada, no suficient dona perquè creu que ja no pot ser atractiva sexualment.

La percepció canvia gràcies al doctor que ha portat el seu cas, el Daniel Boix. Ell, que és un home culte i que ha optat per viure la vida en solitari i només mantenint amors esporàdics, la convida a sortir, li regala roses i l'afalaga perquè se sent enamorat. En un primer moment, ella creu que el que sent l'home és compassió però aviat ell li demostra que l'estima, l'admira i n'està enamorat. Després d'un curt període d'estar junts, decideixen casar-se pel civil, tot i que el matrimoni, segons manifesten els dos, no entrava dintre dels seus plans de vida. La

convivència serà en peu d'igualtat, i les tasques de la llar les fa una assistenta tot i que la responsabilitat sembla que sigui més de l'Helena que del Daniel. Paral·lelament a la nova vida matrimonial, a l'institut comença una nova etapa com a directora. Per tant, els dos estan molt actius professionalment.

Segons sembla al final de la telenovel·la, aquest serà l'amor definitiu de la seva vida, però no sense condicions. L'Helena sempre pot decidir, i ho demostra, que no vol continuar la relació si no li satisfà. I és que hi ha uns quants capítols en que la parella es troba en crisi perquè el Daniel se sent atret per la Júlia, la filla de l'Helena. Ella se n'adona i el fa fora de casa, almenys fins que tingui clar què sent per cadascuna de les dues dones.

En el període de breu separació ella se n'adona que està embarassada però ho manté en secret i manifesta que serà ella qui decidirà sobre què farà amb l'embaràs, si tenir el nen o avortar. El resultat és que decideix tenir el nen i no li ho dirà al Daniel fins que no sàpiga que ell realment l'estima i que l'atracció per la Júlia ha estat una equivocació. Quan tornen a viure junts, la Júlia, que ha estat al marge i desconeix l'origen dels problemes entre el Daniel i la seva mare adoptiva, s'emancipa. De forma que la parella espera una criatura i formen un matrimoni amb forma tradicional però noves pautes de comportament i conducta.

En el recorregut sentimental de l'Helena, hi ha un procés de cercar l'amor en totes les seves varietats, no trobar-lo i tornar a intentar-ho fins a trobar un company de per vida, una mena de príncep blau que, primer la salva del càncer i, després de la soledat. Però queda ben clar que no és el príncep blau dels contes sinó que totes les relacions de parella, per molt meravelloses que siguin, tenen els seus problemes.

Amb l'Helena es dona, en certa forma, un procés contrari al de la Rosa. Mentre la Rosa ha de destruir els esquemes tradicionals, l'Helena els ha trencat sempre sense importar-li el que la gent en pensi. I al final dels capítols decideix casar-se contra tota previsió i tenir un fill quan té més de quaranta anys i està en el cim de la seva carrera professional. La Rosa trenca amb la norma imposada i l'Helena ha trencat amb aquesta norma i amb la forma de comportar-se normativa abans de viure en parella de manera estable. Per això, tot i que escull una forma de convivència tradicional, el sentit que pren aquesta convivència és diferent.

A més, les seves relacions esporàdiques, en alguns cas frívols, no són castigades, perquè troba el que buscava, una parella estable que li aporta amistat, companyia, sexe i complicitat. *(Això sí, la lectura que es pot fer sobre l'amor passió és que no porta més enllà de la satisfacció immediata de la relació sexual, mentre que el compromís implica amor durable. Una altre conclusió que sembla desprendre's de l'experiència de l'Helena és que la felicitat només pot arribar quan engegues una vida sentimental amb compromís, però que és possible canviar una relació a través del trencament si no compensa als dos membres, com és el cas de la Rosa. Per tant, les relacions s'han de cuidar perquè la dona o l'home poden decidir sobre el camí de la relació i obrir-se a altres camins si aquesta no els satisfà).*

Emília:

L'Emília representa una dona de la mateixa generació que la Rosa i l'Helena però el seu rol és totalment diferent al de les altres dues. Si la Rosa es presentava com la dona casada tradicional, bastant poc contenta de la seva vida i l'Helena era l'alliberada que encara no ha trobat amb qui compartir la seva vida, l'Emília és la dona amargada, mare soltera per imposició i no per opció.

L'aspecte físic de l'Emília s'assembla bastant al de la primera Rosa, descuidat i sense gràcia. Quan a la seva personalitat, es presenta com una dona patidora i ressentida amb la juguesca que li va fer el destí en quedar-se embarassada de soltera. És com si un fet puntual de la seva existència, el matrimoni no consumat amb un home que la va deixar embarassada, s'hagués convertit en el que ella considera la traïció de gairebé tothom en contra d'ella. No espera res de la vida fora de venjar aquesta mala passada i no confia en ningú que no sigui l'Helena, la Júlia i el seu fill, Marc. Ha aconseguit criar-lo tota sola, sense l'ajuda ni el beneplàcit de la família, amb el seu esforç, sacrificis i dolor, sense trobar la realització ni personal ni professional.

De fet, es dedica a fer tasques de neteja fora de casa, com una perllongació de la seva condició de mestressa de casa. Ella manifesta que li agrada treballar, però el camp professional al qual té accés, inclòs que ella mateixa concep com a propi, sempre té els límits de la llar.

Al llarg dels capítols, l'Emília apareix com una dona amb seriosos problemes psicològics, amb atacs d'histèria i paranoia. Intenta atacar l'Antònio, que creu que és el pare del seu fill, amb unes tisores, aquest serà el detonant per tancar-la al sanatori.

El seu final és tràgic, mor suïcidada i constantment provoca la infelicitat de les persones que formen part de la seva vida, inclòs del Marc, fent-li creure que és germà, per part del pare, de la dona de qui ell s'ha enamorat, l'Anna. Per tant, el fa creure que l'amor amb ella no és natural, que es tracta d'un incest.

Finalment, el fet que provoca el desig de mor de l'Emília i el seu suïcidi és descobrir que el Marc és fill d'un terratinent del poble d'on ella és originària, Gironella. Ell li havia proposat matrimoni i ella l'havia rebutjat, després va tenir una aventura amorosa amb l'Antònio durant el temps que ell complia el servei militar obligatori. Llavors l'Antònio tenia promesa a Barcelona, la Rosa, amb la qual es casaria sense explicar-li res de les seves relacions amb l'Emília. Per despit, l'Emília es va llençar als braços del terratinent, ja casat, i es va quedar embarassada d'ell encara que sempre pensés que el fill que esperava era de l'Antònio.

El fet que l'Emília hagués mantingut relacions amoroses amb dos homes durant la joventut i que no escollís casar-se, tenint l'oportunitat, sembla que són castigats amb la infelicitat per tota la seva vida. És com si ella no hagués sabut reconèixer el seu "príncep blau", i hagués trencat la norma social establerta. No és gaire normal que una noia pobre del poble rebutgi casar-se amb el "ric". En saber-se embarassada i creient que el fill que espera és de l'Antònio, marxa del poble, rebutjada per la família, i assumeix l'embaràs i la maternitat en solitari.

Cristina:

Representa a la dona burgesa, la "pija" que viu de les aparences. És una dona molt atractiva, acurada amb la seva imatge, hipòcrita, superficial i sense cap mena d'interès cultural o intel·lectual. S'ha fabricat un món perfecte per a ella on el prestigi, els diners i l'estatus social són la seva màxima aspiració i l'equivalent a la felicitat. La màxima preocupació és l'opinió que pot tenir la gent sobre ella i la seva família.

Casada amb un home que representa el rol del triomfador social, la seva relació conjugal és freda i formal. Sap que ell l'enganya amb altres dones però l'únic que l'importa és que la gent la tracti com a la senyora del seu marit, pel prestigi social que això comporta i, per això no dubta a fer-li de relacions públiques a ell als actes socials.

Els rols de la parella estan totalment delimitats i repartits, ella s'encarrega de les relacions socials i de les tasques reproductives i ell és el proveïdor principal i qui controla els afers burocràtics i les decisions importants, com es veurà més endavant. En cap moment es planteja deixar al seu marit i només s'anima a ser-li infidel amb l'Antònio, quan se n'adona que el seu matrimoni és una farsa. En ell sembla buscar l'afecte i la satisfacció sexual que no li proporciona l'Eudald. Però manifesta en més d'una ocasió sentir-se culpable de ser-li infidel, tot i la consciència de que ell li ha estat infidel a ella en ocasions diverses.

En quedar vídua, se n'adona que el marit l'ha tingut enganyada i, a més d'infidel, està endeutat. La Cristina es mostrarà molt decebuda de la vida que ha portat, però les seves prioritats i principis continuaran sent els mateixos: el prestigi social. Per primer cop a la vida, es desenvolupa professionalment obrint una perfumeria. Com que mai s'ha preocupat dels papers, no dubta a demanar-li a l'Antònio que se n'ocupi i ell accedeix perquè són amants. L'Antònio és un personatge molt llunyà a les seves expectatives com home-parella. Amb aquesta relació mostra part del que amaga normalment a tothom, debilitats i sentiments. A la vegada, comença una relació sentimental amb un prestigiós notari, amb qui es mostra en públic sense cap mena de problema i trenca la relació amb l'Antònio.

Apart del prestigi, els diners, l'estatus social i ella mateixa, l'únic que la pot preocupar és el seu fill Jaume. Però l'estima a la seva manera, intentant que tingui un matrimoni a l'alçada de les seves expectatives socials, i valorant molt el fet de que estudiï a l'estranger. Moltes vegades ella farà de pont de comunicació entre el pare i el fill, que es mostra molt llunyà a tots els objectius i principis dels pares.

Quan acaba la telenovel·la, la Cristina ha rebutjat el passat matrimonial, fins i tot decideix oblidar el nom de casada i utilitzar el de soltera, Cristina Salvatierra. A més, tot i estimar al seu fill i nét, no exerceix el rol d'àvia que se'n cuida del nét sinó

que vol aprofitar el que li queda per endavant de vida, que sembla que és molt perquè té projectes comercials i amorosos.

(Aquí les dones a partir dels quaranta tenen una segona oportunitat, tant la Rosa, com l'Helena i la Cristina apareixen com dones emprenedores i amb present que les satisfà i les fa mirar el futur amb optimisme).

Victòria:

La Victòria, que en la telenovel·la és anomenada constantment com tieta, té un nom revelador del seu caràcter. És una dona vídua, sense fills, que no sembla tenir cap mena de frustració per aquest motiu, tot i que hagués desitjat tenir-ne, segons expressa en més d'una ocasió. No sap si no ha pogut ser per culpa seva o del seu marit perquè ell no va voler anar al metge a verificar-ho.

La Victòria se sent una dona completa que projecta els seus sentiments d'estimació maternals cap a la família Aiguadé, l'Antònio és, més que un nebot, com un fill. De fet, es podria dir que el seu instint maternal l'estén a la Rosa i als fills del matrimoni els fa d'àvia. *(Sorprenentment no apareixen avis paterns o materns i no se'n parla d'aquesta figura, quan a Catalunya els avis són part rellevant de la vida familiar, en molts casos se'n cuiden els néts).*

És una dona lluitadora, que ha viscut els fets de la guerra civil de forma molt propera i que se sent profundament anarquista, compromesa i lligada a la història recent del seu entorn. Però aquesta sensibilitat envers el passat no la fa una dona antiquada. Tot el contrari, és una dona que viu el present i el dia a dia amb seny i rauxa, i amb més entusiasme que altres personatges de la telenovel·la més joves que ella. Se la pot qualificar, a grans trets i segons els valors que manifesta, com una dona progressista, preocupada pels interessos dels més desfavorits socialment i amb empena per lluitar contra el que ella considera que és injust, és a dir, que no es deixa portar ni pel destí ni per la fatalitat. En totes les circumstàncies es mostra molt segura de sí mateixa i generosa amb els que formen el seu entorn.

Al principi de la telenovel·la, mostra un rebuig al barri nou de Poble Nou, com si s'aferrés al barri vell perquè la part nova no valgués la pena. Però a poc a poc entra en contacte amb veïns nous i se'n adona que estava prejudicant quelcom que no coneixia i decideix que s'ha de mirar endavant.

Professionalment, sempre ha regentat una botigueta d'ultramarins al barri vell de Poble Nou i, quan el nebot li proposa de transformar-la en supermercat no dubte a tirar endavant en l'oferta de convertir-se en la seva sòcia.

Durant el llarg de la telenovel·la viu dues relacions amoroses-sentimentals amb homes molt diferents. Per una banda, amb un amic del barri de tota la vida, l'Andreu, manté una amistat, sincera i profunda, comparteixen complicitats, i ell li manifesta amor en més d'una ocasió. D'altra banda, entre ells s'interposa el Ricard, un home que forma part del seu passat perquè havia viscut al barri quan eren joves, després va migrar a Alemanya i va portar una vida bohèmia com músic. En retornar al barri intenta afalagar i conquerir el cor de la Victòria. Això els porta a mantenir una relació intensa i apassionada que passa per la convivència a casa de la Victòria (ell vivia a una pensió).

Primer és una relació que pocs respecten i molts desaproven, l'Andreu la recolzarà, com sempre, tot i el dolor pel cor ferit. Finalment, la Victòria pateix un desengany i, quan es recupera, recupera també l'amor sincer i vertader de l'Andreu, amb qui es casa tot celebrant una emotiva cerimònia eclesiàstica. La relació és satisfactòria pels dos i en peu d'igualtat però viuen una petita crisi i separació temporal perquè ell actua d'amagat d'ella en un assumpte relacionat amb els diners. En realitat l'únic que vol l'Andreu és que la seva dona se senti orgullosa d'ell perquè creu que ell és inferior a ella. El motiu és que ella es mostra sempre molt espavilada, té independència econòmica i està realitzada professionalment i, a més, s'està traient el carnet de cotxe. L'Andreu té por de no estar a la mateixa alçada que la seva companya però ella li demostra que l'estima tal i com és i que el que no pot suportar és que estiguin barallats.

Algunes frases de la ideologia i que són exemple de la seva saviesa popular, freqüents en els seus diàlegs són: "*A les penes, punyalades*", "*la vida és com anar en bicicleta i si pares, caus*", o "*les famílies han d'estar unides encara que sigui un cop l'any*".

Mònica:

Aquest és un personatge bastant peculiar. En un principi es presenta com una dona una dona que es dedica a la prostitució com forma d'aconseguir els seus objectius vitals. Se suposa que viu sola, que és independent i que no necessita de

ningú per tirar endavant. Físicament és una dona que vesteix de forma extremada, cura l'aparença, és atractiva. També es mostra segura de si mateixa i oberta.

Quan el Ferran entra en la seva vida, no té prejudicis per mantenir una relació amb un home gairebé deu anys més jove que ella, sense cap mena de seguretat econòmica, un home encara immadur. És generosa amb ell i l'afalaga sense esperar res material a canvi. Aquesta relació, que es podria veure com progressista (dues persones que s'estimen independentment de l'edat i del rol econòmic i professional de cadascun) es converteix en turmentosa. Ell no pot suportar que ella sigui prostituta i, de seguida que pot econòmicament, es lloga un estudi per viure sol. La Mònica interpreta que no l'estima de la forma que ella ho fa, però accepta les condicions per la seva dependència sentimental.

Quan ell li és infidel amb una amiga comú, la Kati, ella decideix que, tot i estimar-lo, no vol continuar amb ell. Deixa el seu apartament i desapareix temporalment de la telenovel·la. En tornar a aparèixer ha canviat el nom, de Mònica passa a anomenar-se Esther de Dauvingnau. L'Esther és una dona vídua, amb molts diners heretats del seu marit, que va conèixer fent-li de secretària, ha refinat els seus gustos i és freqüent que se'n parli a les revistes del cor, viatge i porta una vida agitada. De totes formes, encara continua enamorada del Ferran i, durant un breu període de temps en el que ell surt amb la Júlia, ella intenta provocar-lo i el fa sentir insegur sobre els seus sentiments, fins al punt que la relació amb la Júlia es trenca. Actua sense principis per aconseguir els seus objectius.

Després de provocar esdeveniments desgraciats per a alguns dels personatges protagonistes de la telenovel·la com a dolenta, el seu personatge fa un gir total del seu comportament, ajuda el Ferran i la seva família quan ell és a punt de morir i necessiten diners per curar-lo. Ell salva la vida gràcies a ella i descobreix que l'estima amb bogeria, tant o més que ha estimat l'única de les seves companyes estables, la Júlia.

Però aquesta transformació de l'Esther i la sort de tenir l'amor del Ferran, semblen haver arribat massa tard perquè quan la vida està a punt de ser generosa amb ella i aconsegueix ser respectada per gairebé tothom, és assassinada pel

Ramon Barrios, pare de la Júlia, que la Mònica havia contractat en la seva època de "dolenta", per fer mal als altres.

(Per tant, és un personatge castigat)

Kati:

El personatge de la Kati és el d'una noia independent, molt espontània, extravertida, que sap el que vol i lluita per aconseguir-ho, però no a qualsevol preu, i que no té cap problema a manifestar els seus sentiments als altres.

El seu aspecte físic és atrevit però dolç a la vegada (cabell curt a l'estil *garçon* i de color vermell i ulls blaus) i vesteix de forma atractiva i elegant, amb colors predominantment foscos i complements de cuir.

A voltes és idealista i també realista perquè li ha tocat viure en un context social difícil. És una noia informada, sensible als problemes socials i a la gent amb dificultats, generosa, comprensiva i idealista. El seu somni és ser una bona actriu i combina interpretacions esporàdiques i doblatges amb la feina de cambrera, fins que arribi el paper que la catapulti a la fama.

La seva relació amb els homes és en condició d'igualtat, té amistats masculines, com el Quim, amb qui pot parlar de sentiments ben íntims. Però està molt enamorada del Ferran, encara que ell només li correspon apassionadament i no amb l'amor estable que ella cerca en ell. Tot i saber que ell no li donarà el que ella sí està disposada a donar-li, viu el moment i intenta gaudir el que ell li ofereix, nits apassionades i una bona relació de "col·legues". D'aquesta manera, viuran mil situacions, algunes perilloses i d'altres emotives, comparteixen riures i plors, mentre conviuen sense cap mena de compromís que no sigui l'amistat.

Pel Ferran aquesta és una circumstància agradable, divertida i que li està bé així però per la Kati és un patiment continu perquè la relació no és coherent amb el que veritablement ella voldria que fos. Hi ha moltes mostres de que és una gran romàntica i una mica ingènua, però ni "tonta" ni frívola.

En certa manera, és una lluitadora que simbolitza el tòpic "tothom aconseguix allò que vol si ho persegueix amb perseverància" perquè, després de posar fi a la relació amb el Ferran i tot conservant l'amistat, en els darrers capítols comença una relació amorosa amb un policia que l'ha protegit com a testimoni

d'assassinat i sembla que amb ell trobarà l'estabilitat emocional, encara que ella diu que no sap ben bé cap a on caminarà la relació. A la vegada, li arriben oportunitats professionals com actriu i així els seus somnis semblen començar a prendre forma.

Anna:

L'Anna té només 17 anys quan comença l'emissió de Poble Nou però ja és una noia molt madura, que sembla que té algunes coses molt clares per a la seva edat i objectius a aconseguir, com convertir-se en una bona escriptora.

Estima i confia en la seva mare però no s'hi voldria assemblar, per ella no és el model a seguir. Manté una bona relació d'amistat amb la Júlia, a la vegada que coneix a l'Helena i s'hi fan amigues parlant sobre literatura. Aquesta amistat amb una persona més gran, la proximitat amb la Victòria i totes les circumstàncies que passen al seu voltant la faran créixer ràpid i prendre decisions que una noia de la seva edat normalment no pren. El *summun* de la seva maduresa ve simbolitzat per la seva maternitat gairebé d'adolescent.

A la llar dels Aiguadé, ella és la figura que posa pau entre els membres de la família. A l'hora, és la confident dels germans i també dels pares. Està molt a prop de tots els problemes que esdevenen a les persones que estima, i és atenta amb la tieta Victòria, de la que escolta amb atenció històries sobre el passat dels parents i del barri que, després juntament amb documents antics i fotografies que la tieta li proporciona, seran la base de la seva novel·la.

En el transcurs de la telenovel·la, té dues relacions sentimentals, una amb el Marc i una altra amb el Jaume. El primer creu que és un amor impossible, perquè seria un incest. El Jaume entra en la seva vida mentre viu una temporada als Estats Units, estudiant anglès ella i ell acabant un mestratge. Quan els dos tornen a Barcelona, continuen sortint junts i ell sembla que és el company ideal, sensible i comprensiu i s'estimen de sincerament. Ell li demana que visqui amb ell, al seu apartament i ella accepta. En un moment de crisi de la parella en el que el Jaume ha marxat de casa, l'Anna se n'adona que està embarassada i sola dubta sobre tenir o no el fill, perquè no l'han anat a buscar sinó que ha oblidat de prendre una píndola. Finalment decideix que el tindrà i li ho comunica al Jaume. Ell li demana per casar-s'hi i ella accepta insegura perquè no ha oblidat al Marc.

Per això, en assabentar-se de que el seu antic amor impossible no és el seu germà, el mateix dia del matrimoni planta al promès i assumeix el que sent pel Marc. I, tot i que està embarassada del Jaume, l'Anna decideix començar de nou amb el Marc i demanar-li perdó i comprensió al Jaume, conscient que el seu comportament és a contracorrent de l'opinió de la majoria de personatges. De totes formes, la convivència amb el Marc no la satisfà i torna a retrobar-se amb el pare de la seva criatura, el Jaume, amb qui es casarà pel civil després d'un nou temps de convivència.

És una noia que, tot i ser dependent econòmicament, o bé dels pares o dels seus companys sentimentals, no assumeix el tradicional rol de mestressa de casa, i quan ho fa a la casa materna per ajudar la mare, deixa clar que no està d'acord en que, pel sol fet de ser noia, hagi de responsabilitzar-se de les tasques de la llar i ajudar a la mare, mentre que els homes de la família se'n despreocupen totalment.

Per circumstàncies de la seva edat, encara estudia, els seus companys sentimentals, que són més grans i tenen una carrera professional solventada i fructífera econòmicament, són els proveïdors principals, a banda d'alguna aportació que pugui fer ella, resultat de traduccions esporàdiques.

A més, en aquest temps de cohabitacions, es dedica a escriure novel·les i prioritza el seu treball no remunerat, a vegades per sobre de la companyia del Jaume o del Marc, i aquesta dedicació plena li comportarà baralles constants amb els companys. Aquest fet, però, no fa que els seus companys li retreguin la dedicació no remunerada i no comparteixin les tasques de la llar. Sobretot el Jaume, que està acostumat a viure independent dels pares i a l'estranger, té molta iniciativa i és més sensible que ella, en moltes ocasions, a les tasques de la llar perquè ella sembla viure en el món de ficció que està construint.

Al final els seus somnis de ser escriptora es veuran realitzats i compatibilitzarà la condició de mare, companya i escriptora en perfecte equilibri. *(L'Anna no és penalitzada sinó tot el contrari, potser perquè viu amb el pare del seu nen com parella, perquè mentre havia decidit viure amb el Marc i el seu fill, les coses no li funcionaven bé ni amb la família, de la que s'allunyava perquè no acceptaven el Marc, ni en parella, perquè el Marc no feia de pare del Guillem com a ella li hagués agradat i les fòbies i manies d'ell li feien la vida impossible).*

Júlia:

Biològicament és filla de la germana de l'Helena, però ella sempre ha pensat que la seva mare és l'Helena i que, per algun motiu que desconeix, mai li ha volgut parlar del seu pare. Quan descobreix la realitat se sent dolguda i decebuda de la que havia cregut la seva mare biològica, però després se n'adona que la seva mare de veritat, la que ha estat la seva confident i amiga és l'Helena.

En un principi, representa l'adolescent despreocupada, de la mateixa edat que l'Anna però una mica més "boja", immadura i insegura. Encara que manté una relació de confiança absoluta per tractar qualsevol tema amb la mare, es distancia del model de dona que ella representa, almenys aparentment, i té gustos molt diferents als seus (no li agrada llegir, li agraden molt els esports, el menjar conegut com *basura* o *fast food* etc.).

La Júlia té objectius professionals perquè expressa als seus amics la intenció de ser zòdloga però, mentre estudia per ser-ho, vol treballar de qualsevol cosa, fer de *cangur* o enquestes, entre d'altres, per aconseguir certa independència. És una noia amb molta empena i participa en una investigació a la universitat sobre la contaminació. Vol que es publiquin els resultats als diaris.

La figura del pare desconegut la turmenta durant els primers capítols i, a conseqüència d'ell i entorn a ell es creen conflictes amb l'Helena i, després, amb altres éssers estimats.

Quan tracta el pare i el coneix personalment viu moments de felicitat que es transformen en decepció profunda i tristor quan coneix que és un criminal. Però no el deixa d'estimar, com si el sentiment cap a ell fos irracional i instintiu, per la seva condició de pare biològic al marge de les activitats que ell porti a terme i que ella desaprova totalment.

Tots els conflictes intensos que viu, en especial quan descobreix la realitat del seu passat, la condició de criminal del pare i que l'Helena no és la mare biològica, sinó l'adoptiva. Fins i tot hi ha un moment, en el primer encontre amb el pare, que està disposada a deixar la seva vida a Barcelona per començar la vida amb ell a l'Argentina. En realitat, però això es queda en tres mesos de convivència amb ell en forma de vacances.

Els esdeveniments i el retrobament amb la mare, que per ella és l'Helena perquè no n'ha conegut una altra, la fan madurar, potser no tan ràpid com l'Anna però de manera sòlida perquè els conflictes que viu i que resol positivament, a vegades a contracor (per exemple, en relació al seu pare) són molt més complexos. Entre els problemes que passa està la possible mort de l'Helena per un càncer de pit i el fracàs sentimental amb el Ferran, tema que es tracta a continuació.

La seva relació amb els homes és en peu d'igualtat, sense prejudicis i entenent el sexe com forma natural d'expressió de l'amor. Durant molt capítols està enamorada del Ferran i ell no se n'adona, la veu com una noia massa jove per ell amiga de la germana i prou. A la vegada, l'amic del Ferran, el Quim, està enamorat bojament d'ella i el Ferran l'ajuda a conquerir-la. La Júlia i el Quim es fan molt amics però ella no el vol com parella.

Al final, el Ferran se n'adona de que la Júlia és tota una dona i molt atractiva. Comencen a sortir junts però, quan ella més il·lusionada està amb la relació i, fins i tot pensa en proposar-li al Ferran de viure junts, descobreix que ell no ha oblidat a la Mònica. Manifesta no voler ser segon plat i trenca amb ell. Llavors manté una relació amb un professor seu de la Universitat, jove però més gran que ella de qui aprendrà a ser més madura, però del que no està realment enamorada. Al principi d'aquesta relació el Ferran se n'ha adonat que estima la Júlia i que vol viure amb ella, però per la noia és massa tard. Després els dos joves es converteixen amb grans amics, fins que a l'últim capítol es retrobin per viure l'amor en tots els sentits, quan ell ja ha passat per circumstàncies que l'han madurat com a parella.

Mercè:

El personatge de la Mercè és el d'una dona jove, atractiva, espontània i senzilla, amb els peus a terra i un sentit pràctic de la vida molt acusat. És alegre i agradable, sense grans complicacions i sense malícia. És molt clara amb el que pensa i ho diu de forma espontània. És espavilada i té inquietuds professionals.

Això la porta a tenir algunes disputes amb el seu company, el Manel, que es resolen quan ell compren que la Mercè necessita estar activa i fer coses que li agraden, i que si la fa renunciar a les oportunitats professionals que li sorgeixen es

tornarà una dona amargada i grisa, per la qual res tindrà gaire importància i interès.

Per tant, amputar la part de la seva felicitat que es correspon amb el sentiment d'autorealització professional és la forma de que la parella funcioni malament. Mentre que si tant un com l'altre tenen el recolzament mutu per desenvolupar-se professionalment, el matrimoni funciona millor i, a més l'economia i benestar dels dos també millora.

Així, passa de caixera del supermercat on treballa amb el seu marit, a assistenta temporal de l'Helena i, finalment, a fer treballs esporàdics, però cada cop més importants, com a model publicitària, que és el que realment li agrada a ella.

La Mercè pertany a la classe mitjana-baixa i té problemes econòmics a l'hora d'emprendre una vida en comú amb la seva parella. Per aquest motiu, durant el primer temps del matrimoni, viuen al pis dels seus pares fins que poden adquirir una casa modesta. Sobretot perquè la Mercè és valenta i convenç al seu home de que podran tirar endavant.

A la llar hi ha divisió de rols, però les decisions importants les pren ella, tant a nivell econòmic com personal (tirar endavant amb l'embaràs o avortar, per exemple).

Estima sincerament el seu company, el respecta, esperant d'ell la mateixa resposta. I de fet, tret del problema relacionat amb la professió d'ella com a model, la parella només viu una disputa important. Durant un temps, el matrimoni lloga una habitació a un personatge nou, la Xaro. Aquesta dona és molt atractiva i el Manel se sent atret per ella, però serà un esdeveniment al final sense repercussions, la Xaro ni se n'adona, o fa veure que no se n'adona i ell demostra que estima la seva dona.

Cap al final de la telenovel·la, la Mercè es queda embarassada i, contràriament al que a vegades passa a la realitat, l'embaràs li dóna oportunitats professionals millors de les que tenia i que, d'altra banda, era impossible que les tingués perquè es converteix en model d'una campanya institucional adreçada a dones embarassades. En una època de l'embaràs, el Manel sent rebuig a mantenir relacions sexuals amb la dona per l'estat en que es troba i

quan ho xerren ho superaran. Al final de l'emissió tenen a la filla i la parella sembla molt feliç perquè, acompanyat al naixement, la millora de les oportunitats professionals continuen arribant pels dos.

(Potser la lectura més progressista de la maternitat, irreal (feina), però dóna les claus perquè les dones s'animin a tenir fills, seguretat econòmica. Contra el tòpic que relaciona treball femení i baixada de la fecunditat).

Beth:

La Beth és un personatge secundari, que surt durant uns capítols com a companya del Jaume després de la separació de l'Anna i de desenvolupar-se professionalment als Estats Units. És una arquitecte nord-americana i ha decidit viure amb el Jaume tot i conèixer que serà pare d'una criatura de l'Anna. La seva relació és en peu d'igualtat, fins i tot comparteixen la professió i treballen al mateix estudi d'arquitectura.

És una noia independent, forta i amb les idees molt clares que posa tot de la seva part per estimar al Jaume però sense perdre la dignitat. En el moment en què se n'adona que entre ella i la seva parella serà difícil la relació per causa de l'Anna, ho explica sincerament al Jaume i també exposa la seva decisió irrevocable, tornar al seu país, amb els seus amics i al seu espai. És una dona molt racional, mai reacciona de forma impulsiva i no organitza cap drama ni es posa histèrica en saber que entre el Jaume i l'Anna queda amor, sinó que actua de la manera que menys mal li pot fer amb ella, marxant, allunyant-se de tot i tornar al seu espai per continuar la vida.

Marta:

També és un personatge secundari que surt poc i que representa el rol de la dona jove, casada i independent econòmicament que viu en un estatus social alt. És periodista de televisió, i bastant famosa. No és un personatge gaire simpàtic i dóna molta importància a les aparences. És segura de sí mateixa i té clar que la seva relació matrimonial amb un exitós publicista és en peu d'igualtat de condicions.

Un cop arribat el conflicte a la parella per la infidelitat del marit, ella pren la decisió de trencar la relació. Això la fa semblar valenta però el que queda de tot el

que ella fa és que és una dona superficial, i sense sentiments, freda i calculadora. En cap moments pregunta si hi havia quelcom que no funcionava bé entre els dos abans de la infidelitat, trenca només per una qüestió d'orgull. No vol sentir disculpes ni explicacions i prefereix trencar el matrimoni, que semblava ja fràgil, abans de suportar la ferida d'orgull.

Per tant, una de les dones que podria haver estat un personatge progressista, com a model a seguir en el sentit de ser una dona atractiva, amb una carrera professional brillant i amb una relació sentimental satisfactòria, es torna un ideal a rebutjar, perquè és egoista i no sap estimar. Encara que la seva parella, el Grau, tampoc se'l representa com un model a seguir.

No es planteja la maternitat com a fet important a la vida que porta, molt més vessada cap a l'esfera professional, la popularitat i l'èxit. Segons anuncia més tard una revista de famosos, es torna a casar.

Xaro:

És una dona jove, atractiva i valenta. Parla un català que barreja mots castellans perquè els seus pares no són catalans i ella va arribar a Catalunya sola. Té pocs recursos econòmics i un passat que es coneix de mica en mica, amb els transcurs dels capítols.

Per això es mostra enigmàtica i és bastant mentidera, sense ofendre a ningú, però per por a que la rebutgin, diu per exemple que s'ha quedat vídua en comptes d'explicar que està en tràmits de separació. El seu marit és un delinqüent que està a la presó. Quan surt de la presó, ella vol separar-se d'ell, però ell no ho vol consentir i la viola, ella denunciarà la violació convençuda per l'Helena.

Donat que s'atreveix a denunciar el marit, ell la persegueix i hi ha moments en que perilla la seva integritat física. No li agrada anar de víctima i expressa el seu desig i necessitat de començar una nova vida.

La Xaro entra a formar part dels personatges habituals de la història a través del Xavier perquè quan va conèixer al seu marit a la presó s'hi va comprometre a posar-se en contacte amb ella per un assumpte de diners.

En un principi, l'amabilitat i l'amistat desinteressada que li ofereix el Xavier fa que ella se senti enamorada d'ell. Ell la convenç que allò no és amor de parella sinó amor fraternal i d'agraïment.

Finalment, s'enamora del Quim, un barmen amic del Ferran sensible i afectuós que l'estima amb passió. Viu l'amor de forma clara i directe i el sexe com part natural de la relació. No té cap mena de vergonya en mostrar-se provocativa i tenir la iniciativa sexual. Els dos decideixen anar a viure junts als darrers capítols, quan ella tramita el divorci.

Durant alguns capítols lloga una habitació a la Mercè i el Manel (Cap. 121 comença a conviure amb ells). La Mercè se sentirà gelosa d'ella perquè el Manel li presta massa atenció i fins i tot li confessa que sent atracció per la Xaro. Però la Xaro és tot bon cor i mai actua amb malícia, així que les dues dones es faran amigues i deixaran de banda els malentesos.

La necessitat d'independència econòmica la fa buscar un treball, però no té estudis ni experiència. Treballa a casa de l'Helena, ajudant-li en les feines de casa. També fa de cambrera del *pub* del Ferran, on treballa amb el Quim. És molt honesta en la seva feina. Quan treballa per l'Helena, en una ocasió acompanya la sogra de l'Helena a comprar al supermercat. La dona és molt meticulosa i s'hi està molta estona per mirar els productes, estudiant el que porten. La Xaro és molt més pràctica i la planta al mateix supermercat perquè ella cobra per hores i diu que no vol estafar l'Helena, que no es necessiten tantes hores per comprar.

1.2) Biografia dels homes de *Poble Nou* un per un i estereotips d'homes que es representen.

Antònio:

L'Antònio és el típic home masclista que ha estat educat per ser el proveïdor principal de la família, i entén que la dona ha d'exercir de mestressa de casa i encarregar-se de totes les tasques reproductives. A la casa, la seva actitud indica que espera que tot li donin fet i que té dret a queixar-se i protestar quan, per exemple, la llet de l'esmorzar se li ha quedat freda. També manifesta, i actua en conseqüència, que ell està més capacitat que la seva dona per portar a terme les

qüestions relacionades amb l'economia familiar quan comporta grans despeses, i és ell qui controla els assumptes dels diners, el que tramita els papers i parla amb els advocats i gestors.

Per tant, la relació de parella dins del matrimoni l'entén en clara desigualtat. Manifesta en diverses ocasions que la dona no ha de treballar fora de casa o fora dels negocis de la família. A més, es mostra envejós d'ella si triomfa professionalment i independentment d'ell, fins al punt d'intentar fer que l'autoestima d'ella quedi pel terra. I, mentre que demostra ser gelós, ell es veu amb dret de tenir aventures amoroses esporàdiques.

Una de les seves infidelitats del passat portarà molts maldecaps a la família sencera, es tracta de la relació amb l'Emília que va tenir quan era promès de la Rosa mentre durava el servei militar. En un principi, ell creu que és el pare del fill d'aquesta dona però després es demostra que no.

De totes formes, aquest fet és el que canvia la vida del matrimoni amb la Rosa i, encara que el Marc no sigui fill de l'Antònio, el mal ja està fet, ha estat infidel i se sap públicament. Ella ja no vol aguantar res d'ell que li molesti. L'ha fet sentir enganyada i traïda, com si tot el matrimoni hagués estat una farsa. Per això, primer se separa d'ell però accepta a compartir el pis, després, ell la viola i ella es nega a conviure amb ell.

Durant la separació, l'Antònio es mostra irrespectuós amb la Rosa i poc responsable dels fills. Viu, primer al despatx del supermercat i, després, quan la seva aparença és extremadament descuidat, a casa de la tieta, que s'encarregarà de rentar-li la roba i posar-li un plat calent a taula. Les opinions de la Victòria són favorables a que ell intenti tornar amb la Rosa i, de fet, cada cop més ell voldria tornar amb ella però això no passa fins que la parella ha de fer front, junts, a la recuperació del Ferran després de debatre's entre la vida i la mort.

En la reconciliació, l'Antònio sembla haver canviat d'actitud, tant respecte a la dona com als fills. Col·labora a les tasques de casa, es mostra afectuós i demostra sincerament que estima la seva família. Però el nou comportament dura poc temps. De seguida protesta perquè no li agrada que la seva dona tingui una vida independent professionalment que comporti sortir de casa molta estona i, inclòs, viatjar. Tampoc fa de bon grau algunes tasques de la casa i, normalment, espera a

que sigui ella qui faci el sopar per molt tard que arribi i, sinó, delega en el fill petit la feina per autoritat.

L'Antònio comença a mantenir una relació d'amants amb la Cristina, que deixen temporalment quan ella queda vídua i reprenen una altra temporada cap al final de la telenovel·la. Però a més, la seva irresponsabilitat fa que algunes persones s'intoxiquin amb el menjar de l'empresa de *catering* de la Rosa i, fins gairebé al final, i tot i veient la Rosa deprimida, destrossada i sense ganes de viure, ell li fa creure que ha estat culpa d'ella. Quan explica la veritat la Rosa ha insistit i l'ha pressionat perquè li expliqui això i la relació amb la Cristina.

És la Rosa qui decideix trencar definitivament el matrimoni, amb la comprensió de tots els protagonistes, i ell accepta perquè no li queda més remei. Per segon cop en la relació, el motiu és que se sent enganyada, no respectada i poc valorada. Per molt que ell insisteix ella li deixa ben clar que no hi tornaran i que ha de donar gràcies a que el considera un amic, perquè és el pare dels seus fills. Ell sap que la Rosa té un ferm admirador, el Bernat, però ella li deixa clar que, de moment vol començar la nova etapa de la seva vida sola i que el temps dirà què passa amb el Bernat. També li assegura que s'emparellarà ell abans que ella.

Pel que fa als fills, l'Antònio els estima a la seva forma i els educa diferents segons són nois o noia. De totes formes, la noia és el seu "ullet dret" i li dóna educació, és l'única dels tres fills que es proposa anar a la Universitat i el pare n'està molt orgullós. La seva actitud masclista és més de cara a la seva dona i alguns coneguts propers a la família. En certes circumstàncies es mostra bastant intolerant, no acceptant per exemple l'homosexualitat del seu cunyat. Però quan la filla es decideix a tenir el fill soltera no li posa problemes i l'ajuda i dóna suport incondicional.

Respecte a la feina, queda a l'atur a l'inici de la telenovel·la i, tenint en compte l'edat i que no té formació superior, la seva situació sembla complicada. Però és emprenedor i inverteix part dels diners que la Rosa guanya a la *loto*, un sorteig de fortuna, en ampliar la botiga de la tieta Victòria, convertint-la en un supermercat situat entre la part antiga i la nova del barri de Poble Nou. Aquest supermercat passarà per èpoques esplendoroses i també per moments crítics, i serà escenari de moments decisius per la família.

A la vegada, al supermercat l'Antònio mostrarà la seva cara més simpàtica en relació a algunes clientes, però també més masclista i dèspota en relació a la caixa Mercè i al seu marit. Encara que en determinants moments crítics no pot amagar en públic la seva condició de prepotent, espontani i irreflexiu, i a vegades parla als clients amb un llenguatge groller perquè està de mal humor i, generalment, les seves opinions són intolerants.

És important destacar que la feina al supermercat li obre el camí cap a noves relacions personals, sobretot perquè la llibertat horària i l'abús de la posició de propietari li serveixen de bona "tapadora" per mantenir relacions d'amant amb la Cristina, amb qui entra en contacte i fa amistat perquè ella compra sovint al supermercat, després a més seran consogres i, com ells mateixos defineixen, coavis.

Físicament no és un home atractiu, tampoc descuidat, tret d'alguns períodes circumstancials, es podria dir que el seu aspecte és normal i que vesteix correctament, sense ostentacions.

Tot i el seu mal geni i mal humor, i semblar independent i fort, interiorment no ho és. No sap encarar la vida a soles i si no té la dona al costat busca una substituta, per exemple, la tieta Victòria li rentarà i planxarà la roba i li posarà plat a taula durant la primera separació amb la Rosa.

En realitat no sembla un home dolent per naturalesa sinó una víctima de la societat patriarcal en la que s'ha educat i tampoc no sembla que premediti les seves actuacions, ni en sigui conscient del mal que causa. Més aviat sembla una mica ruc i poruc de que li treguin el lloc com a cap de família i de que la dona el deixi de necessitar i estimar si ella aconseguix independència econòmica i èxit professional. Per això té atacs de gelosia sense indicis reals quan ell és qui ha estat infidel en diverses ocasions.

En algunes situacions sembla un home sensible i capaç de sacrificar-se pels altres. Per exemple, amb la donació del ronyó salva la vida del seu fill Ferran.

Xavier:

El germà petit de la Rosa sempre ha estat molt unit a ella. Ella intenta protegir-lo de tot, advertir-li sobre la vida, els treballs o els amors. Ell també la

protegeix i li dóna suport incondicional. És un home sensible, molt ingeniós i despert, que ha viscut molt la vida i que intenta aprofitar-la al màxim. La seva manera d'entendre el món i les opinions que li motiva l'Antònio com marit de la seva germana, fa que mantingui una relació tibant amb ell i que, en diverses ocasions, es discuteixen i l'Antònio el faci fora de casa, amb la qual cosa la Rosa pateix molt.

És un personatge admirat pel fill petit de la Rosa, el Martí, perquè manté amb ell una relació al seu mateix nivell, no el tracta com un nen i es pren seriosament les seves preocupacions i problemes.

És un home independent, que sempre porta algun negoci al cap, que viu en un ambient bohemí, a vegades fosc i misteriós. Porta en secret la seva homosexualitat fins que decideix desvetllar-la a tots els coneguts i no amagar més la seva condició sexual.

En un principi, a tots els costa d'acceptar que sigui homosexual però després es torna a guanyar l'afecte i el respecte de tots, fins i tot de l'Antònio. A aquest fet ajuda que el seu company, l'Eugeni, és un dentista seriós, que es vesteix de manera elegant, gens estrafolària, i que no és gens amanerat, com tampoc el Xavier. A més, és un home estable, tot el contrari del Xavier.

La seva relació de parella amb l'Eugeni és la més estable que ha viscut, segons manifesta, perquè en el passat havia tingut companys sentimentals només esporàdics. L'Eugeni i ell són respectuosos, afectius i comprensius l'un amb l'altre, potser més l'Eugeni que el Xavier. És l'Eugeni qui li proposa la voluntat de viure junts. Pel Xavier l'Eugeni ha d'explicar primer que és homosexual al seu fill. Després, els dos homes conviuen com parella de fet, però l'espectador no pot veure si en la intimitat quotidiana hi ha una divisió de rols o no.

En un episodi, l'Eugeni descobreix que el Xavier li ha estat infidel. El germà de la Rosa li demostrarà que només ha estat una relació d'una nit i un error. Tot i que li fa mal, l'Eugeni el perdona i li dóna suport en les situacions més crítiques.

Hi ha uns capítols en que tothom pensa que el Xavier té la sida i ell, en comptes de negar-ho, deixa que la gent en parli per solidaritat amb les persones que sí la pateixen. És tolerant amb els altres, però molt ferm amb els seus principis.

Fa una mica d'heroi en diverses situacions, enfrontant-se a un grup de joves d'aparença *skinhead*, i ajudant la Xaro, tot i posar en perill la seva vida.

Passa per circumstàncies dures i complicades, com quan tothom pensa que és l'assassí del Ricard i viu a la presó moments crítics.

Quan a la seva vida sentimental, en el començament sembla que no és capaç de portar una parella estable però després resulta que està enamorat d'un dentista divorciat que té un fill i viuran com una parella de fet. El fill del dentista no l'accepta al principi però després l'aprecia i l'estima sincerament.

Ferran, 21 anys, solter sense fills, formació bàsica, cambrer, classe mitjana.

El Ferran representa el jove que té ganes d'independència, enfrontat constantment al pare, qui considera que el jovent d'avui no sap valorar les possibilitats que els donen les circumstàncies de la vida actual.

És una mica el rebel de la família, el fill gran que es rebel·la contra el pare, contra les seves normes i imposicions i que no accepta els seus consells ni les seves propostes. Això fa que el pare s'enfadi i es crea mal ambient entre els membres de la família, però mentre el pare se n'oblida gairebé completament quan marxa de casa, la Rosa, no para de patir pels enfrontaments entre el pare i el fill.

Té una molt bona relació amb la seva germana Anna. Ella és la seva confident i aliada incondicional. S'estimen i ell no dubta de demostrar-li tendresa, és molt detallista amb ella. Per exemple, li regala una titella que ella havia vist a un aparador feia temps i ell sabia que li agradava (Cap. 11-23). Tot el fort, i a vegades insensible, que pot semblar de cara als altres és tendresa i comprensió cap a l'Anna i també cap a la seva mare.

Quan comença l'emissió de Poble Nou, ha decidit marxar de casa perquè s'ha barallat amb el pare, tot i no tenir la part econòmica solventada, s'acaba de quedar a l'atur i, sense formació, tampoc té perspectives de cap ocupació immediata.

Al principi, viu amb una dona que acaba de conèixer i amb qui manté una relació sentimental. És deu anys més gran que ell, ella el cuida i manté. Ell, però, no accepta de bon grat que ella sigui una professional de la prostitució, i tampoc sembla estar enamorat d'ella. Quan té els primers ingressos econòmics, lloga un

estudi per anar a viure sol, encara que continua la relació amb la Mònica. Sense premeditació li causa molt dolor a ella sent-li infidel amb una amiga seva, la Kati.

Al poc temps de treballar a bars i clubs nocturns (on rep una pallissa per part d'uns mafiosos), aconsegueix emprendre, amb l'ajuda econòmica dels pares, el que diu que és el seu somni professional, de muntar un *pub* a Poble Nou.

El *pub* li funciona bé, i contracta al Quim per fer de cambrer. Esporàdicament, la Júlia i la Xaro hi treballen. El *pub* serà escenari de converses i trobades de molts dels protagonistes.

A vegades s'ha envoltat de companyies poc recomanables, fet que li portarà problemes diversos. Entre d'altres, rep una pallissa que el deixa a la unitat de cures intensives i per la que queda gairebé paralític.

Viu una bonica història d'amor amb la Júlia, però les conseqüències de l'accident el fa insuportable perquè no vol ser una càrrega per a ningú. Obliga a la noia a que s'oblidi d'ell. És com si no pogués acceptar mostrar-se dèbil davant dels altres. La noia, però, no el deixarà fàcilment i quan es recupera posa totes les il·lusions en la relació. El Ferran, però, té altres prioritats i il·lusions, sobretot posades en el *pub*. Ràpidament la Júlia se n'adona que ella valora la relació de forma diferent a ell perquè, si fos per ella, viurien junts. En canvi ell, quan li ho sent dir, contesta que no és moment. Ella descobreix que ell encara no ha oblidat a la Mònica i el deixa. Al poc temps, ell se n'adona que estima la Júlia com no ha estimat mai, però arriba massa tard a dir-li perquè ella ja surt amb el Guillem. D'altra banda, la relació amb la Mònica, que ara es fa anomenar Esther, és impossible perquè ella és assassinada davant seu i de la Kati.

Després es recuperarà i viurà històries d'amor esporàdiques, la més important amb la Kati. Aquesta relació és consensual d'amistat amb sexe, però desigual, perquè per a la noia el satisfactori seria una relació de parella estable, i les condicions les ha posat el Ferran. La Kati les ha acceptades perquè n'està enamorada. Cap als últims capítols la Kati coneix un altre home i deixa el Ferran, que ja estava pensant en acabar la relació per no fer-li mal. A més, és la forma de tenir llibertat per tornar a iniciar la relació amb la Júlia, que també estarà disponible.

Al principi es comporta com un noi una mica "xulo" perquè se sap atractiu. Cap al final de la telenovel·la, les circumstàncies dures a les que s'ha hagut d'afrontar canvien la seva actitud una mica prepotent i orgullosa, es torna molt més sensible i comprensiu respecte als altres i valora la Júlia per la dona que és i empen amb ella una nova relació estable.

En aquest cas, el personatge és típic d'una generació que ja no és tan masclista en les seves actituds i manifestacions. De totes formes, no se li representa en parella en la realització de tasques de la llar. El que es veu és una doble cara, quan està amb els amics, sobretot al principi, parla de les dones donant molta més importància a la part física que a res més i, quan està amb les noies les tracta d'igual a igual (Kati, Júlia, Anna, amb qui a més de germana és la seva gran confident i a la que admira profundament per la seva dedicació a la literatura i als estudis, i per ser una mare). És com si, per una part, heretés la forma de fer del pare però que, a l'hora de la veritat, es comportés de manera totalment contrària, es rebel·lés en contra del model que li ha ensenyat el pare (ja sigui només per pura rebel·lia o per idees).

Marc:

És el fill de l'Emília i, per tant, ha crescut sense la figura del pare. És un jove amb les idees molt clares, emprenedor i decidit que ha patit el buit que li han fet familiars (la mare es va distanciar de tots sentint-se rebutjada) i de la resta de gent per la condició de ser fill de mare soltera. És lampista i treballa molt i molt bé, segur que en aquesta vida ningú li regalarà res.

La relació amb la mare és de respecte i afecte. Un cop morta, l'afecte es transforma en veritable obsessió per la figura materna i per la recerca de les seves arrels, a més, creu que la culpa de la mort de l'Emília és de l'Antònio, llavors es centra en venjar-s'hi i es torna gairebé boig.

Quan se n'adona de que l'Antònio és el seu presumpte pare, el rebutja, l'insulta i li assegura que no el necessita. Sempre s'hi mostra desconfiat, rancorós, orgullós i venjatiu. Mantindrà una relació tibant i violenta amb el Ferran per diversos motius (la relació amb l'Anna, la relació amb la Mònica, amb el pare...) durant tota la telenovel·la.

El Marc té els propis plans i projectes professionals, que prioritza per damunt de tot. Amb empena i sort, i canalitzant totes les energies i il·lusions en la professió, es convertirà en un home amb solvència econòmica i bones perspectives com a empresari. Fins i tot, temporalment, és propietari de part de les accions del supermercat de l'Antònio. Representa l'home fet a sí mateix, sense que ningú no l'hagi regalat res i sense que ell, a canvi, tampoc esperés res dels altres.

Sembla ser un noi poc preocupat per l'amor que, de tant en tant, fa servir els serveis professionals de la Mònica. Però en els primers capítols l'Anna i ell s'enamoren bojament, encara que el seu amor no és possible perquè creuen que són germans.

En morir la seva mare i separat de l'Anna des de fa mesos, descobreix que no són germans. Ella ja viu amb el Jaume i estan a punt de casar-se, però el Marc li explicarà el descobriment a l'Anna i ella, seguint els instints, deixa al Jaume. En principi, viuen separats, però la insistència d'ell fa que l'Anna s'hi instal·li al seu apartament. En la relació de parella no hi ha una clara divisió de rols en les tasques de la llar, tot i que ella no aporti diners a l'economia de la parella perquè es dedica a escriure novel·la i està esperant un fill de l'antic company. Però ell és molt possessiu i gelós, fins i tot del fill que ella espera.

El seu amor és obsessiu, asfixiant i a contra corrent, perquè ella espera un fill del Jaume i perquè el Marc té una relació difícil tant amb el pare com amb el germà gran de l'Anna.

De mica en mica, ell li farà la vida insuportable amb mil manies i, a més, no accepta el fill de l'Anna amb el Jaume, sinó que aquesta circumstància serà fruit de nombrosos problemes en la parella, que cada cop s'allunya més. L'Anna decideix que no vol viure amb ell i que encara estima al Jaume, per això, sense que el Marc ho accepti, el deixa. Intentarà fer-li la vida impossible a la parella, però aconsegueixen sortir-se'n.

Aquest personatge acaba sol i allunyant-se de tot i de tots per intentar buscar l'equilibri emocional.

Jaume:

És un jove simpàtic, agradable, sensible, intel·ligent i físicament atractiu. Els seus pares li han donat una formació com a arquitecte, a més de pagar-li un mestratge a Nova York. I tot i que ells valoren molt l'estatus social i els diners, aquest personatge rebutja el món dels progenitors i opta per muntar-se la vida per compte pròpia, encara que accepta que ells li paguin un petit apartament. El que de cap manera fa és seguir les ambicioses propostes professionals del pare i, en canvi, treballa en un estudi d'arquitectura amb uns amics.

És, per tant, tot el contrari que la Cristina i l'Eudald, senzill, sense pretensions, tolerant i molt més preocupat per les persones que pels interessos econòmics, fins al punt de ser capaç de traïr el seu pare perquè hi hagi justícia social.

Entra a formar part dels personatges habituals de la telenovel·la quan la Cristina explica a la Rosa al supermercat que el seu fill ha vingut uns dies des de Nova York a visitar-los, però que ara se'n torna. Es dóna la coincidència que la Rosa vol enviar a l'Anna, temporalment estudiant als Estats Units, uns regals i la mare del Jaume s'ofereix perquè el fill els porti. Els joves es coneixen i s'enamoren. Així, ella creu que ha oblidat la relació impossible amb el Marc.

Quan tornen a Barcelona, els pares del Jaume li regalen l'apartament i ell s'independitza i comença a treballar amb un equip d'arquitectes, tot defugint de les ajudes del seu influent pare, que vol col·locar-lo a l'Ajuntament.

Encara que la família ho desaprova (voldrien que el seu fill es casés amb una noia del seu estatus social), decideix tirar endavant la relació amb l'Anna i li proposa de viure junts, cosa que ella, després de dubtar bastant, accepta. En aquest període de convivència ell la tracta a nivell d'igualtat, sense importar-li que no porti res econòmicament, a més es preocupa perquè ella pugui dur a terme els seus somnis i ambicions professionals, que són convertir-se en escriptora. Inclòs l'encoratja perquè segueixi estudiant a la universitat, cosa que ella creu inútil perquè el que vol és escriure.

En alguna ocasió, l'obsessió d'ella per la novel·la que escriu, que fa que se n'oblidi fins i tot de menjar, els porten a discussions. Però ell sempre es mostra comprensiu i obert al diàleg, i més madur que ella en les reaccions. En una ocasió la discussió porta a que ell se'n vagi de casa a passar la nit fora i decideix visitar la

Mònica. Per despit, voldria ser infidel a l'Anna però la Mònica prefereix que no tinguin relacions, adonant-se de que ell actua per impuls i després se'n penedirà.

De seguida que sap que l'Anna està embarassada, el Jaume li demana per casar-se. Ella, dubtosa, accepta la proposta però el mateix dia del casament el planta perquè el Marc li comunica que no són germans i li fa veure que s'estimen encara. El Jaume, encara que dolgut, la intenta comprendre i se'n torna als Estats Units, deixant-li claus de l'apartament i escrivint-la i trucant-la sovint preocupant-se pel fill que esperen i pel seu estat. El que té molt clar, i ho comunica a l'Anna, és que no pensa renunciar al fill i a exercir de pare quan neixi la criatura. A l'hora que l'Anna intenta refer la vida amb el Marc, ell també inicia una relació amb una nord-americana, la Beth, de totes formes encara pensa en l'Anna, tot i cohabitar amb l'altra.

En el moment del part del fill, ell arriba a punt per ser-hi present quan l'Anna es desperta del part i, tot i que ha tornat a Barcelona amb la nova companya, l'aproximació de l'Anna i el Jaume és un fet cada cop més evident.

S'encarrega del fill a diari, no vol perdre's l'experiència de la paternitat ni un sol dia de la vida, segons diu, i intenta compartir les il·lusions amb la Beth, però ella se n'adona que el Jaume estima l'Anna i se'n torna al seu país. Com que la decisió la pren ella i ell es mostra afectuós i a l'expectativa de que torni, en cap moment sembla culpable d'aquesta separació. Efectivament és la Beth la que, per telèfon, decideix posar punt final definitiu a la relació.

La relació amb l'Anna és cada cop més propera fins que ella se n'adona que no estima el Marc, que el que sentia per ell era una forta atracció física que s'ha tornat rebuig i que vol estar amb el pare de la seva criatura. Decideixen viure junts i casar-se en secret pel civil, amb la posterior desaprovació de la família del Jaume, amb la que l'Anna no es porta gaire bé, sobretot després de la primera separació, que pels pares del Jaume, va ser una vergonya ja que es va produir el mateix dia de la cerimònia de casament que havien organitzat.

Daniel:

És un home de la mateixa generació que l'Antònio però que ha tingut circumstàncies de vida molt diferents i això l'ha fet que semblin, com la Rosa i l'Helena, la cara i la creu d'una mateixa generació.

És fill únic d'una família burgesa de Reus que ha tingut l'oportunitat d'estudiar la carrera de medicina i de viatjar. Sense problemes econòmics, ha viscut la vida sense establir-se sentimentalment. És un home atractiu físicament que, de moment, no ha volgut comprometre's amb cap dona però que sí ha mantingut relacions esporàdiques, segons explica.

Coneix l'Helena fent-li de metge en l'operació del pit. I li demostra, de totes les maneres possibles, el seu suport, respecte i admiració que sent per ella. Es mostra culte i sensible amb ella, que recentment ha sortit de relacions poc satisfactòries.

Ella té por que ell només vulgui pujar-li els ànims perquè, a més, se sent mutilada i amb l'autoestima pel terra, ha perdut la seguretat que la caracteritzava, l'humor i les ganes de viure la vida amb passió. Però ell li demostra que se sent atret físicament i intel·lectual per ella i que és una dona completa, encara que no tingui un pit. S'enamoren i ell li demana el matrimoni, tot i que reconeix que mai s'havia plantejat casar-se.

Ho fan en una cerimònia íntima pel civil, amb la única presència de la Júlia, ni tan sols avisa a la seva mare de l'acte, fet que crearà una situació de desconfiança de la sogre cap a l'Helena quan es coneixen. Després, la mare del Daniel es convertirà en consellera i aliada de l'Helena, a que estimarà i admirarà sincerament.

El seu matrimoni és en igualtat de condicions, encara que la seva dedicació professional fa que no es responsabilitzi de les tasques de la llar. És amable, comprensiu i detallista. Però quan intima amb la Júlia se sent atret per ella a contrarcor. I ho explica a l'Helena que decideix que no pot confiar amb ell fins que no aclari els seus sentiments.

Se separen i tots dos ho passen molt malament. Ell se n'adona que el que ha sentit per la Júlia era passatger i sense importància, que mai més posarà en dubte l'amor veritable que sent per l'Helena i, respectant que ella no el vol veure, li envia una rosa cada dia.

L'Helena sap que està embarassada però no li ho diu a ell fins que no té clar quina decisió prendrà sobre l'embaràs, si avortar o tenir el nen, independentment de la relació de parella. Només comunicarà la notícia al Daniel quan sap que ell l'estima realment. Tornen a viure junts, feliços esperant el nounat. Mentre, la Júlia, que ha ajudat al Daniel a reconquerir la seva mare, s'independitza. Per tant, ella queda una mica fora de la nova família.

Eudald Balcells:

És el triomfador social, ambiciós, prototip del *yuppie* ben relacionat, al que li agrada mostrar el que té com a símbol de poder. Una mica més gran que l'Antònio, ha pogut estudiar arquitectura i fa de tècnic d'urbanisme a l'ajuntament de Barcelona.

És el proveïdor principal de la família i a la seva llar i a una clara divisió de rols. Se'l pot qualificar de masclista tant per les seves actituds i comportaments, com pels seus comentaris. Entén que té dret a tenir una dona bona relacions públiques disponible pels actes socials i totalment depenent d'ell, a la vegada que manté relacions sentimentals paral·leles en forma d'amants. La seva dona forma part, tal i com la tracta, del seu aparador d'estatus social.

Pel que fa al seu fill, mantenen una relació sempre tibant perquè són dos persones molt diferents, discuteixen per tot i la dona és la que fa de pont entre ambdós. Li hagués agradat que el Jaume fos ambiciós com ell i moldejar-lo a la seva manera. El fill, però, no accepta els consells sobre la seva carrera professional i la forma d'exercir poder indiscriminadament. El pare és prepotent, poc comprensiu, intolerant i poc íntegre.

El moment més crític de la relació pare-fill la viuen quan el fill el traeix per una qüestió de justícia social. El pare se sent enganyat i dolgut amb el Jaume, però no del tot sorprès de la seva actuació, que és coherent amb les idees del fill.

Difícilment mostra sentiments d'amor al fill, només s'entendreix amb ell poc abans de morir.

Mor com a conseqüència d'un atac de cor. Abans de morir intenta refer el seu matrimoni, demanant disculpes a la dona i també intenta fer les paus amb el seu fill, se sent cansat i com descontent de la vida que ha portat.

Després de morir, deixa deutes i complicacions econòmiques a la família i la seva figura queda com una caricatura de l'ostentació de riquesa i del poder. Per la seva dona, el matrimoni ha estat una estafa perquè el seu marit li ha ocultat els problemes econòmics i una amant a la que ha deixat part de l'herència. La Cristina rebutja el cognom de casada per començar una nova vida on el seu marit és un trist record i una equivocació.

Enric:

És psicòleg de professió, casat i amb un fill petit. La seva aparició a Poble Nou està relacionada amb l'Helena, amb qui manté una relació d'amistat i d'amants.

Representa l'home sensible, amable i comprensiu, que plora sense vergonya ni prejudicis. Però a la vegada, se'l presenta confós amb el que vol de la seva parella i amb els seus sentiments en iniciar-se l'emissió de Poble Nou. Sembla una mica immadur i que vulgui fugir de la seva confusió tot buscant algú que escolti les seves penes.

Aquest algú el troba en la figura de l'Helena. En un principi, la relació és d'amants, sense compromisos i sense problemes perquè cap dels dos cerca res més que passar una bona estona amb l'altra, representa que és quelcom lúdic.

En el moment en que l'Enric se separa de la seva dona, la relació amb l'Helena canvia. Ell insisteix per viure junts i ella li fa entendre que han de deixar que la seva relació es desenvolupi al marge de la relació amb l'exdona. Després és ella qui li permet que passin d'una relació de semicohabitació a la cohabitació temporalment. La relació amb l'Helena és en peu d'igualtat, es representen tòpics, com que sigui ell qui fa les comptes, però també antitòpics, també és ell el que cuina.

Encara que sembli un home dèbil, que no sap encarar els problemes en solitari i que demana ajut constant a l'Helena, quan ella viu situacions complicades per culpa del seu cunyat i pare de la Júlia, ell també sabrà fer-li costat i actuar de la manera més convenient.

L'Helena l'aprecia sincerament i valora la seva amistat. El que no pot suportar és que en la seva relació sempre s'interposi l'exdona d'ell perquè creu que

ella es fa constantment la víctima. L'Enric li és infidel una vegada amb ella sense que ho sàpiga l'Helena.

El trencament de la parella esdevé quan l'Helena li fa escollir entre anar amb la seva exdona i fill a passar el cap de setmana i no tornar més a viure amb l'Helena, o quedar-se amb ella. Ell marxa perquè creu que és necessari per continuar exercint de pare. L'Helena se sent traïda, però amb el pas del temps aconsegueixen mantenir la seva amistat sense rancors.

Eugeni:

L'Eugeni és un dentista que és parella del Xavier. És casat i tramita el divorci de la seva dona per començar una nova vida amb el Xavier. Té uns quaranta anys, és intel·ligent, atractiu i sensible.

Té un fill i es responsabilitza d'ell i té atencions constants cap a ell. Però en la relació amb el fill li falta sinceritat per dir-li que és homosexual i que la seva parella és el Xavier (que per altra banda el fill admira molt). Quan li ho comuniqui, al principi el nen reacciona malament, però de seguida se li passa i manté una relació amb el pare i la seva parella bona, fins i tot fa plans de futurs viatges amb el pare i hi inclou al Xavier.

Professionalment, és un home content amb la seva feina i respectat per tots a excepció de l'Antònio, que de primeres no suporta la idea de tenir algú a la família homosexual. Però de mica en mica es guanya el respecte del seu "cunyat".

Quan a la relació de parella amb el Xavier, per ell ha estat una sorpresa enamorar-se d'un home després de tants anys de matrimoni, però en comptes d'amagar els sentiments ha preferit afrontar-los i viure amb el Xavier una relació de parella estable.

En aquesta relació, l'Eugeni respecta i estima al Xavier gairebé sense condicions, fins i tot li perdona una infidelitat d'un dia. Són dos homes molt diferents però això no fa que el Xavier o l'Eugeni intentin canviar l'un a l'altra. I en els moments difícils sempre s'hi fan costat, per exemple quan el Xavier és tancat a

la presó acusat d'homicidi l'Eugeni mourà cel i terra per trobar algun indici que l'exculpi.

Els motius de conflicte en la parella són la resistència del Xavier a fer-se les proves de la sida (fins que no se les faci l'Eugeni es nega a mantenir relacions sexuals amb ell) i que l'Eugeni no parli clar amb el seu fill sobre la relació que mantenen.

Martí:

És un noi despert, típic de la seva generació, boig per les màquines de "marcianitos", per la televisió i per dibuixar còmics. Està estudiant l'últim curs de la formació bàsica i el seu gran somni és treballar de dibuixant de còmics i demostra qualitats i empena per aconseguir-ho. Al final de la telenovel·la, tot i la inicial oposició de l'Antònio, es matricula en el batxillerat artístic perquè prova que realment té vocació de dibuixant.

Està enamorat d'una companya de classe i viu aquest sentiment de forma natural. És sensible, simpàtic, en general tolerant i té els típics conflictes dels adolescents: inseguretats, certa dosi de rebel·lia, etc. Tot i passar per moments de fer entremaliadures, les seves malifetes són poc malicioses, i no arriben al gamberrisme perquè sap distingir molt bé el mal i el bé.

En certes ocasions, i encara que intenta entedre'ls, qualifica a la mare d'històrica i al pare de bronques.

Passa per situacions difícils en la família: la separació dels pares, l'emancipació del Ferran primer i de l'Anna després, la depressió de la mare, la presumpta paternitat llegítima del pare i el descobriment de l'homosexualitat del seu admirat tiet en són bons exemples.

A més, és testimoni mut de molts esdeveniments, un dels més dramàtics és que és present quan el seu pare força sexualment a la mare. Com també de les disputes entre l'Antònio i la Rosa, en concret en la que ella decideix que no pensa aguantar-lo i que es vol separar d'ell.

Tots aquests esdeveniments el van transformant i, del noi despreocupat i "boig", passa a ser un noi madur molt maco. Al principi és un noi que a casa no col·labora en la realització de les tasques de la llar si no és per obligació i rondinant,

i fa comentaris masculistes respecte la germana i les dones en general. Després, però, amb la Clàudia, la noia que li agrada, i amb la seva mare i amb la seva germana, les demostra sincera admiració i les valora per les persones que són, sense que la condició de dona sigui motiu de menyspreu, sinó d'orgullós d'elles.

Quan l'Anna està embarassada es desfà en atencions cap a ella i, donat que ella en aquell moment cohabita amb el Marc i el pare del nen està als Estats Units, s'ofereix per fer-li de pare. En néixer el nen i convertir-se en tiet, no dubta en ajudar la seva germana a cuidar el nebot, i s'interessa per aprendre a fer-ho correctament. Per tant, no sembla creure en la divisió de rols per sexes.

També sent admiració sincera pel Xavier i pel Ferran. I estima al pare, encara que se n'adona que en la relació de parella "és un desastre".

Andreu:

És un home amable i afable, a vegades es mostra molt ingenu. És un amic de tota la vida de la Victòria, per la que sent una profunda admiració, gran estima i respecte.

És jubilat, la qual cosa no vol dir que sigui inactiu. Té un compromís social amb la gent de la seva edat, i lluita contra l'especulació de les vivendes i per la construcció d'un casal d'avis. Políticament se sent republicà i d'esquerres i ho manifesta orgullós.

Ell i la Victòria recorden el passat abans de la guerra civil i després, parlen dels amics desapareguts i de la vida del barri, que s'està transformant tant en els darrers temps. Però ho fan sense malenconia, amb la mirada posada en el futur.

És solter i reconeix que tota la vida ha estat enamorat de la Victòria. Després del desengany amorós d'ella amb el Ricard, s'acabaran casant per l'església en presència dels estimats per ells, els Aiguadé i la Mercè i el Manel, que és el nebot de l'Andreu. La iniciativa d'un casament eclesiàstic és d'ell, tot i que no lligui gaire amb la seva filosofia política. El motiu que dóna perquè sigui així és que la Victòria es va casar per l'església amb el seu difunt marit i l'Andreu vol que el nou matrimoni d'ella estigui al mateix nivell que l'altre.

La relació és en peu d'igualtat i sense divisió de rols. En tot cas, la Victòria té molta més empena que ell i, precisament, per sorprendre-la intenta guanyar

diners associant-se amb l'Eudald Balcells, que és l'enemic natural d'ella. Això provoca la única crisi del matrimoni que es representa a la telenovel·la. Quan ella ho descobreix diu que mai li ho perdonarà però al final ell aconsegueix que la Victòria vegi que tot el que fa és perquè l'estima i que darrera hi ha una bona intenció.

Ricard:

És un amic de la Victòria de l'època de la joventut. Va viure al barri, per això també el coneix l'Andreu, però de seguida va migrar cap a Alemanya, on ha portat una vida bohèmia fent de músic. Quan torna a Barcelona, ho fa arruïnat i intenta fer-se amb la gràcia de la Victòria per tenir diners i un sostre. És separat però no s'estén donant explicacions del seu passat. Es fa l'interessant i misteriós.

L'Andreu i ell no es cauen bé i els dos intenten enamorar la Victòria, però els mitjans que fa servir el Ricard són un joc brut.

Tot i l'oposició dels Aiguadé, cohabita amb la Victòria a casa d'ella. A la vegada, ell la traeix intentant aconseguir diners de la Rosa, per la qual cosa no dubte en convertint-se en el seu amant. Quan la Victòria coneix la traïció, s'enemistarà amb la Rosa temporalment.

La seva relació amb les dues dones protagonistes és d'iniquitat, abusa de l'hospitalitat i es mostra prepotent.

Porta a terme negocis bruts. Mor accidentalment, però en la seva mort hi ha implicat l'Andreu i com a testimoni, el Manel. Aquest esdeveniment provocarà un judici a l'Andreu del qual surt lliure i innocent..

Quim:

És un jove que no té formació específica i necessita treballar, així que comença a fer de cambrer al *pub* del Ferran.

És el germà petit de set germans i l'únic solter. En relació a la família i als desigs o projectes de tenir fills, a pregunta del Ferran, el Quim contesta que de jove li deixin tranquil, que vol gaudir i no té intencions de ser pare. Està bojament enamorat de la Júlia, però ella només el veu com un amic i confident.

És comprensiu, admira les dones, és bon amic de la Kati i del Ferran, al qual és fidel, fins i tot quan ell és injust i cruel amb ell.

És un noi planer, simpàtic, que es preocupa molt per les persones que estima. Poc impulsiu i insegur. Quan coneix la Xaro, oblida temporalment el seu amor no correspost amb la Júlia perquè s'hi enamoren. Ell intenta comprendre-la i creure-hi, tot i les mentides que a vegades ella li explica per no implicar-lo amb els seus problemes. Ell hi confia i l'ajuda en tot el que ella li deixa.

En la relació, ell li fa de protector quan l'exmarit de la Xaro amenaça a fer-li mal. Però això no vol dir que cregui en la divisió de rols de la parella. En general, és la Xaro qui té el paper dominant en la relació.

Bernat:

Aquest personatge entra a formar part dels protagonistes en conèixer la Rosa i proposant-li que engeguin junts una empresa de *catering*.

És un home amable, molt agradable amb la Rosa, seriós i amb empena pels negocis. Respecta i admira la Rosa, a més d'estimar-la profundament. Posa la seva estimació i respecte cap a ella per sobre de tot i, encara que és testimoni de les infidelitats de l'Antònio, no dubta a callar en comptes de treure profit de la situació per aconseguir que ella s'hi fixi en ell com parella.

Ajuda la Rosa en tot moment i li dóna suport. Fa que se senti llesta, simpàtica, atractiva i que reconegui que al seu voltant hi ha persones que l'admiren, gràcies a ell l'autoestima d'ella puja.

A més, ell és la persona que obre un món nou per ella, el de la independència econòmica. Per l'Antònio, la independència econòmica i els viatges i reunions de treball de la Rosa són una amenaça al seu matrimoni. Hi desconfia perquè ell aprofita les excuses professionals per mantenir encontres amb amants i es pensa que la Rosa pot actuar igual que ell.

És pare d'una filla que ha viscut amb la mare a l'estranger. Quan la mare mor ell s'ha de fer càrrec de la nena i les seves preocupacions i pors sobre com desenvolupar el paper de pare correctament seran compartides amb la Rosa, que li donarà consells.

Manté una relació sentimental amb una dona de la que no se sent enamorat, sobretot se n'adona d'això quan coneix la Rosa. Per això, actuant de forma coherent amb els seus sentiments, deixa la relació i expressa els seus sentiments a la Rosa sense esperar res a canvi. Ella el tindrà en compte però no inicia una relació amorosa amb ell, diu que és el seu amic i que és millor així, almenys de moment.

En acabar la telenovel·la, la Rosa decideix posar fi definitivament al matrimoni i sap que el Bernat és un home amb qui pot comptar-hi i confiar incondicionalment. I tot i que queda la porta oberta per nous amors i el Bernat seria el principal candidat, no és explícit que això passi.

Manel:

Entra a formar part del nucli protagonista quan el seu tiet, l'Andreu, demana a l'Antònio que el contracti al supermercat. En aquest moment està punt de casar-se amb la Mercè i tots dos estan a l'atur i provenen de famílies humils. L'Antònio contracta la parella i junts treballen al supermercat.

La parella contrau matrimoni i, al principi viuen a casa dels sogres, amb el disgust del Manel. Després compren un piset.

És un noi senzill, planer, no gaire espavilat, i que va molt a remolc de les decisions que pren la seva dona. Ell és bastant poruc i s'anima a fer les coses només quan les té molt clares.

És comprensiu i sensible en gairebé totes les circumstàncies però la seva inseguretats es pot transformar en intolerància i incomprensió cap a la Mercè. Això passa quan ella comença a rebre ofertes per treballar de model publicitària. Ell creu que si ella coneix altres persones les trobarà més interessants que ell i que no el voldrà. Ella aconsegueix fer-li entendre que l'estima tal i com és i que la feina els donarà possibilitats de viure de manera menys agobiant econòmicament. A més, li demostra que si ella està contenta, la relació funciona millor.

Quan la Mercè es queda embarassada és ella qui decideix si tindran o no el fill. El Manel creu que voldrà avortar perquè li acaben d'oferir una feina com a model publicitària a la que no voldrà renunciar. En canvi, ella li comunica que tindran el fill i a ell li fa molta il·lusió.

Després, es pensa que amb l'embaràs a la dona se li acabaran les ganes de treballar i, sobretot, les possibilitats de fer-ho com model publicitària. En canvi és quan ella rep millors ofertes de treball i, finalment, el Manel ha d'assumir que la seva dona és una professional, a més de la seva dona i futura mare.

Durant el transcurs dels capítols passa per diverses situacions professionals, primer fa de simple dependent al supermercat de l'Antònio, després d'encarregat, i finalment, és accionista del supermercat, a la vegada que encarregat. També passa per situacions d'atur que li fan viure en precarietat econòmica. Se sent responsable de l'economia familiar, i proveïdor principal.

A vegades actua no gaire correctament, segons el que és políticament correcte, com quan es mostra intolerant amb el Xavier perquè es pensa que té la sida, però és més per ignorància que per maldat.

Durant un temps, per millorar la situació econòmica, a iniciativa de la Mercè, decideixen llogar una habitació del pis a la Xaro. Això els portarà a tenir algunes disputes perquè ell se sent atret físicament per aquesta dona, tot i que ho nega cada vegada que la Mercè s'ho fa notar. Això passa en l'inici de l'embaràs de la Mercè, quan ell s'allunya sexualment d'ella. Al final es demostra a sí mateix que l'atracció per la Xaro és un sentiment passatger, que realment estima la seva dona.

Guillem:

És un home que tracta les dones en peu d'igualtat, simpàtic, culte, no molt agraciat físicament però molt atractiu per la seva manera de ser. És dolç, sensible i comprensiu.

És professor de biologia a la Universitat de Barcelona, preocupat pel medi ambient, intenta encomanar la seva preocupació i el seu entusiasme ecològic als alumnes. Té bona relació amb els seus alumnes, els tracta de tu a tu, segurament per la seva joventut.

Viu sol a Barcelona però espera tornar a la seva terra d'origen, Mallorca, si li donen una plaça a la Universitat de Palma.

Ha viscut algunes relacions amoroses amb alumnes. Això i la distància d'edat amb la Júlia fan que l'Helena desconfii d'ell quan la Júlia el presenta com la

seva parella. Al final es farà amic de l'Helena demostrant la seva sincera estima per la Júlia.

A la Júlia la seva relació amb ell li servirà de recolzament i suport durant tot temps que dura el seu reencontre amb el pare. Finalment, ell li demana que l'acompanyi a viure a Mallorca, on ha aconseguit la plaça a la Universitat, però ella encara està enamorada del Ferran. Ell, sense rancor, li desitja felicitat.

Grau:

És un personatge secundari. Representa a un home molt preocupat per la feina. És el publicista que primer es fixa en la Mercè per convertir-la en imatge d'una campanya de publicitat.

Està casat amb la Marta Jardí i el seu matrimoni és en peu d'igualtat. Cada membre de la parella viu de forma independent un de l'altre.

És infidel a la dona amb l'Helena, que després el rebutja. Quan la dona ho descobreix decideix deixar-lo. Ell, en canvi, voldria tenir un fill amb ella i intentar revifar el matrimoni.

El Grau és un personatge que té una aparició breu i poc rellevant.

Ramon Barrios:

És el pare de la Júlia. Aquest personatge representa un home sense principis ni moral que té un punt feble, la seva filla Júlia. Això però, no evita que se n'aprofiti de la confiança i estima d'ella per extreure informació que li ajudarà en la seva tasca d'assassí a sou, encara que els seus objectius siguin coneguts i estimats de la filla.

Manté un enfrontament constant amb l'Helena. Ella se'n va fer càrrec de la Júlia acabada de néixer quan la seva mare, germana de l'Helena, va morir i el seu marit, el Ramon, les havia abandonades.

És un home egoista, que ha viscut la seva vida aliè al que succeís a la filla i que no dubte a apropar-se a ella per enfrontar-la a l'Helena, cosa que, finalment, no aconseguirà. Segons explica, primer formava part de la tripulació d'un vaixell i era aquest el seu domicili. Quan fa la primera aparició a la telenovel·la viu a Buenos Aires i, després, s'instal·la a Barcelona temporalment. Durant alguns capítols

desapareix de la telenovel·la fins que els negocis bruts que porta entre mans el tornen a porta a escena cap al final de la telenovel·la.

Mor a trets per la policia després d'anar a acomiadar-se de la seva filla per dir-li que realment l'estima. És com si l'exercici conscient de la paternitat el redimís del seu passat turbulent, però el preu que ha de pagar és la seva mort.

2) Biografies dels personatges protagonistes en el context de la telenovel·la *El Cor de la Ciutat* acotades als cent primers capítols d'emissió.

2.1) Biografies de les dones de *El Cor de la Ciutat* i els estereotips de dona que representen.

Clara Bosch, trenta-set anys, classe social mitjana-baixa

Clara Bosch surt de la presó amb llibertat condicional en començar la telenovel·la després d'haver complert una condemna de 13 anys (10 dels quals a una presó de Costa Rica) per tràfic de drogues. Els seus creadors la defineixen com una supervivent que ha rebut moltes trompades a la vida. Dona lluitadora que fa anys va ser la parella de Jordi Vidal, amb qui va tenir una filla, la Núria.

Després de complir la condemna la Clara es disposa a tornar al barri que la va veure créixer i on encara hi viuen les persones que va estimar i les que s'hi va enemistar. El barri ha canviat molt des que ella no hi és i tothom ha anat fent la seva vida, només hi ha dues persones que s'han comunicat amb la Clara amb continuïtat: el seu pare, l'Adrià, i un bon amic, el Quim.

La Clara és una dona aparentment dura, poc confiada i a la que li costa mostrar els sentiments a la resta. En part, el seu caràcter s'explica pel seu passat dur. Quan era molt jove no volia sotmetre's a l'autoritat del seu pare, massa estricte i sever amb ella, que l'ofegava en l'intent de protegir-la. Ella es va enamorar del Jordi, que era nòvio de la seva germana, la Carme. Ell la va introduir en el món de les drogues i junts van viure al límit durant un temps. Amb 19 anys la Clara va tenir a la Núria amb el Jordi, eren solters i vivien en la marginalitat. Des que la Núria va tenir tres anys, la mare de la Clara la va cuidar. Després, en morir la mare quan la Clara tenia 24, la germana se'n va fer càrrec de la filla. La Clara no se n'assabenta de la mort de la mare fins que ja està enterrada, per tant no ha pogut estar al seu costat en els últims moments de la seva vida, quelcom que l'Adrià no li ha perdonat mai. La Carme encara estava enamorada del Jordi quan la Clara va ser empresonada i va aconseguir que se'n surti de les drogues.

A la vegada, la Clara s'enfonsava encara enganxada a les drogues, havia contret deutes econòmiques amb els camells que l'amenaçaven perquè retornés els deutes (en les amenaces incloïen a la Núria). Per sortir-se'n no va trobar altra sortida que traficar amb drogues i va passar dos quilos de cavall. Va marxar a Costa Rica però la van agafar amb les drogues i va ser empresonada, jutjada i condemnada.

Mentre, a Barcelona, el seu company acabava els estudis de farmàcia i després es va casar amb la Carme. Va redreçar la seva vida i es va tornar un home formal, que viu en un pis comprat pels pares i treballa a la farmàcia de la família.

La Núria ha crescut en un ambient convencional i agradable, sense gairebé recordar a la Clara. Però el Jordi del present se sent insatisfet, i culpable de no haver ajudat a la Clara. Els primers anys viscuts a la presó la Clara va mantenir algun contacte amb ell però en assabentar-se del casament amb la Carme els va tallar. Només els esforços de l'Adrià van aconseguir fer tornar a la Clara al nostre país per acabar de complir la condemna. En començar la telenovel·la li apliquen el tercer grau, que li permet treballar fora de la presó, encara que hi hagi de tornar a dormir.

La Clara és conscient dels seus errors però espera ser perdonada per la filla, iniciar una nova vida i recuperar a la Núria. Només per això ha pogut suportar els anys d'empresonament i soledat (només va rebre les cartes del seu amic Quim i del pare). Vol demostrar que estima a la filla, que quan la va abandonar no era ella, segons diu, sinó una malalta. En moments de desesperació ha llegit l'única carta que va rebre de la Núria fa molts anys i que se sap de memòria. Una carta que encara conserva i llegeix sovint.

La Clara té l'amor i el suport incondicional del pare, encara que ell no sempre li ho demostrï. De fet és ell qui aconseguir la seva tornada a l'Estat espanyol i ella ni tan sols ho sospita. Com tampoc sap que per aconseguir el retorn de la filla el pare s'ha hagut de vendre la fusteria i gairebé arruïnar-se. La poca comunicació i els retrets d'un i l'altre els porten a discussions i a molts malentesos que els fan patir.

Quan està en règim obert, la Clara comença a treballar en un taller de confecció en el marc d'un programa de reinserció social de presos. Aquesta feina, que no li aporta un sou suficient per emprendre la vida en solitari, sí que li possibilita conèixer gent i fer noves amistats, com la Paquita, casualment mare de la millor amiga de la filla de la Clara. Però, a part del baix sou, aquesta feina té un problema més gran, l'encarregat, el Sabaté, que intenta fer servir la seva situació de poder en el marc de la feina i de superioritat laboral que li atorga el càrrec per aconseguir "favors" sexuals de treballadores com la Clara. Però la Clara, quan es troba davant d'una situació en que ell **l'assetja sexualment**, es defensa i li planta cara. Tot i que ell l'amenaça amb escriure informes que perjudiquin la seva sortida de la presó en règim condicional, al final la Clara aconsegueix que ell la deixi tranquil·la, però a canvi de perdre la feina al taller. És un moment dur per aquesta dona, té deutes, la filla no l'estima i no té feina (i li serà difícil aconseguir-la amb els seus antecedents). El pare, l'Adrià, l'anima i li diu que han de brindar perquè deixa definitivament la presó. Però a la Clara li costa refer la vida al barri perquè tothom la recorda com la noia esbojarrada i drogaaddicte que era abans de ser detinguda per la policia i empresonada. El Quim l'ajuda a tenir un pis on viure independent del pare i fer la seva vida.

Ella surt definitivament de la presó amb règim obert, deixa el taller i comença a treballar en un nou *pub* situat a l'antiga fusteria del seu pare i que, per això mateix, es diu La Fusteria. El seu propietari, el Matt, hi confia plenament, fins al punt que la deixa sola portant el negoci durant un temps en que ha de marxar. La Clara és responsable, decidida i marca les distàncies quan li convé.

Aquest personatge no sembla tenir ganes d'emparellar-se després de sortir de la presó, sinó d'aconseguir certa seguretat econòmica i intentar que la filla li doni l'oportunitat per conèixer-se. Només hi ha un moment de debilitat sexual amb el Jordi, al que ha rebutjat sistemàticament demostrant que ella val molt més que ell i que, a més, no es pot comprar. La situació de debilitat esdevé quan ell la visita al seu apartament el dia de l'aniversari en que es van conèixer. Però quan ell intenta besar-la ella l'atura i el rebutja. Davant les insistències del Quim, durant la inauguració del *pub* del Matt, es deixa portar pel Gerard. S'acaben de conèixer i ella el convida a casa on tenen relacions sexuals. Aquesta només serà una relació

puntual i esporàdica, sobretot quan s'assabenta que és l'home de qui la filla està bojament enamorada. És difícil que la Clara s'emparelli amb algun home que estigui a la seva alçada, ha viscut molt, està massa desenganyada i la seva filla ocupa majoritàriament els seus interessos actuals, això i viure de forma independent, sense tenir deutes amb ningú.

A la gent del barri els costa molt d'acceptar la Clara, se n'adonen que ha canviat però tots recelen d'ella, sembla que els hi fa por, sobretot perquè creuen que exerceix una mena d'encanteri sobre els homes. La fan responsable de que el Jordi fes el boig durant la joventut i de que el Quim comenci a perdre el nord per ella. En realitat, la Clara té amb molta estima al Quim, però li deixa clar que aquesta estima es cenyeix a l'amistat. La Clara és molt amiga de les seves amigues. Ajuda incondicionalment a una excompanya de la presó, tot i els problemes que li comporta perquè continua enganxada al cavall. Allotja a la Paquita i a la seva filla quan es queden sense vivenda, els escolta a tots i els fa costat. També és molt generosa amb el Quim, encara que li costa separar amistat i amor de parella.

A mesura que els episodis passen es descobreix la relació molt tibant amb la seva germana Carme, les rivalitats i la posició de Clara com filla petita i irresponsable als ulls de la Carme. També que la relació de profund respecte amb el pare, i les recriminacions passen a ser comprensió mútua, i els silencis es transformen en converses íntimes. Mentre que la relació amb la filla passa per diferents estadis per part de la Núria, primer de rebuig, de curiositat després, de confiança i amistat i de desconfiança.

En contra del que podia sembla previsible per les circumstàncies del personatge, de seguida troba una feina nova a la plaça, a la parada de la Lola. El sou seran 80.000 pessetes al mes. Però la veïna de la parada, la Pilar, on la volen llogar s'hi oposa a tenir-la al costat i la Lola prefereix no tenir problemes amb la Pilar. Per sort, en aquest mateix moment el Matt de La Fusteria despatxa al Toni (perquè introduïa drogues al local) i necessita algú. El Matt també ha passat per la presó i prefereix contractar a la Clara sense que li expliqui res del seu passat.

El Jordi va a veure-la, li diu que vol marxar amb ella, que l'estima. La Clara li diu que l'únic que l'importa a ella és recuperar a la Núria. Llavors el Jordi li

proposa que marxïn els tres. La Clara el mira diferent i ell continua: "Sí, tinc negocis entres mans. Si dius que sí demà tens a la Núria al teu costat...Tu també m'estimes Clara, no et posis més barreres". El Jordi marxa sense aconseguir una resposta de la Clara (Sembla que ell necessiti estar en braços de dones constantment, pelegrinatge, elles més fortes).

La Clara conversa amb l'Adrià, ella li recorda la infància a la fusteria, on ara fa de cambrera, pregunta per la Carme i el Jordi com a parella. El pare li diu: "La veritat és que no s'ha prioritat gaire bé (el Jordi) amb la Carme". La Clara pregunta: "Vols dir que li ha fet el salt?". I l'Adrià respon: "Tantes vegades com ha pogut, a vegades penso que mai s'havien estimat".

La Clara explica a la seva amiga Lali la seva situació en relació amb el Jordi i la Núria i reconeix que encara se sent atreta per ell. L'amiga li pregunta si el Jordi és bona persona, perquè creu que aquesta és la qüestió bàsica i no que hi hagi estabilitat dels pares.

La Lali encara es punxa i és a punt de morir de sobredosi, la Clara demana que no es mori, pel Max, el seu fill. (Xarxa solidaritat). La Clara truca a la germana perquè ajudi a la Lali i de seguida la Carme li recrimina que hagi tornat a les drogues. La Clara li explica que ella no està enganxada i que la seva amiga ho ha fet perquè estava deprimida i "fotuda", i té al fill en un lloc d'acollida. I afirma que ella no pensa tornar-hi. Quan la Carme va a fer l'informe de la Lali, la Clara li demana per favor que no el faci per ella. La Carme li diu que voldria que tingués una altra oportunitat. La Clara aprofita per dir-li que vol veure a la Núria i la Carme opina que si l'estima ja sap el que ha de fer.

La Clara parla amb la Lali, que ha de ser forta per ella i el Max. També truca al Jordi i li diu que no vol tornar a començar amb ell, que el que hagi de passar amb la Núria passarà, a banda de la seva relació. Ell li contesta: "No saps què dius". Però la Clara li diu que poques vegades ha tingut les coses tan clares, "vull ser honesta amb mi i amb la Núria", i tampoc hi vol tornar per la Carme, no vol més històries sòrdides. Ell com a resposta es fa la víctima i li diu que està disposat a tot per ella, "encara ens estimem". Ella és taxativa amb la resposta: "No només és una fantasia. Mai vam serem feliços. Mai més, mai més podrà ser". Ell es posa a plorar.

El Martí va a parlar amb la Clara per demanar-li que no faci mal a la Carme i li explica que el Jordi li ha fet el salt i que està convençut que pel Jordi ella continua sent la dona de la seva vida.

El Quim també va a veure a la Clara a La Fusteria perquè vol saber si ja ha pres una decisió respecte a la proposta del Jordi. Ella diu que ja l'ha pres gràcies a ell, que no anirà a viure amb el Jordi, que ell és el seu millor amic. Però està intranquil·la perquè hi ha algú que la truca constantment per telèfon i fa sorolls desagradables. El Quim la tranquil·litza i l'acompanya a casa. Llavors ella li explica que volia fer-se amiga de la seva filla, però que és un somni. Per ell el somni seria quedar-se sempre amb ella, li diu.

Les trucades no paren, així que la Clara decideix instal·lar-se temporalment a casa de l'Adrià. A través d'ell la Núria sap que algú està molestant-la i es comença a preocupar per la mare biològica. L'Adrià està content que la seva filla s'hagi instal·lat amb ell i li diu que voldria que s'hi quedés definitivament, però la Clara diu que ella prefereix tornar a casa quan estigui més tranquil·la i no la truquin.

El problema de les trucades el resol la Núria que descobreix al seu avi patern trucant a la Clara, la noia planta cara a l'avi i ell deixa de trucar la Clara per espantar-la.

El dia de l'aniversari de la Clara, l'Adrià organitza una festa a casa seva per celebrar-ho i torna a fer de pont perquè ella i la Núria es trobin.

El Jordi continua visitant sovint a la Clara i li diu que s'ho ha jugat tot per ella, però la Clara no cedeix i es manté ferm en la seva decisió.

La Clara rep la notícia que la Lali ha mort de sobredosi en un parc. Es queda feta pols, l'Adrià no la recolza perquè creu que pot tornar a les drogues, en canvi, la Núria la visita per veure com està i li diu a l'avi que ell també li hauria de fer costat en un moment com aquest.

La Clara va a parlar amb la Carme perquè l'Adrià passa un moment molt difícil econòmicament i és molt orgullós per demanar ajuda a ningú (la notícia ha arribat a través de la Teresa). Les dues filles estan distanciades del pare en aquest moment però és la Clara la que insisteix més per anar a ajudar-lo.

A la vegada, la Núria menteix per protegir la Clara, perquè la Clara li ha regalat unes arracades que són robades, aquestes arracades eren un regal de la Lali per la Clara. La Núria recomana a la Clara que no posi en perill la seva llibertat condicional, que ella s'inventarà alguna cosa: "El pare (Jordi) té la culpa de tot, ens ha enganyat a tots" (perquè el Jordi va empenyar les arracades de la filla, deixant que ella pensés que el seu amic David les havia robades). La Clara li diu que tot tenen part de la culpa i mare i filla s'abracen.

El Quim se n'adona que la Clara està implicada en alguna cosa relacionada amb el robatori de les joies i insisteix a la Clara perquè li ho expliqui. La Clara respon: "Tu que et penses que ets. Sóc gran Quim". Ell contesta indignat: "Molt bé, endavant, per anar a parar a la presó no et falta ningú més" i se'n va. Ell intenta resoldre el problema que té la Clara amb les joies per la seva compte.

La Carme creu que la Clara i el Jordi s'han unit i va a visitar a la Clara, tot aclarint que qui realment li preocupa és la Núria. Per la Carme la culpable de que el seu matrimoni s'estigui trencant és la Clara, quan ella l'únic que ha fet ha estat rebutjar al Jordi.

El Jordi espera a la Clara a la porteria de casa seva: "He deixat a la Carme. Ja no podia més...necessitava parlar amb algú". Ella és seca amb les respostes: "I m'ha tocat a mi aguantar-te". Ell continua parlant: "He estat jo, ja no volia viure amb ella. La Carme, els meus pares..." -és mentida perquè la iniciativa l'ha tingut la Carme- i li demana quedar-se amb ella. Ella respon que no però ell insisteix: "No tinc a on anar". Com si no li quedés altre remei la Clara diu: "Està bé però només aquesta nit".

Al dia següent el Jordi torna a provar de quedar-se amb la Clara. Ella li diu: "No perdis el temps pensant en el passat Jordi". El fa fora de casa: "Vam quedar que et quedaries una nit". La Núria veu sortir al seu pare de casa de la Clara i pensa que s'han embolicat

La Clara explica al Quim tota la veritat sobre les arracades, ell primer creu que menteix i que ella va participar en el robatori. Quan als diners de la Lali, la Clara vol guardar-los per donar-li al Max quan sigui gran i el Quim opina que el que necessita el nen és afecte i li demana que li faci cas per una vegada a la vida. En plena discussió arriba la policia a casa de la Clara i el Quim dóna la cara per la

Clara perquè ella podria perdre la llibertat condicional en cas de ser inculpada. (El Jordi faria qualsevol cosa per la Clara, mai denunciar-la, la Carme és qui ha avisat a la policia de que potser la Clara està implicada en el robatori, Carme actua dins del marc de la legalitat però apareix com que ha fet una acció indesitjable, mentre que el Quim i la Clara estan fora de la legalitat i no sembla que hagin actuat malament, relativitat de la justícia).

La **Carme** li explica a l'Adrià que va estar ella qui va denunciar a la Clara. El pare diu que ja està bé però ella respon: "Cadascú el que li toca, pare...I saps perquè ho vaig fer? Per protegir a la Núria".

La Cinta li pregunta a la Clara si no pensa fer res per defensar el seu germà Quim i la Clara diu que ara no pot fer res per ajudar-lo. La resposta de la Cinta és: "Ja sabia jo que acabaria així la cosa...el Quim que és la millor persona que conec...demostra que no ets la merda de persona que tothom creu que ets" I se'n va. (Cinta protectora del germà).

Quan el Quim torna de la comissaria ell i la Clara s'abracen. Ella li diu: "Quim, el que has fet per mi...". I ell contesta: "Ho tornaria a fer". Ella el besa a la boca i ell li pregunta què fa. La Clara li diu que calli, però ell diu que no. Ella parla: "Ets el millor *tio* que he conegut mai, quan estic amb tu em sento tranquil·la i estimada". També reconeix que no n'està enamorada: "M'agradaria estimar-te com tu m'estimes" i ell continua: "Però no pots, oi?". Ella respon sincera: "No, no puc".

La Carme visita a la Clara al *pub* i la primera reacció de la Clara és de preocupació perquè creu que ha vingut perquè quelcom passa a la Núria. La Carme li explica que la Núria últimament està molt rebel, que algú ha de parlar amb ella. La Clara li diu: "Nosaltres no podem, ens odia massa, ha de ser algú de fora". La Carme diu que no voldrà perquè no va voler quan va deixar el piano. La Clara insisteix que a la presó hi havia una psicòloga molt bona, però la Carme és ferma amb la negativa. La Clara, seriosa, li diu: "Pensava que volien consell". La Carme llavors li demana el nom de la psicòloga. La Clara li diu: "Vull el millor per la Núria. És...és la nostra filla". La Carme somriu i repeteix: "La nostra filla".
(Maternitat atípica).

La Clara dóna a la Paquita una còpia de les claus de casa seva quan la Paquita es queda sola amb la filla per la mor del Carles. (**solidaritat femenina**).

La Clara troba a la Núria al carrer amb el David, li pregunta: "Què has fet?, què t'has pres? (la Núria pren pastilles)". Alarmada, la Clara va a veure a la Carme, qui s'estranya que la filla prengui pastilles. La Clara li diu que com vulgui, que si no ho vol veure no la podrà ajudar i que la Núria necessita ajuda.

Clara i Carme estan citades a la consulta de la psicòloga de la Núria. La Carme pregunta a la psicòloga perquè no li ha dit que també vindria la Clara i la psicòloga li respon que perquè la Carme tampoc li va dir que la Núria no era filla seva. "Si la Núria està així, en bona part és per culpa vostra".

Després de sortir de la consulta, la Clara i la Carme conversen al *pub*. La Clara diu que han de fer un esforç per estar juntes, parlen també de quan eren petites i que sabien estimar-se. La Clara li diu que si cal s'apartarà de la Núria però li ha d'informar de com va i que han de deixar de ser enemigues. La Carme pregunta: "Per bé de la Núria? Pel bé de la nostra filla?". I la Clara diu que sí, "pel bé de la nostra filla".

La Clara convida al Quim a fer un cafè. Ell li diu: "No em pots tenir per venir-me a veure només quan tens un problema". La Clara li diu que ella també l'escolta. El Quim respon: "El meu problema ets tu". Ella li diu: "No hauria d'haver vingut". I ell contesta: "Doncs no" (**Quim bo però no tonto**).

La Clara passa tot un dia amb el Max. Al centre li diuen que hi ha una parella que el vol adoptar. Ella es queda parada, però diu que sí, que és una bona notícia.

La Clara explica a l'Adrià que volen acollir al Max i ell li diu que el Max necessita una família. Pare i filla han canviat la relació, ara parlen de les seves coses amb interès. Ella li parla del que li passa amb el Quim i ell li diu que s'ha cansat d'esperar-la. La Clara pregunta: "Te n'ha parlat?" i l'Adrià respon que alguna cosa li ha dit. Ella li explica: "Ell m'estima i jo... estic feta un embolic. Només ser que no vull perdre'l". L'Adrià respon: "Deixa'l tranquil. El Quim ha de fer la seva vida...Jo no sóc ningú per donar-te consells però si fa un pas en fals el perdries per sempre".

La Clara visita al Quim amb l'excusa del Max: "Et va trobar a faltar i jo també (el dia que ella i el Max van passar sols)". El Quim pregunta: "I què vols?". La Clara li explica que el Max tindrà una família i que se n'ha adonat del que l'importa a punt de perdre'l. El Quim diu: "Em vas veure amb la Isabeleta i estàs gelosa?". Arriba la Isabeleta i davant de la Clara la convida a sopar. La Clara ha estat sincera, i no ha dit que l'estima, sí que no ho sap i que no vol perdre'l, com al Max quan sigui massa tard.

El Jordi begut va a veure a la Clara a La Fusteria, li diu que està "fotut" (es fa la víctima). Ella li contesta dura. Arriba el Quim que es troba la situació, el Jordi insisteix, la Clara molesta i fent fora al Jordi. Diu el Quim: "M'he "fotut" trompades però es veu que no suficients". La Clara torna a fer fora al Jordi i diu al Quim: "Tot el que he dit abans és cert. Necessito que m'estimis". Ell contesta: "Ens farem mal, sí", ella respon que no, ell insisteix: "Sí i tots dos ho sabem". Es besen apassionadament. El Jordi marxa dient: "Fills de puta, fills de puta" i se'l veu punxant-se al cotxe.

La Clara i el Quim es mostren afectuosos en públic, dinen amb l'Adrià i també volen fer-ho amb els cunyats, els Peris.

La parella dorm al pis de la Clara, afectuosos al sofà parlen a la nit. Els dos pensen en el Max, que el trobaran a faltar. La Clara diu: "T'agraden els nanos, eh?". I ell li pregunta si se'n recorda de la Laura i el David. Ella li pregunta si potser li hagués agradat tenir fills. Ell respon: "Tu tens a la Núria...". La Clara diu: "Sí, la tinc...fa fred, anem al llit". I se l'emporta cap a l'habitació de la mà.

Carme Bosch, trenta-vuit anys, casada, mare adoptiva, metgessa.

És la germana gran de la Clara, casada amb el Jordi i mare adoptiva de la Núria. És la dona que ha posat sempre el seny a la família i que ajuda a tothom qui ho necessita, no només en qualitat de metgessa, sinó donant suport i implicant-se en la vida i els problemes dels veïns. Des de jove ha hagut de prendre responsabilitats, cuidar de la mare malalta tota sola i després a la Núria. I amb esforços i treball també va aconseguir acabar la carrera de medicina i establir-se al barri, on tothom l'aprecia. Jordi i Núria són la seva família i la seva raó de ser. És prudent, realista, bona administradora, bona mare, comprensiva,

afectuosa i oberta a qualsevol cosa amb tal de mantenir l'entorn familiar estable. Es podria dir que és una dona exemplar, independent, amb una vida familiar i professional satisfactòria. A més és una dona atractiva físicament i, encara que no pot tenir fills, se sent totalment plena amb la Núria perquè ella la tracta com una mare i ella s'hi sent totalment mare.

Però té dos punts dèbils, el seu pare i la Clara. És capaç d'escoltar, ser pacient i comprensiva amb qualsevol persona fora d'ells. Amb el seu pare hi ha quelcom que encara no se sap que provoca que faci anys que es parlin només l'indispensable. En canvi, manté excel·lents relacions amb els pares del seu marit, que sempre li han agraït que aconseguís "redreçar" la vida del seu únic fill.

De mica en mica l'espectador se n'adona que, en realitat, la fantàstica vida de la Carme és un decorat de cartró pedra que es comença a desmuntar quan la Clara torna al barri. Però no és culpa de la Clara, com vol creure la Carme, sinó que hi ha qüestions de fonaments mal resoltes des de que es va casar amb el Jordi, mentre la Clara hi era lluny.

La Carme descobreix, i el Jordi ho confirma, que ell ha tingut una amant durant anys i que el Jordi intenta deixar a l'amant i a la dona per unir-se novament a la Clara (si no ho fa és perquè la Clara no ho vol). Després la Carme rep la promesa per part del Jordi de canviar, i ho intenta, però no ho aconsegueix. Ell segueix enamorat de la Clara i la Carme arriba un punt que esgota la seva comprensió i trenquen la relació.

El Martí, un amic de la parella, està enamorat d'ella i ha intentat mantenir relacions sexuals. Ella sempre s'hi ha negat i ho ha pres com un moment de debilitat d'ell, valorant sobretot la seva amistat. En separar-se del Jordi passa una nit amb el Martí, però ella decideix no tirar endavant amb la relació perquè diu que l'únic que l'interessa és la seva filla. I la Núria està passant per un moment difícil davant de tants esdeveniments sobtats al seu voltant. Mare i filla es distancien, sobretot la Núria deixa de confiar en la mare.

La Carme mai mostra una actitud d'histèria, ni perd els nervis tot i adonar-se que ha estat molt de temps "cega". Sembla que pot controlar-se en les pitjors i més doloroses situacions. Ho demostra contínuament amb la seva relació de parella, amb la filla i amb els problemes que li comporta el Jordi (ha hipotecat el

pis que comparteixen d'amagades d'ella, per exemple). És una dona forta i raonable.

De mica en mica comença a parlar amb la Clara sobretot per problemes de la Núria. Però sembla que guardi ressentiment a la germana i que li costi tornar a ser bones amigues, com diuen que ho eren de petites.

La Carme li explica a la seva filla que la vida és difícil, que ella va estudiar medicina i va treballar de nit, a la vegada que cuidava sola a la mare malalta i al seu pare, "Vaig lluitar Núria i sóc metge, potser no la metge que voldria però sóc metge...no tens ni idea del que és sacrifici, no vols tocar el piano?. D'acord, no toquis el piano".

A taula, la Carme i els sogres intenten planificar el futur de la Núria i el Jordi s'hi oposa.

La Carme se'n va a un congrés a les illes Canàries i demana al Jordi una segona oportunitat, que l'acompanyi. Ell ha començat a alcoholitzar-se. Ella també li demana que no torni a passar la nit fora de casa. En realitat ell no sembla gaire disposat a arreglar la situació de parella, més aviat el contrari.

La Núria parla amb el pare sobre la Carme i li demana que no torni a dormir fora de casa, ell li diu que entre ell i la Carme les coses han arribat a un punt...que potser han d'arribar a prendre decisions dràstiques, la Núria li demana: "No em deixis amb la mare, no l'aguanto". Ell li respon: "Confia en mi, confia en mi".

La Carme parla amb l'amic del Jordi i d'ella, el Martí i li explica que està disposada a perdonar al Jordi, ell li diu: "Un amor que no dura sempre no és amor". Ella li pregunta: "De veritat tenim futur?" i ell respon que el mateix que ell i l'Olga -que tot i estar a punt de casar-se no s'estimen, però això la Carme no ho sap-".

La Carme insisteix al Jordi que l'acompanyi al viatge, per mantenir la família unida.

El Jordi també parla amb el Martí sobre la seva relació amb la Carme, li explica que ha demanat a la Clara d'anar a viure junts amb la Núria i que ella s'ho

està pensant, a l'hora que reconeix que encara no li ha explicat la situació a la Carme. El Martí li respon: "Potser ha arribat l'hora de deixar de fer comèdia".

La Carme està a punt de marxar de viatge i encara no entenc que el Jordi no vulgui acompanyar-la. Ell creu que és millor que reflexionin per separat i la Carme l'envia a la merda i li diu a la Núria si ella la vol acompanyar. La Núria li respon que no pot i la Carme li pregunta si no pot o no vol. Es dirigeix al Jordi: "Ja tens el que volies Jordi, viu lliure". Se'n va i ni marit ni filla l'aturen.

Quan la Carme torna de viatge (ha trucat sovint preguntant per la Núria i en saber que estava refradada ha avançat el retorn), pregunta al Jordi què vol fer, si s'ho ha pensat ja. (**ella la iniciativa**). Ell no dóna respostes i se'n va a parlar amb la Clara.

Després que el Jordi rebi la negativa de la Clara per anar a viure plegats torna a casa i troba a la Carme amb barnús, molt atractiva. La imatge d'ell és la d'un homes destrossat, fracassat. Ell no vol continuar amb la conversa que ha deixat pendent amb la Carme. Ella torna a prendre la iniciativa: "Jo estic cansada, no vols continuar vivint amb una dona que no estimes, tens una feina que no t'agrada, necessites un canvi, lluny de mi, dels teus pares?, de la mediocritat?, l'arribada de la Clara t'ha obert els ulls, tens quaranta anys, penses que t'has equivocat, has tingut aventures, he parlat amb la Núria, no em vull separar però...". Ella parla per ell (**dones molt fortes**). Ell contesta que té raó, que ho ha pensat i ha estat a punt de fer un disbarat i engegar-ho tot, "però no vull que ens separem, Carme. si tens forces jo també. He de trobar la manera de superar aquest moment". Ella li pregunta que perquè, si és per la Núria. Ell diu: "Sí, i per nosaltres, jo encara t'estimo i no et vull perdre". S'abracen, escena d'un dramatisme intens. La Núria els troba i els pregunta si és per ella i ells diuen que per ella però que també per ells.

Novament reunió al voltant de la taula amb els sogres, la Carme i el Jordi. Els sogres de la Carme diuen: "El que compta és que esteu junts, com ha de ser, heu passat mitja vida junts i així heu d'estar". (Aquesta escena és molt tradicional, la taula com a lloc de conversa, el problemes familiars se solucionen amb l'aprovació dels pares i hipocresia, prefereixen seguir normes socials. Jordi despara taula).

La Carme parla amb la Núria i li diu que no hagués suportat que la filla hagués d'escollir entre viure amb ella o amb el pare. La Núria contesta que no hagués sabut a qui triar (en realitat havia escollit al Jordi mentre la Carme estava de viatge).

El Jordi va a comprar l'esmorzar per celebrar la reconciliació. La Carme no sap que tenen problemes econòmics, ell ha hipotecat el pis per un negoci, trenta milions. De totes formes, el Jordi acaba de comprar-se el cotxe i la Núria li diu que llavors ella també pot canviar-se l'ordinador, i els pares accedeixen a la compra.

El Jordi parla amb el Martí i li demana que li torni els cales del negoci, el Martí li diu que no l'entén: "Has tornat amb la Carme perquè la Clara et va dir que no". No li torna els diners, diu que no pot.

Els pares del Jordi i el Jordi esperen a la Carme per sopar amb tot parat i preparat. **(No divisió de rols)**.

El Jordi li diu a la Carme que no vol quedar per sortir amb ningú i que està fart que el Martí el tracti com si es deixés dominar per ella.

La Carme truca al Martí per parlar del Jordi. Quan el Martí arriba a casa de la Carme la troba amb un vestit de nit, molt atractiva, perquè està esperant al Jordi per sortir. El Martí li ajuda a cordar-se el vestit i li fa un petó a l'esquena, li diu que ho engegaria tot a rodar per ella. Ella li contesta que són amics i que està fent el ridícul, que el Jordi és a punt d'arribar, i el fa fora. Quan arriba el Jordi la Carme diu que ja no vol sortir, que té ganes d'estar amb ell "de fer-ho aquí (al menjador)" apassionats, ell la comença a despullar.

La Carme visita a la Pilar i l'Esteve, s'implica amb la seva professió i cuida als seus malalts fora de la consulta. La Pilar diu: "Les mares s'agafen als fills, els pares se senten arraconats, i senten gelós" (aquesta dona està malalta del cap, creu que el Ramon és el seu fill).

A la consulta la Carme rep la visita sorpresa del Jordi, es mostren amb molta estima, ella diu: "El matrimoni és cosa de dos", i ell: "això, tu i jo i ningú al mig. Perdona'm, t'estimo". Ella contesta: "Perdona'm tu també" i ell pregunta que perquè. Ella diu que per haver estat tan a sobre.

El Jordi està realment preocupat per la situació econòmica en que ha posat a la família i a qualsevol comentari que fa la Carme salta: "No puc fer res sense

tenir-te al darrere i començo a estar tip". El Martí li recomana que digui la veritat a la Carme perquè sinó la perdrà.

Després que el Jordi vengui les arracades de la Núria d'amagat de tothom la situació familiar torna a establir-se. Ell diu a la Carme que li va prometre canviar, que no sap si ho aconseguirà però que s'hi esforça.

Quan es coneix la veritat sobre les arracades el Jordi diu a Carme i Núria que tot ho ha fet per elles, perquè volia demostrar que podia tirar endavant sense la seva ajuda.

La Carme, quan la Núria diu que el pare és com si fos una altra persona li diu: "És el teu pare", intenta justificar-lo encara que ara mira la situació molt més fredament. Després ambdues, mare i filla, deixen la comprensió de banda quan se n'adonen del que ha fet realment el Jordi. La Carme es mostra autoritària: "Parla Jordi, en quin embolic t'has ficat?". I el Jordi els explica que ha hipotecat la casa pel negoci del Martí, i tot el que tenia. La Carme li diu: "Has hipotecat casa nostra, però tu ets imbècil o què?. Ell que ho sent: "Volia canviar, necessitava fer alguna cosa". La filla: "¿Com has pogut mentir-me, robar-me, permetre que acusés al David?". El Jordi diu que s'ofegava, "Carme, tu m'has d'escoltar". Però dona i filla el deixen sol. **(tothom jutja al Jordi, pares, dona i filla).**

Quan la Carme acusa al Jordi li demana que no s'apropi a la Núria. Ell respon que en té tot el dret perquè és el seu pare i ella diu que ella també és la seva mare. El Jordi contesta: "No, li has fet de mare però ni és filla teva ni ho serà mai".

La Carme continua igualment atenta a tots i visita a la Pilar i l'Esteve, com si no tingués suficients problemes.

El Jordi li diu a la Carme que el necessita més que mai, que no el deixi sol. Ella li contesta que amb quatre carícies no s'arreglarà. Ell proposa marxar de casa. La Carme li respon que si és el que vol, ell que el que vol és recuperar-les. La Carme respon seriosa: "A la Núria li costarà, jo ja m'he acostumat als teus enganys" i que no torni amb la mateixa cançó perquè fa pena.

El Martí visita a la Carme. "L'Olga m'ha explicat què ha passat, com estàs?". Ella contesta: "'Fotuda", empenya amb tu. Ha hipotecat la casa. M'ho havies d'haver explicat". Ell contesta que no podia perquè el Jordi i ell són amics, "suposo

que després del que ha passat el Jordi i tu...". Ella li diu: "Voldria odiar-lo però no puc...I creure el que m'ha dit". Ell li pregunta què li ha dit. La Carme explica: "Que era per la Núria i per mi". El Martí contesta: "El Jordi vol canviar la seva vida, fa coses rares. El retorn de la Clara va fer que volgués canviar. Volia els diners per deixar la farmàcia i a tu". La Carme pregunta: "I la Núria?". El Martí continua: "Se la volia emportar amb ells. Procura entendre'l".

La Carme i la Núria estan tristes, ni una ni l'altra té ganes de sopar. La Núria diu que no confia en el pare i la Carme li pregunta sobre el que van parlar quan ella estava fora i estaven a punt de separar-se. La Núria diu: "Va dir que jo hauria de triar i ara ja sé amb qui". I la Carme pregunta: "I llavors?", però la Núria només diu: "Per què em preguntes tot això?".

La Carme i el Jordi parlen després de sopar a casa amb la Núria. Ella li pregunta: "M'has estimat mai?". Ell es queda sorprès, ella continua: "M'agradaria saber quan vas deixar de fer-ho si és així". Ella li explica la conversa que va tenir amb el Martí. Ell li diu que prou, que sí ho hagués deixat perquè està boig per la Clara, "vull oblidar-la, t'ho juro que ho he intentat. Tu m'has ajudat. Sense tu hauria acabat malament. I no és així com he acabat. Faria el que fos perquè fos la meva dona. I si no és així és perquè ella no ho vol. Contenta?". La Carme es posa histèrica i el fa fora: "Fora de casa meva" i ell se'n va.

La Carme i la Núria es queden soles a casa i la Carme no pot dormir. La Núria li diu que els va sentir discutir ahir. La Carme li diu: "El teu pare se n'ha anat". La Núria pregunta: "Què? Ens ha deixat?". I la Carme respon: "No, he estat jo, li he dit que marxés". La Núria pregunta perquè. I la Carme respon: "Per les arracades, el cotxe...". La Núria li diu que no calia i la Carme diu: "Saps per què es va ficar al negoci? Per la Clara". La Núria no s'ho creu i la Carme li explica que ell mateix li ho ha reconegut. La filla pregunta si no tornarà i la Carme diu: "Núria, no puc veure'l mai més".

La Carme li demana a la filla que li expliqui d'on van sortir realment les arracades i la Núria li ho explica (eren de la Clara) fent-li jurar que no ho dirà a ningú: "no penso delatar-la, i tu tampoc. Promet-me que no ho diràs...m'agradi o no és la meva mare". La Carme respon dolguda: "És clar, la teva mare" i la Núria diu: "Mare, ho sento" i la Carme treu importància, "no passa res". La Carme se'n

va a la consulta i truca a la policia per comunicar el que sap de les arracades i de la Clara. Quan torna a casa mare i filla s'abracen, la Núria no sap que la mare acaba de fer la denúncia.

Quan la Núria sap que ha estat la Carme qui ha denunciat a la Clara s'emprenya amb ella: "Per un cop que t'ho explico". La Carme es justifica: "Mira Núria, jo sóc capaç d'aguantar-ho gairebé tot, però que tu...Jo només he dit la veritat". La Núria li diu que ja no hi confia i li pregunta que perquè l'avi ha dit que és la segona vegada que delata a la Clara. La Carme fa com si no sentís el comentari.

La Carme i el Martí fan l'amor. Ella li diu que no pot ser una relació per la filla, "no vull fer-li mal". El Martí diu un altre cop: "Per tu deixaria tot, només cal que m'ho diguis". Però la Carme respon taxativa que no i continua: "Vols que et digui què has de fer? Casa't amb l'Olga, sigues feliç amb ella i oblida'm". Ell contesta: "T'equivoques Carme, t'estàs equivocant". (**Dones fortes, paella pel mànec**).

El Martí i la Carme es tornen a trobar, ell li diu que ha deixat a l'Olga per ella, és mentida, és l'Olga la que sembla està enamorada del Matt i li ha dit al Martí que necessita temps. La Carme li respon que per ella el més important és la seva filla.

Ella li diu que vol refer la seva vida, que no vol lluitar pel matrimoni.

Quan la sogre de la Carme li demana que lluiti pel matrimoni ella li diu que ha tocat fons fa temps.

La Carme es mostra comprensiva amb la filla perquè compren que ha d'estar passant un mal moment, la sogre, en canvi li diu que sembla que la Núria li faci por. La Carme diu: "Ho farem a la meva manera" (**no es deixa dominar**).

La Carme explica al Jordi que hi ha hagut un robatori a la farmàcia, seca i dura, controlant els nervis i la situació.

La Carme troba pastilles a la filla i la Núria confessa que van ser ella i el David els que van robar a la farmàcia. La Carme diu: "I has deixat que acusessin al teu pare?...fa quatre dies eres una nena modèlica...La culpa és dels altres no?. Això també ho deia la Clara. Les coses no són perfectes però són com són i has d'afrontar la realitat". La Carme s'arregla per sortir. La Núria li pregunta si se'n

va i ella respon: "És l'enterrament del Carles, no hi tinc ganes però hi he d'anar".
(ha estat dura amb la filla).

A l'enterrament, la Carme demana disculpes al Jordi per haver-lo acusat injustament del robatori de la farmàcia. "Va ser la Núria, ho saps?". Ell respon que sí, que va parlar amb ella. La Carme diu: "I la Núria què, a mi no em fa cas". El Jordi diu que a ell tampoc, i també: "potser que parlis amb la seva mare, potser a ella se li acut alguna cosa".

La Carme segueix el consell del Jordi respecte a la Núria i parla amb la Clara. De la conversa acorden que la Núria vagi al psicòleg.

El Jordi demana explicacions a la Carme sobre l'*affaire* que ha tingut amb el Martí. Ella respon: "Se me'n "fot" si em creus o no. Jordi, m'has enganyat amb mig Sant Andreu. Volies anar amb la Clara". Ell diu: "Encara sóc el teu marit". La Carme li diu que és patètic.

El Martí insisteix a Carme que per ella ho deixaria tot i ella li torna a recomanar que es casi amb l'Olga.

La Carme li diu a la sogra: "Ja sé que tu ets la seva mare i això no es pot canviar. Jo sí que puc deixar de ser la seva dona". La sogra li respon: "Deixaràs que s'enfonsi el teu matrimoni?". I la Carme li diu que fa anys que s'ha enfonsat".

Núria Vidal, disset anys, estudiant del curs preuniversitari i de piano.

És la filla del Jordi i la Clara, encara que la que li ha fet de mare des de petita fins ara ha estat la Carme, mare adoptiva. És una adolescent intel·ligent, maca, sense problemes a la seva exemplar família, una mica mimada. És una noia madura per la seva edat.

Té molt bona relació amb el seu pare i la seva mare, la Carme. De la vertadera mare no en sap gaires coses i, en principi, tampoc vol saber-ne perquè creu que si la va abandonar aquell fet no té perdó. Els seus avis paterns li donen tots el capricis que poden i li tenen planejat un futur estudiant a la universitat i per continuar en el negoci de la farmàcia, seguint les passes del Jordi i d'ells mateixos. A més, estan convençuts que té un gran talent per la música. També manté molt bona relació amb l'Adrià, l'avi matern (tot i que la Carme gairebé no es parla amb ell) a qui visita diàriament per treure a passejar el Trasto, el gos. Ell li parla

sempre de forma clara i directe, sense enlluernar-la ni dir-li el que vol sentir, sinó la veritat. I ella el té com la persona més honesta que coneix, sobretot quan comença a descobrir que el seu món estava molt "maquillat". És l'Adrià qui molts cops farà de pont i provocarà l'aproximació entre la Clara i la filla.

El seu grup d'amics són els germans Crespo, la Marta i el David, que està totalment enamorat d'ella i que ella sistemàticament rebutja com a parella. El secret amor de la Núria és el seu professor de piano, el Gerard, separat i amb fills. La Núria li diu que l'estima en diverses ocasions. Ell l'aprecia però no l'estima i li ho diu.

És ambiciosa i està segura que arribarà a ser una bona concertista de piano. Hi toca i rep classes particulars i és constant i perseverant, fins i tot està disposa a marxar a estudiar a l'estranger. Influïda per la Carme sempre ha volgut ser la millor en tot el que fes. Quan descobreix que és una pianista mediocre la Núria s'emporta una gran decepció, acostumada a que tot li surti com vol. Aquesta només és la primera cosa que no li surt com espera.

Manté una relació sentimental amb el professor de piano, el Gerard, i quan ell la rebutja perquè creu que per a ella és millor així (hi ha una diferència d'edat important i ell és separat amb fill)ella el despatxa com a professor exercint el poder que li dóna ser clienta.

Després se'n adona que no és tan bona al piano com creia, que els seus pares no són un matrimoni perfecte, que la seva mare biològica tampoc no és com es pensava. Pateix desenganys continus que la porten a convertir-se en una adolescent rebel, cínica, que "coqueteja" amb les drogues de disseny a través del David amb qui, fins i tot ajuda a robar a la farmàcia dels seus avis. Sap que la Carme ha denunciat a la Clara en un assumpte en el que no era culpable traint la seva confiança, que la Carme ha anat al llit amb el Martí (a punt de casar-se amb l'Olga i amic del Jordi i la Carme), el seu pare l'ha robat unes arracades i l'ha mentit...Carme i Clara han de parlar i posar-se d'acord per intentar que la Núria deixi l'actitud autodestructiva. Primer de tot lloguen els serveis d'una psicòloga (a proposta de la Clara).

La Núria i l'Ivan parlen d'ells i de què faran quan siguin grans. Ell explica que voldria que l'àvia estigués bé i no hagués de treballar, que el Narcís també estigués bé i "que la mare no tingués problemes, que se sacrifica molt, que no s'ha arreglat el queixal". La Núria respon: "ajudar als altres no és cap carrera ...suposo que ja ho fan totes les mares això de sacrificar-se". Ell li comenta que deu ser un embolic tenir dues mares i ella li respon que la Clara va marxar quan ell tenia quatre anys, com el pare d'ell. L'Ivan contesta que no és el mateix perquè el seu pare va marxar perquè va voler. En realitat a la Núria li comença a agradar la Clara però tem que a la Carme li faci mal que també l'estimi a ella.

La Núria descobreix al seu avi patern trucant a la Clara i amoïnant-la. És ell qui l'ha estat trucant tot el temps i la Núria s'emprenya molt amb ell i li fa prometre que la deixarà de molestar perquè sinó ho dirà a tothom. L'avi es defensa dient que ho ha fet per protegir a la família i li demana que no ho digui a ningú. La Núria contesta: "Et juro que si tornes a molestar a la meva mare ho explicaré a tothom...em fa vergonya que siguis el meu avi". Ell li contesta que no és la seva mare i ella diu que sí que ho és.

La Núria demana a la Marta per parlar i ella li contesta que vagi a parlar amb el David perquè al David sempre li ha agradat la Núria i últimament van molt junts.

La Núria parla amb la psicòloga (una noia excèntrica, alegre, poc convencional i dolça) i li diu veritats que a la Núria li costen d'acceptar.

La Núria li diu a la Marta del pare: "No puc mirar-lo a la cara. Parlaré amb la Clara" (ell li ha robat les joies) i quan va cap a casa de la Clara el troba sortint de la porteria). Deixa de confiar en tothom, mare, pare, Clara i amics. La Marta comenta: "Veus? Tothom va a la seva".

La Núria arriba a casa i es troba al seu pare. Ell intenta explicar-se, ella es mostra irònica. Ell li diu que quan s'hagi instal·lat pot venir a viure amb ell i ella li respon: "em quedo amb la mare. Va ser cosa teva o de la Clara, digues?. T'he vist sortir aquest matí del seu pis...volies que deixés a la mare, vas aconseguir que dubtés, sí, però ara ja ho tinc clar. No aniré amb tu mai. Té la teva merda arracades. No vull res teu".

La Núria li diu al Jordi que la mare no és millor que ell, referint-se a la Carme. Se li escapa que ella i el Martí s'han "embolicat".

La Núria pressionada pel David perquè robin a la farmàcia de l'avi pastilles.

La Roser li diu a la Núria que no hauria d'anar amb el David. La Núria respon: "I a tu què t'importa?". La Roser diu: "Te n'has d'adonar que el Peris són diferents a nosaltres". La Núria contesta: "És clar, nosaltres som una família modèlica" i es dirigeix a l'àvia amb paraules dures. L'àvia li demana que no segueixi pel camí que ha agafat perquè si li fa cas: "...tindràs pis, carrera, tot el que vulguis". La Núria pregunta: "què vols? comprar-me? Àvia, estic feta pols, no vull els teus diners, el que necessito és que algú m'escolti". L'àvia contesta: "El que necessites és una bona bufetada". (**problemes d'incomunicació joves, gent gran**).

La Núria li diu al David: "La meva família no val una merda...té les claus de la farmàcia".

Quan el Jordi, a través de la Clara, sap que la Núria té problemes amb l'èxtasi intenta parlar-hi però la Núria el tracta de borratxo i més, li ha perdut el respecte, està descontrolada.

La Núria li diu a la Carme que no vol anar a la psicòloga, sarcàstica amb la relació Olga, Martí i Carme. La Carme li diu: "Em vaig equivocar però no puc tornar enrera".

La psicòloga va a casa de la Núria perquè ella li ha dit que necessita veure-la. La Núria està desesperada perquè diu que ha perdut al Trasto, li explica que l'avi li va cridar i que ella va treure la cadena del gos per venjança, es confessa: "el Trasto no es va perdre, el vaig abandonar". Es posa a plorar i la psicòloga li pregunta: "Què vols, sentir-me dir que ets dolenta?". La Núria diu: "Sóc dolenta...l'avi és la millor persona que conec i jo no sé què fer". La psicòloga li contesta: "Sí que ho saps, no cal que t'ho digui jo" i la Núria li fa un petó.

La psicòloga, Anna, cita a la Clara i a la Carme a la consulta i els proposa que la Núria visqui amb l'Adrià un temps: "us vol (la Núria) i us rebutja i reacciona contra tots i contra ella mateixa. A tots excepte al vostre pare". La Carme pregunta: "què vols? que se'n vagi a viure amb el nostre pare?". I la Clara continua: "El meu pare és una persona difícil. A la mínima la farà fora de casa". L'Anna els diu que això ja ho veuran. Les dues accepten la proposta.

Mentre, la Núria li explica a l'Adrià la veritat sobre el Trasto, que el va deixar ella anar. Plora i li demana perdó. Ell li diu seriós que se'n vagi. La Núria li suplica que la perdoni. L'Adrià li contesta: "I no tornis a posar els peus a casa meva si no és amb el Trasto". Es queda sol i pensatiu.

Paquita Miralles, quaranta-tres anys, casada, mare d'una filla, treballa a un taller de confecció.

La Paquita és companya de feina de la Clara al taller de confecció. Al principi no se'n refia gaire d'una dona que està complint condemna a la presó, però els esdeveniments li demostren que la Clara és una dona amb qui pot confiar i es converteix en la seva millor amiga. Ambdues fan front al cap, el Sabaté, un home groller i masclista, sense principis, que intenta aprofitar-se de la seva superioritat com a cap per abusar sexualment d'elles. Ella és una dona transparent, sincera, que diu les coses tal i com les pensa i li surten del cor. Físicament és una mica grassa però de bon veure i té cura del seu aspecte vestint roba extremada sense exageracions. El seu caràcter obert i alegre va acompanyat d'una forma d'entendre el món sense gaires contemplacions, realista i pràctica.

La Paquita està casada amb el Genís Vendrell. Està totalment satisfeta de la seva relació de parella i del seu home, una persona que, creu, no li dóna sorpreses, però amb qui se sent estimada, respectada i tranquil·la. Són un matrimoni tradicional, amb una filla adolescent, la Marta, sense més problemes que els de la típica adolescent. Tampoc tenen problemes econòmics, però ella no vol deixar la feina perquè és activa.

Aquest món tranquil de la Paquita aviat canvia en morir-se el marit, no només per la condició de vídua i el canvi de família nuclear a monoparental, sinó pel descobriment que tota la seva vida de casada ha estat una gran farsa. En morir el Genís en accident de cotxe anava acompanyat d'una dona, en realitat una amant de tantes altres. La Paquita troba una agenda amb un rigorós i detallat recull de totes les amants que ha tingut el Genís des d'abans de casar-se amb ella fins a la mor per accident amb la qualificació que els donava. Llavors la Paquita decideix recuperar el temps perdut.

Ella i la filla s'allunyen, perquè la Marta no pot suportar la veritat i troba a faltar el pare, es torna rebel, descarada i insuportable. La Paquita comença a sortir, coneix un noi molt més jove que ella, el Toni, i mantenen relacions sexuals. Aquesta relació esporàdica es torna assídua fins que la Paquita decideix que no vol continuar perquè s'enamora d'un home molt més gran que ella, el Carles Torres, a qui no vol enganyar.

Amb el Carles la Paquita troba estabilitat, respecte, sentir-se estimada...La filla no pot ni vol entendre la relació, sobretot quan se n'adona que va en serio li comença a fer la vida impossible. La Paquita decideix deixar la feina, perquè està farta del Sabaté, a més que el Carles li ha demanat que estigui més amb ell, que no necessita treballar si estan junts (A la Clara no li sembla bé). Tot i l'oposició de la pròpia filla i de la filla del Carles, la Paquita s'instal·la a viure amb ell i preveuen casar-se aviat. La filla, però, descontenta amb la situació, explica al promès de la filla del Carles, el Martí, la història de la seva mare amb el Toni. Les estratègies del Martí aconseguen que el Carles cregui que la Paquita li enganya amb el Toni i mor d'un atac de cor creient aquesta mentida. La Paquita apareix a ulls de la filla del Carles com la culpable de la mort del pare. La Paquita està destrossada i la filla, que començava a apreciar al Carles, se n'adona del gran error comès, però ho manté en secret. De totes formes, mare i filla s'uneixen i juntes afronten la nova situació de la Paquita: sense casa, sense feina i sense parella. La Clara les allotja un temps curt, mentre recuperen l'antiga vivenda. Les tensions mare-filla afloren novament. De moment, la Paquita aguanta la situació econòmica amb la targeta de crèdit del Carles.

En enviudar i quedar-se sola amb la Marta, la Paquita comença a tenir problemes amb la filla. Tot i que intenta ser la seva amiga i no posar-se histèrica, la Marta fa el que li dóna la gana.

Ella li proposa tenir una il·lusió juntes i estalviar pera anar de viatge, però aviat se n'adona que la Marta li ha agafat part dels diners que guardaven amb aquest propòsit. No li diu res a la filla per veure si és ella la que li ho explica. En no rebre cap explicació li diu a la filla que falten diners a la capsa. La Marta li diu sense cap mena de respecte: "I quina culpa tinc jo si te'n vas al llit amb un *quinqui*

(Toni)?". La Paquita li respon que sap que els ha agafat ella els diners, però que esperava que ella li digués la veritat. La filla contesta: "Des que va morir el pare no t'importo". La Paquita li respon també: "He intentat estar a prop teu però...fins i tot el viatge, però amb això també m'he equivocat. Ja li pots dit al David que et torni les peles si no vol tenir problemes". La Paquita se sent insegura, que s'equivoca, que no sap com educar la filla.

La Paquita parla amb el seu amic Carles dels fills i de les parelles dels fills, que no els agraden ni a ella ni a ell. Ell la convida a sopar i la Paquita accepta, el Toni els veu i es mostra una mica gelós del Carles. La Paquita comença a ser afectuosa amb el Carles i s'acomiada amb un petó als llavis.

El Toni li diu a la Paquita que podria treure profit de la relació amb el Carles i ella es nega en rodó.

La Paquita explica a la Clara que amb el Carles se sent diferent, estimada. Ell li va projectar en exclusiva la pel·lícula "Doctor Zivago".

La Marta és molt dura amb la seva mare i cruel, li diu: "No m'estranya que el pare et fes el salt". És injusta perquè el pare es va portar molt malament amb la Paquita.

La Paquita explica a la Clara que ha quedat amb el Carles, que la vol portar a dinar. La Clara li diu que vagi amb compte perquè és un bon home. La Paquita respon: "Escolta, que jo tampoc sóc Mata Hari".

El Carles és molt atent amb la Paquita. Després de dinar conversen dels seus problemes, sobretot dels d'ella. Ell diu que són amics però que per a ell està començant a ser una altra cosa. La Paquita l'interromp, sembla que no vol que segueixi parlant però ell no en fa cas: "Des que va morir la meva dona no pensava que mai podria enamorar-me. Cada nit m'anava al llit amb el seu record...Paquita, al teu costat he retrobat l'alegria de viure. Em sento més jove, més viu i d'alguna manera pensava que t'havia ajudat a superar la mort del teu marit". Ella contesta, una mica incòmode: "Jo, perdona'm, no volia que em malinterpretessis".

El Carles demana disculpes a la Paquita per telèfon. Ella li diu que no cal, que ja parlaran un altra dia (hi ha el Toni i és una situació incòmode). El Toni li parla despectivament del Carles, el milionari, diu, i li demana diners a la Paquita.

Ella li diu que ha de mantenir a la seva filla, "treballa tu". Ell li contesta que si no té diners és perquè no vol, que li doni una alegria al iaio. Ella li demana que no s'hi fiqui, que el Carles és el seu millor amic i que surti de la seva vista.

La relació amb la filla continua tensa tot i que fa esforços per entendre-la, la Marta passa.

El Carles va a veure a la Paquita a casa perquè diu que l'ha sentit estranya per telèfon. És molt maco i detallista amb ella. Ell li diu que hi ha coses que per telèfon no es poden dir, que fins ara s'ho han passat molt bé i que ell ho ha espatllat tot pressionant-la. Ella diu que no, que és ella la que li deu una explicació. Ell demana si li pogués passar per alt el que va passar i pregunta: "Amics?", ella contesta que sí però se la veu trista. Ell es preocupa: "què tens?". La Paquita li explica que no li surt res bé, "sóc un desastre, tinc problemes a la feina, amb la meva filla...estic sola". El Carles li contesta: "Jo t'admiro, ets meravellosa, una dona valenta. Guapa" i li fa petons per la cara i la boca. La Paquita i el Carles han anat al llit, ell es mostra preocupat perquè no ha pogut fer l'amor amb ella i la Paquita li diu que necessitava més tendresa que res. S'acomiaten amb un petó fins al dia següent. A ella li preocupa que arribi la filla i els enxampi. Ella li demana que ell li baixi les escombraries quan baixi al carrer.

La Paquita parla amb confiança amb la Clara sobre la relació amb el Carles, reconeix que no té clars els sentiments però que li agrada que sigui atent, que l'obri les portes...

La visita rep la visita del Carles que ve preocupat, diu que no ha pogut dormir pensant en el que va passar, encara està preocupat i li diu que la vol recompensar: "tinc una casa al Pirineu, podríem anar-hi el cap de setmana". Ell que si li posa excuses per la filla que la porti. La Paquita no sembla convençuda però al final accepta.

La Paquita li diu a la filla que veu la relació amb el Carles com una oportunitat que només es presenta un cop a la vida i que no pensa desapropiar.

La Paquita explica a la Clara com li va amb el Carles. A la Clara li estranya que encara es continuï veient amb el Toni si està tan bé amb el Carles. La Paquita respon: "El Toni és el Toni i el Carles és un home meravellos" però que va haver de fer comèdia perquè ell no es sentís malament quan van mantenir relacions

sexuals. Per la Clara la Paquita ha fet malament i el Carles l'enlluerna amb regals, com l'abric de pell que li ha regalat i que era de la seva dona.

La relació entre la Paquita i el Carles va molt bé. Reparteix el seu temps entre ell, la seva filla i la feina. El Carles li diu que vol estar més temps amb ella i que amb l'horari que el Sabaté li ha posat és difícil de veure's. Ella li explica que el Sabaté li vol fer la guitza amb el canvi de torn. El Carles li diu que no té necessitat d'aguantar la situació de la feina, que si no treballés ell l'ajudaria. Ella li contesta que si és que la vol mantenir, i ell li contesta que no, que vol formalitzar la relació.

La Paquita explica a la Clara la proposta del Carles i l'amiga li diu que ella mai seria una mantinguda. La Paquita contesta que no només tindria l'ajuda del Carles, també la pensió de viduitat i el que va quedar de l'assegurança de vida del marit.

El Carles visita a la Paquita al matí. Ella ha demanat un dia de festa a la feina per anar a sopar amb ell, a casa seva, amb les filles respectives i el Martí, per formalitzar la relació. Ell li demana que no es posi l'abric de pell que li va regalar, i ella contesta que no pensava fer-ho. La Marta els sent.

A l'hora de sopar l'Olga està pansida i el Martí no para de preguntar a la Paquita sobre qüestions personals, per incomodar-la. Ella va contestant: "Sóc vídua, el meu home va morir fa uns mesos...és tan dur pujar una filla tota sola". Sembla un interrogatori i el Carles ho diu, però la Paquita contesta amablement, diu que és normal que li preguntin. Continua explicant: "Amb un sou no hi havia prou i vaig haver de treballar...Sempre m'ha agradat guanyar-me la vida". En aquest moment arriba la Marta amb l'abric de pell i l'Olga crida: "¿què fas amb l'abric de pell de la meva mare?". Mare i filla se'n van de casa del Carles.

En arribar a la casa la Paquita li diu a la filla que prou d'acusar-la de que ha canviat molt perquè ella sí que ha canviat: "El Carles no es mereix el tràngol que li acabes de fer passar". La Marta, impertinent diu: "Però com vols que et tracti amb respecte si et comportes com una puta?". A casa del Carles l'Olga també renya al pare per embolicar-se amb la Paquita. Ell respon: "L'estimo de veritat i us agradi o no penso casar-me amb ella". **(segones oportunitats mal vistes per la gent gran per part dels fills, fills egoistes).**

El Carles visita a la Paquita i ella demana disculpes per la filla. Ell li torna a regalar l'abric i li demana que es casin. Ella, abans que li demani, ha pensat que el que ell volia era que ho deixessin. Respon: "Casar-me amb tu?. Però Carles!". Està contenta.

El Martí vol comprar a la Paquita perquè no es casi amb el Carles, a la vegada que ha proposat que sigui només l'amant, i no la seva dona. La Paquita li ensenya el txec al Carles i el Carles demana a la filla que no es casi amb el Martí. Cada cop la Paquita se sent millor amb el Carles però continua veient-se amb el Toni.

A la feina, el Sabaté fa la vida impossible a la Paquita. Ella el tracta de desgraciat davant de totes les companyes del taller: "Ets un merda, Sabaté, menys, ets patètic", l'empeny i el tira a terra. Ell fa el ridícul i ella li diu que plega.

La Paquita explica a la seva filla que ha plegat i que el Carles vol que s'hi casin. La Marta contesta: "No vull que et casis, ni amb ell ni amb ningú...El Carles és un vell, té quartos i per això t'hi cases...Ell a tu t'estima, però tu no".

La Clara és honesta amb la Paquita i li diu que no està d'acord que hagi deixat la feina. Li diu que tant l'Olga com la Marta estan en contra del casament, i no vol que pensin que va amb ell per les peles però no deixa d'anar al llit amb el Toni. La Paquita se n'adona que la Clara té raó i parla amb el Toni quan ell la visita a casa i es posa afectuós. Ella el frena i li explica que es casa. Ell la felicita i l'anima quan ella li diu que té un munt de problemes amb la Marta, que s'hi oposa: "és la teva vida". Ell creu que igualment poden mantenir relacions sexuals, "serem discrets". Però la Paquita li diu que no, que vol fer les coses ben fetes. Ell diu que l'enyorarà i fa un balanç positiu de la seva relació. Li diu que és meravellosa, en paraules seves, "collunuda", i queden com bons amics.

En saber que el Carles i la filla estan empenyats, la Paquita intenta posar pau parlant amb l'Olga però no ho aconsegueix.

La Paquita visita al Carles, que es troba malament. Ell li diu que amb l'Olga, que ha marxat de casa, no hi ha res a fer. Ell, però, continua amb actitud afectuosa cap a la Paquita. Ella li explica que ha deixat la feina i ell li dóna suport i li diu que no pateixi perquè amb ell no li faltaria de res (**home proveïdor**). Ella li contesta que ni parlar-ne, que no vol que la gent pensi que plega perquè s'hi casa. El Carles

opina que la gent pensi el que vulgui, que la vol tenir sempre a prop. **ROLS TRADICIONALS.**

La Marta i la Núria van al *pub* per parlar amb la Clara, que les convida. La Marta diu a la Núria que la Clara és molt maca. I la Núria li contesta que ara és ella la que es passa amb la seva mare. La Marta diu: "Es vol casar amb un vell". La Marta pregunta l'opinió a la Clara i ella contesta: "El Carles l'estima i si ella ho veu clar, tothom té dret a refer la seva vida, no et sembla?". A partir de llavors, la Marta intenta entendre la relació de la mare i respectar-la, però no sempre ho aconsegueix.

Decisió cohabitació. Durant les festes de Nadal el Carles diu a la Paquita: "Quines festes m'esperen! Tu i la Marta soles i jo sol perquè tampoc l'Olga vol venir". Llavors li demana que ella i la Marta s'instal·lin durant aquests dies a casa seva perquè es casaran aviat igualment. La Paquita li diu que té por de córrer massa. Ell la convenç amb aquestes paraules: "Les festes són per estar en família i ara vosaltres sou la meva família".

La Paquita rep les amenaces del Toni, diu que si no li dona cent mil pessetes li dirà al Carles que s'entenen. La Paquita accedeix al xantatge.

Durant l'última nit de la Paquita al pis amb la Marta li diu: "Jo vull deixar tot això enrera".

El Martí li diu a la Marta que estan igual, perquè cap dels dos vol que la Paquita i el Carles es casin. La Marta explica al Martí que el Toni i la seva mare han estat embolicats.

El Carles intenta ser amable amb la Marta però ella no està gens receptiva. La Paquita l'ha castigada sense deixar que vagi a un concert i el Carles li demana que s'ho repensi, que l'aixequi el càstig, i justifica l'actitud de la Marta: "És normal que encara no m'accepti". La Marta els sent i riu amb malícia.

El Martí ha posat una detectiu per seguir a la Paquita i enxampar-la amb el Toni, de forma que el Carles no la vulgui com a dona, enganyant-lo i dient que ella i el Toni són amants. La detectiu que farà la feina és una dona embarassada i en veure-la diu: "Podrà fer la feina?" Ella contesta que sí, "seguir dues persones, no?".

Marta comença a tenir bona relació amb el Carles, és educada. Ella està mirant una joguina, una locomotora vella d'ell. Ell li explica que és la primera de la península, "era del meu pare, la tenia al despatx...era un bon home, era tranquil, seriós". La Marta pregunta: "I el trobes a faltar?". I ell li explica la seva experiència a la mort de la seva dona. La Marta li diu, respecte al seu pare: "Jo hi penso cada dia". Ell li diu que no vol ocupar el lloc del pare però que si el necessita pel que sigui hi serà, que estima a la Paquita i que creu que la pot fer feliç, "i a tu també m'agradaria fer-te'n".

La Paquita i el Carles es comporten com joves enamorats. Ella li regala un rellotge que li val dos milions de pessetes. Ell li diu que no té res per ella i la Paquita contesta que estan junts i amb això en té prou.

El Toni va a demanar diners a la Paquita a casa del Carles, on ella viu ara. El Carles ha sortit i la Marta també, així que la troba a soles. "Mira Toni, no penso donar-te ni un duro més". A la vegada, el Martí està trucant al Carles per dir-li que la Paquita li està fent el salt amb el Toni (li ha trucat la detectiu). El Carles no el creu així que el Martí se'n va directament a veure'l i li diu: "La Paquita et fa el salt...ella està cardant". El Carles el fa fora i va a veure si troba a la Paquita. Quan arriba a casa la troba amb el Toni a sobre (que l'ha estat assetjant). La Paquita vol explicar-se, però el Carles, en veure'ls tirats al sofà la jutja com a adúltera i no en vol saber res.

Després que la Paquita sap que al Carles li ha donat un atac i està ingressat a l'hospital no deixa de preocupar-se per ell ni un moment i intenta aclarir la situació sense aconseguir-ho. Al contrari, l'Olga i el Carles l'acusen d'haver estat infidel i de voler aprofitar-se dels diners del Carles.

Un cop mort el Carles, la Paquita assisteix al funeral amb orgull i la cara ben alta. Diu que no ha d'amagar-se de res quan la Marta nota que el Martí la mira amb recel. Només un empleat del Chicago, el Francisco, li dóna el condol com a algú molt proper al Carles.

La Paquita i la filla només tenen vint-i-quatre hores per marxar del pis del Carles (per ordre de l'Olga) i no saben quina serà la situació, perquè el pis on vivien està en mans de l'administrador. La Clara, davant de la situació, els ofereix casa seva.

La Paquita insisteix a la filla perquè no es preocupi, no tenen diners, ni feina, i vol que la Marta vagi a la universitat.

Abans de marxar de casa del Carles, arriba el Martí i li treu el rellotge de dos milions de pessetes a la Paquita dient, menyspreatiu: "què vols? robar-nos?". La Paquita li contesta: "Ets un fastigós de merda".

La Paquita està desesperada, es culpabilitza de la mort del Carles, la filla li diu que no, i li dona suport. Les dues ploren i s'abracen.

La Paquita parla amb el Matt, li explica que ella no enganyava al Carles i que ningú la creu. Ell li diu que sí la creu i la Paquita li demana que parli amb l'Olga i li ho digui.

La Paquita li diu a la filla: "Ara hem de mirar endavant...Tornem a casa, no estàs contenta?". **Dones fortes.** Però la Marta està molt preocupada pels diners i respon sarcàstica: "contentíssima". La Paquita continua: "Hem de tornar a començar", i li demana a la filla que l'abraci. En arribar al pis es troben amb que falten moltes de les seves coses perquè l'administrador les ha venut. La Marta s'empenya i ho paga amb la mare. Estan les dues dones soles, sense quadres, ni taules, ni mobles, ni gairebé llum. La filla parla amb dures paraules i la Paquita se sent sola i trista.

La Paquita comença a buscar feina però només troba com a aprenenta. Té serioses dificultats econòmiques perquè no té atur en haver deixat la feina de forma voluntària i essent la pensió de viduïtat molt minsa. La Clara l'ajuda a buscar feina.

La Paquita es troba al Toni de depenent al mercat i es dirigeix a ell de forma sarcàstica, però no ressentida. Ell s'interessa per ella i li diu que li sap greu com han anat les coses. Ell treu vint mil pessetes de la caixa i les dona a la Paquita perquè la filla es pugui fer un *book* fotogràfic que li fa molta il·lusió i li pot servir per trobar una feina de model. La Paquita no accepta els diners però sí que el Toni li ompli la bossa de productes de la botiga. Els dos riuen.

La Clara ofereix a la Paquita les vint mil pessetes que val el *book* i ella les accepta. Quan les hi dona a la Marta ella li diu que no les necessita perquè ja li ha deixat un amic (ha estat el Toni). Mare i filla continuen amb relació tensa i la Paquita sense trobar feina.

Marta Vendrell, setze anys, estudiant del curs preuniversitari.

Aquest personatge representa a l'adolescent introvertida, una mica acomplexada, en plena crisi, agreujada per la inesperada mort del seu pare, per ella el nord de la seva vida. És bona estudiant però cada cop es torna més intolerant, maleducada i cruel amb la seva mare.

Està bojament enamorada del David, per qui està disposta a fer qualsevol cosa, fins i tot traïr l'amistat que té amb Ivan i Narcís Crespo, dos amics de tota la vida. La seva amiga i companya de l'institut és la Núria, però saber que David està boig per ella les allunya.

Té una autoestima baixa i es deixa portar per les opinions dels altres. Tot i saber que el David no l'estima, s'aconforma amb el que ell li dóna, sigui el que sigui. Amb el David fa l'amor per primera vegada, és l'únic que ell busca en ella, i recolzar-s'hi quan tot li surt malament. De mica en mica la Marta es torna més assenyada, però la situació de desequilibri i inestabilitat constant (fins i tot físicament, ella i la mare canvien de casa tres cops en poques setmanes) la fan a voltes incomprensiva, aspre, despectiva, descarada i malintencionada, sobretot respecte a la seva mare. Les converses amb els seus amics delaten que no confia en els adults i que té poques esperances posades en el món de la gent adulta.

La Marta enganya a l'Ivan per amor al David, que a la vegada la utilitza a ella. La Marta es queda sola amb l'Ivan a l'habitació d'ell i sembla que vagin a fer l'amor però ella no vol, encara que no ho expressa verbalment. El Narcís els interromp i la Marta es queda tranquil·la, mentre que l'Ivan s'emprenya amb el seu germà. La Marta, ara que sap que té el control de la situació, comença a fer petons a l'Ivan per convence'l que vengui la moto al David (armes de dona) (s'ha canviat el color de cabell per agradar al David, ara va de rossa, com la Camerón Díaz).

L'Ivan veu a la Marta fent-se un petó amb el David i se n'adona que l'enganya. Llavors l'engega. La Marta encara defensa al David i diu que no té cap culpa.

La Marta i la Núria parlen de les seves coses, la Marta, que passa una mala època amb la seva mare, diu: "Quin fàstic ser mare".

La Marta se n'adona que el David no l'estima, només vol aprofitar-se'n d'ella, utilitzar-la. També que s'ha portat malament amb l'Ivan i va a demanar-li disculpes, li diu: "et penses que m'he portat com una puta, oi?".

La Marta li demana a la mare que se'n vagi de cap de setmana per provar si és responsable (planeja que el David el passi amb ella). La Paquita accepta la prova.

Cinta Noguera, cinquanta anys, casada i mare de dos fills, regenta el bar Peris amb el seu marit.

La Cinta fa gairebé vint-i-cinc anys que està casada amb el Peris i és mare de Laura i David. Va néixer al barri i allà hi ha viscut sempre, també el seu marit és l'únic home que ha conegut. Amb ell va començar a festejar quan tenia 18 anys i s'hi va casar amb 24. Tot aquest temps ha viscut de manera raonablement feliç.

Però voldria que els fills veiessin una mica més de món abans de casar-se, sobretot la filla. En aquest sentit sempre s'ha comportat com una mare tolerant i progressista, fent de contrapunt a l'actitud del seu marit, bastant rígid amb l'educació dels seus fills. Tampoc vol que els fills repeteixin la seva història professional dedicada íntegrament a regentar el bar del seu marit. Per això insisteix en que els fills estudiïn. La Laura no va voler, va provar un parell de feines que li van durar poc i va acabar treballant al bar. El David és mal estudiant i el bar tampoc l'interessa. Els dos fills són el que més preocupacions li porten a la Cinta. El petit perquè els surt rebel sense causa, sovinteja un grup d'*skinheads*, i fins i tot s'implica en delictes, en el consum i tràfic de drogues de disseny...La relació del fill amb la família, sobretot amb el Peris, és tensa. I quan a la Laura, les preocupacions de la mare primer són sobre el seu imminent casament, després sobre com la filla es sobreposarà al trencament del compromís i, finalment, la Cinta ha d'assumir que la Laura té la sida. Mare i filla mantenen una relació de confiança i complicitat i són molt afectuosos l'una amb l'altre. La relació de la Cinta i el David és més difícil, sobretot per ell tot i les mostres d'estima que ella

li'n fa. De totes formes, la Cinta desconfia del fill i això provoca que s'equivoquin en jutjar-lo i empitjorar la relació.

Quan a la relació de parella, la Cinta es queixa de que tot i que estan junts tot el dia al bar, ella i el seu marit parlen poc d'ells. El Peris és poc detallista encara que s'hi esforça a ser-ho, té un "pronto" de mal geni i està obsessionat amb el futbol.

Ella té poc temps per ocupar-se d'ella, no té amigues encara que sí molt bona relació amb la gent del barri en general (no amb els tafaners Vidal). El seu millor amic és el germà, Quim, amb qui comparteix totes les preocupacions, fins i tot les relatives a la sexualitat en la seva vida de parella. Últimament li confessa que el Peris està tan capficat amb els problemes dels fills que no li presta gens d'atenció, ni tan sols sexual. Sembla que la Cinta se sent una mica enganyada per la vida, desencantada, necessita aire fresc però està bastant resignada amb la vida que porta.

Estén el rol de mare al seu germà, vigilant amb qui va i fent-li de casamentera. No li agrada que vagi amb la Clara perquè sap que li farà patir, però se n'adona que el germà és tossut i fa el que vol.

El Quim diu a la Cinta que es preocupa massa dels altres perquè potser la seva vida no és interessant i li recomana que visqui la vida amb el Peris, cuidador de la germana. Ella contesta pansida que no tenen temps tot el dia treballant al bar. Per la seva banda, la Cinta li diu al Quim: "La Montse val molt i tu si no t'espaviles et quedaràs sol", fa una mica de "celestina" i cuidadora del germà.

La Cinta proposa al Peris marxar dols al pont de Cap d'Any. Ell li diu que no se li ha perdut res fora de Sant Andreu i que, a més, té partit de futbol sala. La Cinta li pregunta quan temps fa que no van enlloc sols però el Peris s'ho mira des de la part pràctica i no romàntica: "que no ens va bé? Jo diria que ens va de conya", ella li respon que si ell ho diu.

La Cinta manifesta que està farta del futbol i que segur que el Peris ni se'n recorda que el seu aniversari és demà passat. El Peris demana a la filla que li compri el regal per la mare de part seva. La Laura li diu que quina barra que té i

ell contesta: "escolta, és la teva mare". I la Laura li respon: "I tu el seu marit, espavila't".

La Cinta està enfadada amb el David, ell li demana que la perdoni però per ella demanar perdó no és suficient, "tu saps el que ens estàs fent patir?". El David s'excusa dient que ha estat de forma inconscient i que no tornarà a passar. Ella s'exclama: "què hem fet perquè ens tractis així?". Ell diu: "El papa no em deixa viure" i ella li contesta: "No busquis excuses...David, t'estimem i si et renyem...", el David acaba la frase: "és pel meu bé. Ja no sóc un nen mama". Música dramàtica i escena tendre. El David diu: "T'estimo mama" i ella té llàgrimes als ulls.

La Cinta celebra el seu aniversari al bar del Peris amb el marit, els fills i el Quim. Tots canten cançons i recorden vells temps. Cadascú li dóna el seu regal i el Peris li dóna diners perquè es compri el que vulgui. La Cinta els menysprea i tots estan tensos, la festa s'ha acabat. El Peris li diu que no en faci un drama, que no té la culpa de que sigui tan complicada per escollir un regal, "el que passa és que a tu no t'agrada res del que et regalo...si tens de tot, què coi?". Ell crida enfadat i diu que prou de discutir, la Cinta està decepcionada i trista, a part d'empenyada. El David esclata i els diu que callin d'una vegada i el Peris contesta que si discuteixen és per culpa seva. El David s'aixeca i se'n va. El Peris també s'aixeca i se'n va. Només la Laura i el Quim es queden demostrant que li fan costat, el germà li fa un petó i també se'n va. (**Tòpic família feliç trencat**). Quan la mare i la filla queden soles, la Laura també la tracta molt afecte i li fa un petó. Amb els diners que li ha donat el Peris la Cinta compra la sandwichera que el Peris li havia comprat i que el Quim li havia recomanat que no li regalés. La Cinta continua empenyada amb el Peris i ell diu que no ho entén. Va atractiva, amb una camisa vermella que li queda molt bé.

La Cinta explica al Quim que el Peris no la toca des de l'aniversari, "i tu?". Riuen. A ell li sembla que li agrada la Isabeleta. I que a ell no li ha d'explicar tot això (les intimitats sexuals) perquè li fa vergonya. Riuen.

La Cinta va a la perruqueria i en una conversa amb les perruqueres diu que ella no té temps de mirar la televisió. Totes li contesten que hi ha coses millors que mirar la *tele*. La Cinta comenta que el Peris a la nit s'adorm. Totes entenen que fa temps que no tenen relacions sexuals. La Mari li recomana roba

interior provocativa i la Vicenta que el porti a un hotelet. La Cinta segueix els consells i reserva una habitació però el Peris li diu que ell no hi anirà perquè té partit de futbol. **(Tòpic, homes i futbol el cap de setmana, i entre setmana, dones romàntiques)**. Ell, estranyat d'aquesta proposta, li pregunta: "Què t'agafa ara?" i la Cinta contesta: "M'agafa que no m'agrada la vida que portem. No em toques fa segles". **(Ella iniciativa de canvi)**.

Tot i la negativa del Peris, la Cinta s'arregla per marxar de cap de setmana i el Peris assegura que no se n'anirà, li diu a la filla: "Abans de deu minuts ja torna a ser aquí". La Laura aposta per la mare: "Cinc mil peles a que no, què et penses que no es pot moure sense tu?". La Cinta torna de seguida i la Laura diu: "Se li deu haver escapat el tren" i el Peris contesta: "Com si l'hagués parit". La Cinta torna perquè ha perdut el tren i arriba dient que s'apunta a l'autoescola: "M'he cansat de dependre de tu" i se'n va directa a l'autoescola **(dones motor de canvi)**.

La Cinta comença un procés d'independització. El Peris, veient que la Cinta deia seriosament que aniria a l'autoescola li diu que ell ja sortirà amb ella, ella contesta que ja anirà sola.

El Quim explica a la Cinta (són confidents) que s'ha "embolicat" amb la Clara: "La Clara i jo sortim junts". Ella pregunta: "Què vol dir? que sou nòvios?". Ell contesta: "Digues-li com vulguis". La Cinta respon: "Jo vull que siguis feliç".

La Cinta parla amb la Clara, li diu: "El Quim t'estima amb bogeria...i tu?". La Clara li respon que és el millor home que ha conegut mai. La Cinta continua. "Espero que el sàpigues estimar" i la Clara li contesta que vol que tot vagi bé. Les dues dones s'abracen.

Laura, vint-i-quatre anys, soltera, viu amb els pares, cambrera al bar de la família.

Filla del Peris i la Cinta. És una noia atractiva i alegre, descarada pel seu costum de bregar amb els parroquians del bar. Davant dels problemes té una actitud forta i decidida.

Tot i que per la seva mare suposa una mena de frustració que la filla treballi al bar Peris, la Laura està contenta de la seva feina i feliç d'estar a prop dels seus pares.

En començar la telenovel·la, està a punt de casar-se amb el Miquel, un bon noi que treballa a la gestoria de la seva mare. La Laura i ell s'estimen, mantenen relacions sexuals i es mostren apassionats. Això no treu que ella quedi per xerrar amb un exnòvio, l'Agustí, que no li va fer gaire cas. Quan s'hi troben ell li diu que és seropositiu i que ella hauria de fer-se la prova de la sida. La Laura se la fa i dona positiu. Explica el problema primer a la seva millor amiga, la Mari, i a continuació al Miquel. Ell s'espanta i no sap com reaccionar. Primer diu que vol continuar endavant amb el casament, després reconeix que és un covard i que no pot viure amb ella. La Laura respecte la seva opinió i l'assumeix sense fer un drama. Com no vol explicar a ningú que té la sida, per no preocupar-los, prefereix dir que la decisió de la ruptura ha estat de mutu acord, sense donar gaires explicacions.

És una noia que té gran èxit amb els homes, però la seva vida sentimental ha estat més aviat desastrosa i creu que ara, amb la sida, és moment de renunciar a l'amor. Però de seguida se sent afalagada per dos amics, el Santi (un actor) i el Marcel (un periodista bohemí). Els dos s'hi senten atrets i decideixen apostar quin d'ells aconseguirà que la noia s'hi emboliqui. La Laura sap que la Mari està enamorada del Santi i en tot moment les dues són còmplices. La Laura se n'adona del joc que porten els nois i quan el Marcel insisteix en quedar amb ella li respon: "No ho entens Marcel, per tu sóc un joc i jo no hi vull jugar". Això provoca que el Marcel justifiqui la seva actitud d'anar amb una dona diferent cada dia fins ara. Diu que tenia una nòvia: "Era atractiva, intel·ligent i ambiciosa, molt ambiciosa...tenia 23 anys, es va casar amb el director de l'emissora on treballàvem". De totes formes la Laura li diu que, després del Miquel, no vol embolicar-se amb ningú. Ell li fa un petó igualment però ella insisteix que la deixi tranquil·la.

La mare de la Laura se n'adona que el Marcel va darrera de la filla tot el dia: "El Marcel es passa el dia aquí...només li falta fer vaga de fam i tu no li fas ni cas". La filla insisteix que no vol complicar-se la vida. Però de mica en mica la Laura es deixa portar pels sentiments, li agrada el Marcel, i comencen a parlar íntimament. Ell li demostra tendresa i canvia totalment la seva visió de les relacions de parella després del desengany que va tenir. En un passeig ell s'hi

apropa i li fa un petó, la Laura s'aparta i ell es pensa que és que encara se'n recorda del Miquel. Ella respon que no, que ja no l'estima però que no vol que li torni a passar el mateix. El Marcel diu rient: "Jo no he dit que em vulgui casar. El **matrimoni** em fa respecte". Llavors la Laura li explica perquè la va deixar. Ell no sap què dir i ella li diu que ho entén, que no passa res, i se'n va. Després, el Marcel viatge a Japó sense dir-li res. La Laura rep el suport constant de la Mari i del Santi, però està decebuda. Quan no s'ho espera i molt abans del temps previst, arriba el Marcel. Parla amb la Laura i li diu que va marxar "cagat" al Japó però quan estava allà es preguntava "què estic fent aquí si la dona que estimo està a l'altra punta del planeta". Ella encara hi desconfia: "au va, no te'n fotis". Ell torna a insistir: "T'estimo i només vull estar amb tu" i es besen apassionats.

El retorn precipitat del viatge provoca que el Marcel perdi la feina (homes sensibles, perden la feina per amor), però diu que ho tornaria a fer. La relació entre els dos joves és d'amor i respecte.

Al poc temps d'anar junts i tot i que la Laura vol anar a poc a poc en la relació, el Marcel busca un pis de lloguer per anar a viure plegats (ara ell viu amb el Santi i ella amb els pares). Ell està buscant feina i quan la Laura li pregunta si n'ha trobat ell respon que no però sí un pis de lloguer pels dos. Ella li diu que vol anar a poc a poc i ell que perquè no han d'anar a viure junts. I li fa un petó "de pel·lícula" al mig del bar on treballa la noia. Els pares ho veuen i el Peris, serio, pregunta què vol dir l'escena. La Laura respon que se'n van a viure junts. La Cinta es queda sorpresa però contenta en veure la filla feliç.

El Peris està preocupat perquè la filla se'n vagi a viure amb el Marcel poc temps després de conèixe'l. Li pregunta a la filla si té família. Ella respon, segura de si mateixa, que en les coses fonamentals hi estan d'acord. La reacció de la mare és diferent: "Si a mi ja em sembla bé que aneu a viure junts, però un pis s'ha d'arreglar". La Laura diu és que tenen moltes ganes d'estar junts. La Cinta que potser sí que corren massa però que també és veritat que veu molt contenta la filla i això la fa sentir tranquil·la. El Peris es pregunta si la filla no està bé a casa perquè se n'hagi d'anar tan ràpid si no li posen pegues perquè entri i surti quan vol.

La Laura demana als pares que vagin a veure el pis abans d'instal·lar-s'hi i la Cinta va encantada a ajudar-los a endreçar. El Peris, que manifesta que no li agrada com fan les coses "aquest" parell. La Cinta diu que és la seva vida i ells qui han de decidir què fan. Però ell continua empenyat.

Al final, veient que fan el que volen i que la Cinta els recolza, va al pis on els troba contents i fent broma (Ell diu al David: "El cap de família, que sóc jo, us el passeu..." i el fill li recomana que deixi l'orgull de costat i que vagi a veure el pis).

Mentre neteja una de les bromes és sexista. La Cinta pregunta qui netejava el pis quan el Marcel vivia amb el Santi i ell respon que la Mari passava l'escombra de tant en tant. I tots riuen la gràcia. Però una cosa és l'acudit i l'altra els fets. La Laura explica que ell para taula, frega els plats i sobre vol fregar (sorpresa). La mare li diu que l'hagués deixat. La Laura diu que és que està acostumat, "amb això de viure sol".

És una relació sense divisió de rols a la llar. En el moment que van a viure junts fins i tot hi ha una inversió de rols perquè ell encara està a l'atur i és qui es dedica a les tasques de casa mentre que ella treballa al bar. La seva relació és de complicitat, respecte i les decisions les prenen conjuntament. Se'ls veu feliços de la nova situació i mentre ell planeja un viatge a Itàlia ella li recorda una de les seves frases favorites abans de començar a viure junts: "La parella és antinatural". Els dos riuen i ella li demana que li juri que sempre hi seran junts. Ell li ho jura "per sempre".

La farmacèutica del barri comenta a la Cinta: "Quines coses, fa dos dies que s'havien de casar i ara...(sobre la Laura i el Miquel)". I la Cinta li respon que és millor així, anar a viure plegats.

De seguida, el Marcel és considerat el gendre pels pares de la Laura encara que no estiguin casats ni en tinguin plans. L'estimen i la Cinta, quan ell es troba malament, el va a cuidar a casa. Creuen que ell té la sida, i no la Laura i els pares li recomanen a la filla que no hipotequi la vida per ell. Quan ella els explica la veritat el Peris li diu al Marcel que és el millor i que està avergonyit amb ell mateix. El Marcel reconeix que no ho fa per la Laura, sinó per ell, perquè l'estima.

En un sopar d'amics (la Laura ha convidat al seu antic company Agustí - que li va encomanar la sida- i a la seva actual parella -la Carol, també seropositiva-) el Marcel és el que ha fet el sopar i la Laura ho diu orgullosa. L'Agustí diu al Marcel que està content perquè amb ell la Laura ha tingut sort. El Marcel contesta que qui ha estat de sort és ell, quelcom que ja havia dit al Peris.

La Laura és molt amiga de la Mari i comparteixen gairebé tot el que els passa de forma confidencial. S'estimen sincerament i es donen suport.

A més, la Laura té una excel·lent relació amb la seva mare i molts cops ha d'exercir de mediatora de conflictes familiars, sobretot respecte al seu germà, al que estima incondicionalment i acull a casa quan el pare el fa fora després que el noi li clavi un puny.

Tot i que el Marcel es mostra comprensiu amb la situació, la presència del David al pis de la parella els provoca conflictes constants pels diferents punts de vista dels dos joves i la manca de respecte del David respecte a tot i tothom.

Montse Borràs, quaranta-dos anys, divorciada, mare de dos fills, perruquera.

La Montse està divorciada d'en Joan Crespo i forma una família amb els dos fills adolescents i la seva mare, Teresa. Els quatre conviuen amb estreteses econòmiques, sense que el pare dels fills s'hagi responsabilitzat mai com a pare des que els va deixar i es va instal·lar a Madrid. I la Montse mai li demanaria res. Els dos fills són molt bon nanos, amics de la Núria, la Marta i el David (encara que amb aquest discrepen sovint, fins i tot s'arriben a barallar). El Narcís és discapacitat mental, però a la Montse li porta més alegries que problemes. En realitat, els seus dos fills són dues persones amb molt de seny, responsables, comprensives, tolerants i sensibles i ella s'hi recolza sovint.

La Montse es va casar enamorada del seu marit, però també enganyada. De mica en mica, va descobrir que el seu home no era l'ésser encantador que ella pensava. Fa deu anys que el Joan els va abandonar i no va donar senyals de vida. La Montse ha criat sola els fills i l'ajuda de la mare, que s'hi va instal·lar a viure amb ella per ajudar-la. Tot i que les seves circumstàncies han estat dures, la Montse se sent molt orgullosa de la seva família i de la vida que porten. La seva

gran preocupació és la situació econòmica, sempre van justos. En començar la feina la Teresa aporta el sou de netejar fora de casa i el Narcís troba una feina de jardiner. De totes formes continuen amb dificultats econòmiques, però la Montse se'n riu d'ella mateixa i fa front als problemes positivament. Té molt de caràcter i sovint discuteix amb la seva mare, que té un cor d'or però és bastant esquerpa de caràcter.

És una dona atractiva, que durant uns anys, i d'amagat de tothom (encara que realment el barri en va ple) ha estat l'amant del Jordi, el marit de la Carme. D'aquesta relació la Montse no està gens satisfeta perquè ell ha sabut jugar molt bé les cartes a dues baralles, quan en realitat continua enamorat de la Clara. La Montse se n'adona i el deixa. Tot i les constants insistències per part d'ell, aquesta dona és forta i és fidel a ella mateixa per no tornar amb ell. El Jordi li va donar bons moments però junts no tenien un futur, ni tan sols un present, solament instants. Per això la Montse, amb dolor, es manté en la decisió. L'interès de la Montse cap al Jordi mai ha estat econòmic tot i el que pensen alguns. De fet, ell només li va fer un favor econòmic en un moment en que ella estava molt necessitada.

És bastant amiga del Quim, i intenten funcionar com a parella davant les insistències de la Cinta i la Teresa. Però els dos se n'adonen en la primera cita que s'ho passen bé junts, que els dos es troben atractius, però els hi falta l'espurna de l'amor, i abans de mentir-se prefereixen continuar com a amics. La Montse sap que té certa edat, ha entrat a la quarantena, una situació econòmica difícil i dos fills. És a dir, que sortir amb ella no és un plat de bon gust per molts homes que no estan disposat a compartir la vida amb una dona amb una família com la seva al darrera. Això li preocupa a la Teresa, creu que la seva filla necessita un home al costat.

La Montse creu sincerament que és molt difícil tornar-se a enamorar i, a més, que surti bé. Està desenganyada respecte als homes per l'experiència amb el Joan i el Jordi. Quan menys s'ho espera coneix el Huari i comencen a quedar. Els dos acaben enamoradíssims. La Teresa no veu amb bons ulls la relació tractant-se ell d'un "moro". Per la Montse els homes que ha conegut fins ara no eren cap meravella i, tot i tenir por a un altre desengany, està disposada a provar sort. Els

fills li donen suport i el Jordi no para d'insistir que tornin a ser amants. La Montse s'hi llença a la relació amb el Huari i mantenen relacions sexuals.

Les seves companyes de la perruqueria, Vicenta i Mari, són bones amigues. Es mostren solidàries i còmplices de les aventures amoroses que viuen. Normalment estan contentes per petites coses de la vida quotidiana.

La Montse parla amb l'Ivan de tu a tu, ella compren que el fill vulgui estar a soles amb la Marta sense que l'altre fill els interrompi però també que el Narcís és un noi diferent a la resta i li recorda a l'Ivan la responsabilitat que tindrà amb el germà quan faltin ella i l'àvia. Ell ho dóna per suposat.

La Montse ha quedat amb el Quim per anar a l'estrena del teatre com amics, encara que voldrien estar enamorats. La Teresa, mare de la Montse, té moltes ganes de que torni a emparellar-se i la Montse li diu: "Quines ganes de gendre tens!". La Montse s'ha posat molt atractiva per la cita i tothom a casa li ho diu. Ella, però, creu que espanta als homes perquè porta una càrrega grossa, els fills. Mentre espera al Quim planta al Jordi que no para d'anar-li al darrera des que el seu matrimoni va en orris. Després, Montse i Quim parlen clarament sobre els seus passats sentimentals amb el Jordi i la Clara respectivament (abans parella casualment). Ell explica que es va fer il·lusions sense raó, que no pot culpar-la, i parla d'ella amb admiració. La Montse diu que el Jordi encara estima a la Clara. Montse i Jordi estan a gust junts i ho diuen. S'ho han passat molt bé i ella diu: "Quedaríem bé de nòvios tu i jo...". I ell contesta: "I per què ens hem d'enamorar sempre de la persona equivocada?...què hem de fer?, et faig un petó?". Ella contesta que no, que no vol espatllar una bona amistat de tant de temps. S'acomiaden afectuosament com bons amics. Abans de marxar ell li diu que un dia arribarà un home que l'enamorarà. En tornar a casa la Teresa espera a la seva filla i li pregunta com li ha anat, ella li diu que bé perquè han parlat dels seus problemes i dels seus ex.

El Jordi demana a la Montse per parlar, ella està sola a la perruqueria, a punt de tancar. Ell vol saber on anaven ella i el Quim la nit passada però ella no vol parlar-ne. Ell diu que la necessita i ella li respon que ella no. Ell continua: "Si us plau, mira'm", ella diu que ja el mira i que li fa pena. El Jordi segueix: "Et trobo a faltar -l'acaricia- estic sol, Montse, no tinc a ningú -l'abraça i plora-". La Montse

s'entendreix, comença una música suau i ella tanca la porta de la perruqueria amb clau. Fan l'amor -no es veu explícitament però se suposa per la construcció de l'escena (ella vestint-se, per exemple)-, després ell li promet que intentarà passar més nits amb ella i començar de zero. La Montse diu que la història es torna a repetir, que la deixi en pau, que és un covard, que no vol confirmar que li agrada la Clara, "La Clara té més collons que tu".

L'Ivan i el Narcís vénen una moto que els ha tocat en la rifa que va organitzar el Peris per donar els diners a la mare. Ella els està molt agraïda: "Tenir a casa dos homes disposats a fer tot per mi em fa sentir millor".

El Quim arregla coses de casa a Montse sense cobrar i li diu que no es preocupi per pagar. Deixa feina per fer al seu nou ajudant, el Huari. El Huari i la Montse entren en contacte així al bar Peris per mediació del Quim. Ell li diu que és el primer cop que menja amb una noia a Catalunya, i ella rient diu que és un honor. De seguida es cauen bé i a ell sembla que li atrau la Montse.

Quan el Huari va a casa de la Montse a fer feina, després la convida a sopar i ella diu que no. La Teresa li diu a la filla: "Ja he sentit que t'ha convidat...Amb aquesta gent més val no tenir confiança" (comentari **racista**). El Huari li explica al Quim que amb la Montse no ha anat bé, es queixa del racisme i el Quim li diu que no creu que la Montse sigui així. Llavors el Huari diu que amb espanyoles mai més (també **prejudicis**).

En realitat la Montse reconeix amb les amigues que a ella també li agrada el Huari, que està bo i que és simpàtic, "però és "moro"" (també **prejudicis**). Les amigues li diuen que és una racista, "serà que els homes cristians t'han tractat molt bé". La Montse reconeix que és veritat, que les relacions no li han anat bé amb els homes d'aquí.

La Montse i el Huari es tornen a trobar. Parlen en català i ella expressa que ha notat els seus progressos. Ell no es decideix a tornar a convidar-la i ella pren la **iniciativa**, "què, ja no penses convidar-me a sopar?".

Abans de la cita per anar a sopar, la Teresa li diu a la Montse que ni que estigués tan desesperada per sortir amb un "moro". I la Montse provocadora diu que sí, que està desesperada. A la feina les amigues la recolzen i fan broma, contentes que ella tingui il·lusió en la cita.

Després del sopar el Huari i la Montse s'acomiaden amb una escena romàntica. Ell sensible i sembla enamorat, ella també es mostra contenta. No es fan ni un petó ni s'insinuen res però es miren amb afecte. Ell se'n va ballant.

La Montse està contenta. La seva mare fa el dinar i diu que ha d'anar a netejar l'escala de la Rosalia. Els fills també estan contents per ella i el "nòvio", encara que no saben qui és. La Teresa sarcàstica: "Què no saps com tracten les dones aquesta gent. Faràs el que voldràs però...!". La Montse ferm en les seves opinions respon: "Tu ho has dit, faré el que voldré".

El Huari i la Montse es besen. El Jordi se'n fot que la Montse vagi amb un "moro" al cine. La Montse sembla avergonyida per la relació amb el Huari, es vol amagar de tothom, ell en canvi té ganes de demostrar que l'estima en públic. La Montse explica a les companyes que vol anar a poc a poc i que ja no li passarà com amb el Jordi. Bromejen sobre les relacions sexuals i riuen. **(solidaritat femenina)**.

El Jordi demana a la Montse tornar a estar junts, gelós de veure-la feliç amb el Huari.

Els fills de la Montse i la seva mare parlen del "nòvio". Ell continua sense saber qui és, i el Narcís pregunta si serà un bon pare pensant en que és el Quim. L'Ivan contesta: "Narcís, si la mare surt amb algú no vol dir que ens faci de pare" **(paternitat separada de la parella, família reconstruïda suposada)**. La Teresa continua amb els seus comentaris racistes.

La Montse i el Huari es barallen perquè ell vol fer la seva relació pública. Ara la Montse actua com el Jordi quan eren amants, i les seves amigues li ho fan notar i li recomanen que si l'estima i ha estat ella qui l'ha ofès que es disculpi (El Huari es va sentir ofès en veure la Montse xerrar amb el Jordi, gelós).

La Montse arriba a casa. L'àvia fa el sopar, també hi ha l'Ivan. La Montse està trista i la Teresa comenta: "No pot anar bé". La Montse contesta que ja és prou grandeta i la seva mare continua: "Precisament, sembla mentida que no ho vegis". L'Ivan, a soles, convida a xerrar a la Montse: "Mama, jo no sé amb qui surts, però si a tu t'agrada i et trobés bé, endavant".

La Montse va a veure al Huari al taller del Quim, on dorm. Ell li diu: "Jo no sé què passa, un dia nos acostamos, otro no me conoces, no m'agrada". **(inversió**

de rols, de poder?). La Montse li diu: "Només et demano que siguem discrets. No és perquè siguis...". Ell contesta: "...moro". Jo només penso en tu...No entienes nada de nada, te quiero, y tu?". La Montse respon que no ho sap i que no s'ho vol preguntar. Ell diu: "Éso no pasa". I ella contesta: "Està passant" i es besen apassionadament.

La Teresa manifesta obertament i constant que desaprova la relació. Li diu al Huari: "Deixa-la en pau, a la Montse i als nens. La Montse ja ha fet massa bestieses".

La Montse es troba amb el Quim, que ara surt amb la Clara. Els dos tenen por que els vagi bé. Ell li diu: "Amb el Huari hi has sortit guanyant". Arriba el Huari i se'ls troba xerrant al bar Peris, pregunta: "De què parlàveu?" i ells responen "de coses nostres", i riuen tots. El Quim els deixa sols i el Huari demana a la Montse que el vingui a veure jugar a futbol.

Teresa Torner, seixanta-dos anys, vídua, dona de fer feines.

La Teresa és la mare de la Montse. És una dona pràctica, realista, sensata, treballadora, clara en les seves opinions, sincera i rondinaire. Estima la seva filla i els seus néts però sempre està donant la seva opinió sense que li demanin i li recorda a la Montse els errors que ha fet i que ella sempre li havia advertit, sobretot respecte a la vida sentimental. No són les úniques discussions que tenen. Gairebé sempre tenen opinions diferents, però això no treu que estiguin molt unides. Amb els néts, és exigent i els inculca disciplina, mentre que la Montse els té més consentits i mimats perquè els veu poca estona durant el dia. A la Montse li agradaria no carregar tantes responsabilitats sobre la seva mare (ella és qui fa molts cops el sopar i renta la roba, entre d'altres) però la Teresa ho fa de gust. L'únic que li agradaria és que la filla trobés un bon home amb qui viure la resta de la seva vida. Això fa que a vegades s'hi fiqui en la seva vida més enllà del que la Montse voldria.

La Teresa té molt bona relació amb l'Adrià, el pare de la Carme i la Clara. Es coneixen de tota la vida i s'ajuden en tot el que poden. Durant un temps ella li ha fet les feines de casa a canvi de diners, quan la situació econòmica d'ell és difícil, ella li continua fent les feines a canvi de que ell acompanyi al Narcís a la

feina. En realitat, el que vol la Teresa és que l'Adrià es deixi ajudar, però com és tan orgullós li fa creure que ella necessita allò a canvi. No té pels a la llengua i li diu sincerament tot el que pensa quan el veu pansit o preocupat per les seves filles. I no dubte d'avisar a la Clara quan se n'adona que estan a punt d'embargar-li el pis o de fer-li portar al Narcís sopar quan sap que té el frigorífic buit. Els dos són vidus, es fan companyia i xerren del jovent, de la vida en general...

La Teresa s'escandalitza quan troba dibuixos de noies nues que ha fet el Narcís.

Olga Torres, trenta-dos anys, promesa del Martí, viu amb el pare vidu, arquitecte.

Al dossier de premsa se la descriu com una dona poc atractiva, tímida i insegura. I aquesta potser és la primera impressió que dóna el personatge. En realitat no és que es tracti d'una dona poc atractiva, sinó que més aviat sembla que s'hagi preocupat poc per coses d'aquesta mena mentre que la feina com a rehabilitadora de finques antigues del barri omple la seva vida.

És una dona independent econòmicament que viu amb el seu pare vidu a qui estima i admira. Ell també l'estima moltíssim però no pot suportar al seu promès, el Martí. L'Olga sempre es troba entre l'espasa i la paret en aquest sentit. Però està decidida a casar-se amb el Martí fins que coneix el Matt. És ella qui rehabilita la fusteria per convertir-la en el *pub* del Matt. Ell fa fotografies i li demana fotografiar-la, mostrant-li després els ulls tan macos que té. Ella se sorprèn del seu propi retrat i comença una íntima amistat amb el Matt, amistat que no agrada gaire al Martí. Ella s'enamora del Matt i es replanteja la situació amb el Martí. En una ocasió ella li fa un petó al Matt i ell li diu que no pot ser. Però l'Olga insisteix perquè està convençuda que el Matt sent quelcom per ella. Fins i tot li diu al Martí que vol temps per pensar sobre la relació abans del casament.

Al final se n'adona que hi ha un impediment en la relació amb el Matt, ell és capellà. El Matt, abans de decidir si l'amor per l'Olga és suficient per deixar de ser capellà, s'allunya de Sant Andreu per pensar i l'Olga es porta una gran decepció.

La relació amb el Martí torna la normalitat. Ell no sap res del que ha passat i ha aprofitat per anar al llit amb la Carme, de la que realment està enamorat de tota la vida, però que el rebutja i li recomana tornar amb l'Olga.

A la vegada, altres esdeveniments han canviat la tranquil·la i previsible vida de l'Olga. El seu pare ha conegut una dona, la Paquita, amb qui està disposat a casar-se. L'Olga, influïda pel Martí, creu que la dona només vol es diners del pare i que no l'estima. Veient que la decisió del pare és ferma, decideix marxar de casa a viure sola. Malauradament, el pare mor en creure, per culpa del Martí, que la Paquita li fa el salt. L'Olga es mostra intolerant amb la Paquita, fins i tot cruel doncs la fa fora de casa del pare amb vint-i-quatre hores de marge i la culpa injustament de la mort del Carles.

L'Olga està feta un embolic i li ho explica a la Carme. Li diu que té al Matt ficat al cap i que compara al Martí amb el Matt, a més de que "hi ha coses del Martí que no m'agraden gens". Per la Carme és normal que dubti sobre la relació amb el Martí però li diu que ell l'estima. L'Olga contesta: "Sí, és veritat, d'això n'estic segura".

L'Olga i el Matt parlen i ella li pregunta si no sent res per ella, ell li contesta que no importa el que senti perquè hi ha coses que no poden ser. A la vegada el Martí i la Carme fan l'amor (insolidaritat femenina i masculina en aquest cas).

L'Olga està amoïnada perquè el Martí passa d'ella i li ho diu mentre prenen alguna cosa al bar Peris. A la taula s'apropa la Núria i es dirigeix al Martí per dir: "Es veu que el pare i tu teniu els mateixos gustos", referint-se a la Carme. L'Olga no entén el comentari i el Martí li treu importància.

El Jordi, begut, es troba a l'Olga i li diu que el Martí no l'estima, que només vol els seus diners i el solar del Chicago.

L'Olga parla amb el Martí, li diu que no li agrada com parla al seu pare, al Jordi i a ella, que no sap què sent per ell i que necessita temps. El Martí contesta: "Però ens hem de casar". I ella continua: "No ho sé...vull agafar-me un apartament...necessito temps" i se'n va deixant-lo plantat tot i la insistència d'ell perquè no se'n vagi. (**Dones iniciativa**). Ell enamorat de la Carme, no vol acabar amb l'Olga per qüestions econòmiques, ella és més honesta amb els sentiments.

L'Olga parla amb el pare per explicar-li que ho han deixat amb el Martí. El Martí també es troba al Carles que li diu que l'Olga només necessita una mica de temps i li pregunta: "Estaràs content?". I el Carles respon: "Només quan l'Olga sigui feliç".

El Martí insisteix a l'Olga per continuar la relació i ella li fa notar que li ha demanat un temps. Però ell no ho entén perquè diu que ja es coneixen fa temps. I li pregunta: "M'estimes?". L'Olga respon que no ho sap. Ell insisteix: "Olga, no vull perdre't, digue'm què vols que faci i ho faré". En canvi, aquesta conversa tan dramàtica pot esperar per ell quan rep la trucada de la detectiu que ha contractat per seguir a la Paquita. Se'n va i deixa a l'Olga amb un pam de nassos.

L'Olga espera al Matt al *pub* per explicar que ho ha decidit, que ho deixa córrer amb el Martí, abans s'ha sincerat amb la Clara dient que li agrada el Matt.

El Matt li explica a l'Olga que la seva relació no pot ser encara que senti alguna cosa per ella. Ella creu que potser ell és homosexual però ell li diu que no li agraden els homes. L'Olga insisteix molt per saber el motiu de no poder tenir una relació amorosa i ell li comença a explicar, però que ha de prometre que no ho explicarà a ningú. En aquell moment arriba el Carles al *pub*, molt nerviós, i demana una copa. El Martí li ha trucat dient que la Paquita li feia el salt i ell l'ha trobat amb el Toni. Al Carles li dóna un atac i demana per un capellà i el Matt resulta que és capellà. L'ingressen a l'hospital a la secció de cures intensives.

Després el Matt explica a l'Olga que quan era capellà al seu poble la mare es va posar molt malalta i li va demanar que la deixessin morir i que no volia aguantar artificialment, però això, l'eutanàsia, és un delicte. Ell, en veure-la patir tant i davant de tanta insistència per morir la va ajudar. Això va provocar que el fiquessin a la presó.

L'Olga visita al pare a l'hospital i el Martí l'acompanya sovint, mostrant-se afectuós i donant-li suport, quan ell ha provocat la situació que viu l'Olga i el Carles, però ella no ho sap. En canvi, fa a la Paquita responsable de com es troba el pare, i el mateix pare creu que la Paquita l'ha traït. Abans de morir la menysprea i li fa prometre a l'Olga que no es vendrà el Chicago i que no es casarà amb el Martí, "et farà patir".

A l'enterro no ve el Matt i el Martí li ho fa notar a l'Olga. Ell vol que l'Olga l'oblidi i es casin. L'Olga va a veure al Matt al *pub* i la Clara li explica que ha marxat mínim per dos mesos però que ha deixat una carta per ella. L'Olga l'estripa i plora enrabiada.

Pilar Balaguer, seixanta anys, casada i mare d'un fill, té una botiga de queviures a plaça amb el seu marit.

La Pilar és una dona convencional, religiosa i supersticiosa, elegant i molt pendent del què diran. Casada amb L'Esteve Moncada i germana de la Roser, la mare del Jordi. Tenia un fill, Pau, que va morir en un accident de moto. Aquesta mort no l'ha superat i, en part, creu que la culpable de la mort del Pau va ser la Clara. Des de l'accident, la Pilar està malalta dels nervis encara que, de cara enfora, no ho demostra. És una dona xerraire i pràctica si s'escau. I si fa falta, com és el cas durant un temps, porta la parada al mercat tota sola. Té molt de caràcter.

En començar la telenovel·la el seu marit ha de fer repòs i cuidar-se molt si vol continuar vivint. La Pilar assumeix sense problemes la responsabilitat de la parada i lloga els serveis del Ramon, d'un noi orfe de pare i mare. A poc a poc la Pilar va intimant amb ell i creu que el Ramon és una reencarnació del Pau. Li fa de mare, consellera, el cuida quan té un accident de moto, de forma bastant obsessiva. Fins al punt de despreocupar-se de la salut del marit, que està totalment desencantat de la vida en adonar-se que la seva dona creu realment que el Pau reviu al cos del Ramon. Al poc temps l'Esteve mor, però abans de morir és comprensiu amb la dona i demana al Ramon que tingui cura d'ella, tot reconeixent que és un bon *nano*. El Ramon li ho promet i la Pilar i ell viuen junts com mare i fill.

L'Esteve observa que falten diners a la caixa i la Pilar diu que ha agafat diners pel Ramon, "la seva família som nosaltres, Esteve, i el nano es quedarà aquí el temps que calgui".

La Pilar creu que el seu home està gelós del Ramon i no que ella està obsessionada. També li diu a la Carme que li preocupa el nano (Ramon): "em fa patir, no vull que les noies el facin patir". La Carme li assegura que tots, la Roser,

el Jaume i l'Esteve, estan preocupats per ella. A l'Esteve li dóna un atac per la situació que viu a casa.

La Pilar, tot i tenir al marit a l'hospital, no el visita gaire perquè està més preocupada pel Ramon, que cuida a casa. La Roser li ve a explicar que tot el barri en va ple de la seva actitud descuidada amb l'Esteve. L'únic que l'interessa a la Roser és el què diran.

La Pilar deixa sol l'Esteve el dia de Nadal, en canvi està molt il·lusionada de celebrar-ho amb el Ramon. La Lola els visita i diu que sembla mentida que sent una data tan assenyalada no vagi amb l'Esteve. És el Ramon qui insisteix a la Pilar que demani l'alta perquè l'Esteve passi les festes amb ells a casa, en família. Ella troba la idea molt bona i va a veure a l'Esteve per fer-li la proposta. Ell respon dolgut i resignat: "En família, quina merda!".

La Pilar, l'Esteve i el Ramon passen les festes de Nadal plegats. Veient que l'Esteve s'enfonsa la Pilar li demana que no perdi la il·lusió. Ell li respon que no té ganes de viure, "no d'aquesta manera".

La Pilar se n'adona que l'Esteve està molt malament i està més per ell. Abans que ell mori es reconcilien amb una escena tendre.

A partir de la mort de l'Esteve, la Pilar i el Ramon es queden sols al pis i encarregats de la parada del mercat. La Pilar tracta al Ramon com si fos un fill i rondina quan ell arriba tard a casa. Ell li protesta: "Ai, mama, ja n'hi ha prou". I ella en sentir-lo dir mama s'emociona i somriu.

El Ramon aconsegueix feina al *pub* mentre el Matt és fora. És la manera de no passar tot el dia amb la Pilar i ser més independent. Per suplir-lo proposa al Toni, així també ajuda a la Mari, que estarà més tranquil·la si el germà té una feina estable. A la Pilar la proposta del canvi de feina no li sembla bé perquè diu que treballar a prop de la Clara només li portarà problemes. Ell la tranquil·litza i la convenç de que serà millor per la seva relació.

Mari Esteve, vint-i-cinc anys, soltera, perruquera.

És la millor amiga de la Laura. Té un germà i és la seva única família perquè són orfes. No té estudis però és una bona perruquera a la que agrada la seva feina i algun dia li agradaria tenir una perruqueria pròpia. És una noia

honest, treballadora, una mica tafanera, simpàtica i alegre, agraïda amb el que la vida li va oferint, una mica somiadora, ingènua i romàntica. Li agrada sortir a ballar i de marxa. També segueix les revistes del cor i els serials de la televisió. El seu aspecte és modern en el vestit, fa servir colors alegres, i pot semblar a vegades extremada portant la última moda, el cabell curt i pentinat perquè sembli despentinat. Tot i semblar molt oberta i moderna, respecte als homes i les relacions de parella és convencional, voldria casar-se i tenir fills amb un home per tota la vida.

Estima moltíssim al seu germà però són molt diferents i no li agradaria tenir un company sentimental com ell. Això sí, es donen suport contínuament i entre ells no hi ha secrets de cap mena. I, a la vegada que ell li fa de protector, ella es preocupa constantment perquè ell no es fiqui en embolics. En certa forma li fa de mare.

És una noia atractiva que roba el cor del Ramon des que la coneix, però ella no li fa gaire cas, li cau bé però no n'està enamorada.

En canvi, la Mari s'enamora platònicament d'un personatge de la telenovel·la que segueix amb interès. I es tracta d'un personatge interpretat per un actor, el Santi, que va a viure al barri amb la seva nòvia. Al principi el Santi i la Mari xerren i ella es mostra molt descarada, però sempre respecte que ell tingui parella. Quan el Santi trenca amb la nòvia la Mari "ataca" descaradament. Primer ell mostra interès per la Laura, però la Laura s'enamora del Marcel i el Santi, com qui no ho vol, es deixa seduir per la Mari. Ella té la iniciativa sexual al començament i ell actua com si no li quedés més remei que "complir" i anar-se'n al llit amb ella. Després, se li veu content i satisfet i mantenen una bona relació sexual.

Per la Mari aquesta relació és importantíssima, n'està totalment enamorada del Santi. Per ell és més un passatemps, quelcom que ni ha pensat ni ha planejat. Fins i tot expressa opinions menyspreables sobre la Mari al seu amic Marcel (que molts cops surt en la seva defensa per l'injust de les paraules del Santi). Així per exemple, en l'inici de la relació el Santi li diu al Marcel: "És massa horter la Mari".

La Mari explica al seu germà que surt amb el Santi i que qualsevol dia ell li demanarà per anar a viure junts. A partir de llavors el Toni, cada cop que es troba al Santi, es dirigeix a ell amb la paraula "cunyat" i l'amenaça en cas que faci patir la seva germana.

Això fa que el Santi se n'adoni que la Mari té un concepte de la relació molt diferent al seu punt de vista, i la va a veure a la perruqueria on treballa per aclarir la situació. Li diu: "Tu i jo no som nòvios, vull que quedi clar". Ella li respon que ho té clar i disculpa l'actitud protectora del Toni: "Els meus pares van morir i se sent el cap de família". Ell en certa forma a penedir-se de la forma brusca amb que se li ha adreçat i diu: "Haviem de deixar les coses clares. La nostra història està molt bé però...no hem tingut temps de conèixe't i de pair-ho". El cas és que acaben besant-se apassionadament, com si l'atracció física que sent el Santi per la Mari fos més forta que el que li dicta el cap i les dones poguessin dominar les relacions per mitjà del sexe.

De mica en mica la Mari va passant més estona a casa del Santi. I les expressions dels dos manifesten que, sobretot, tenen una bona relació sexual. Per exemple, la Mari el saluda amb un "bon dia campió" després d'una nit "moguda" i el Santi, en una altra ocasió diu: "M'has deixat baldat, prefereixo dormir a menjar". A la vegada que la relació sexual els funciona molt bé, comencen a confiar l'un amb l'altra. Ell li parla de la Glòria, una noia de l'institut de la que es va enamorar, el primer amor. A més, es fan manifestacions d'estima, s'abracen, es fan petons sovint. De totes formes, quan parla amb el seu amic Marcel, el Santi continua dient que "la Mari és una mica pesada". És a dir, que no està realment enamorat d'ella.

De totes formes la Mari, cada cop més, forma part de la vida quotidiana del Santi, per exemple, cada nit li porta el sopar. I a vegades porta també l'assecador de cabell o el raspall de dents, i a ell sembla que no li agrada però no s'hi resisteix a mantenir amb ella relacions sexuals. I a la vegada el Santi continua dient als amics que la Mari té un punt hortera. Quan la Mari parla sobre la seva relació amb el Santi amb les companyes de feina i amb la Laura, en canvi, el descriu com si fos l'home més meravellós del món.

Quan la Laura i el Marcel decideixen anar a viure junts, la Mari sent enveja sana per la seva amiga i diu que ells, el Santi i ella, van més a poc a poc, però començar a donar-li voltes a la idea d'anar a viure amb ell i pensa que haurà de ser ella qui doni el pas perquè ell sembla que no acaba de decidir-se a fer la proposta. Un dia es presenta a casa del Santi amb una bossa plena de coses seves i li diu a ell que ja està farta d'anar amunt i avall amb les calcetes a la bossa, que s'hi queda a viure amb ell. El Santi li respon que no havien parlat del tema. La Mari diu que sí, al bar, quan ell li havia confessat que li mancava la decisió i necessitava una empenta (ell en canvi es referia a altres qüestions). A més, li diu: "Ei, t'estimo, m'estimes, dormim junts cada nit, ¿quina diferència hi haurà? Que guardarem la roba al mateix armari" Treu una foto del seu germà i la col·loca al saló.

El fet és que acaben convivint sense que el Santi s'ho hagi proposat, però tampoc diu que no. És la Mari la que va prenent les **decisiones** en la parella.

La Laura li diu a l'amiga que potser s'ha precipitat i que potser hagués estat millor que ell li ho demanés. La Mari respon pràctica: "Home, el que fèiem abans era com viure junts (**lat**)".

Mentre el Santi estudia un paper per aconseguir feina (la Raquel va fer que el seu personatge morís a la telenovel·la i des de llavors està a l'atur, **dones poder**), la Mari organitza les compres del dissabte (els testos que vol posar a la terrassa, entre d'altres). Ell a totes les preguntes que ella li fa al respecte li diu que sí perquè en realitat no l'escolta.

La convivència mostra al Santi insatisfet i desitjós de fer vida de solter i a la Mari enamoradíssima, intentant ser una bona companya i responsabilitzant-se de les tasques de casa gairebé en solitari.

Durant el temps en que el Santi es queda sense feina -en el mateix moment que el Marcel-, la Mari li ofereix el seu sou per compartir. Ell li pregunta el perquè i ella li respon: "Sóc la teva dona, per això". Ell està nerviós i amb l'excusa de que busca feina i estudia papers per proves deixa de banda les tasques de la llar, de les que se n'ocupa la Mari.

Cada cop hi ha més disputes, al principi la Mari creu que el motiu és que el Santi està nerviós perquè no té feina però veu que el Marcel i la Laura tampoc tenen gaires diners i es porten molt bé.

Un dia que el Santi convida a sopar a una directora de cine avisa a la Mari perquè vagi amb compte amb el que diu perquè a vegades s'embala. I també li demana que faci un bon sopar. Ella s'ofèn i decideix que no vol aguantar-ho tot i deixa de mostrar-se com una mestressa de casa complaent.

A la vegada, a la Mari se li retarda la regla segons explica a les companyes de feina i a la Laura, però no li preocupa perquè no és el primer cop que li passa. Aquest tema el tractarà sempre amb les dones que té properes, sobretot amb la Laura.

Un dia que van al cine el Santi, el Marcel i la Mari (la Laura ha preferit quedar-se a casa perquè estava cansada) el Santi no para de depreciar davant del Marcel les opinions de la Mari sobre la pel·lícula que acaben de veure. El Marcel la defensa però la Mari se sent molt malament perquè el Santi l'ha tractat com un drap brut. Fa el sopar i li diu a ell que això sí que li va de conya. Influïda pel Santi la Mari ha llegit "Pigmalió" i li diu que ja sap el que li agradaria a ell d'ella però que: "La nena ja no té ganes de cuinar(...) Sóc com sóc, una perruquera de barri amb molts defectes".

El dia del sopar amb la directora, la Mari s'arregla molt moderna, amb el cabell ple de trenetes i pines de colors i compra una mica d'embotit variat pel sopar. Quan el Santi la veu la titlla de ridícula i l'avis: "No em facis quedar malament". En arribar la directora el Santi es queda amb un pam de nassos perquè porta el mateix pentinat que la Mari, a la Mari la presenta com la seva companya. A més, la directora manifesta opinions semblants a les de la Mari sobre les pel·lícules que comenten tots tres. Quan el Santi sap que la directora no li donarà la feina opina, injustament, que ha estat per culpa de la Mari, que no ha recolzat la seva opinió.

En relació al Toni, la Mari hi parla perquè se'n faci càrrec de les despeses del pis ara que ella no hi viu. Ell s'interessa per la relació amb el Santi: "M'és igual que t'ho facis amb un actor, un futbolista o un del carrer. Vull veure't contenta". Ella li explica que tenen problemes però demana al Toni que no li comenti res al Santi. De totes formes, el Toni es comporta com el protector de la seva germana amb un posat del tot "masclista".

Després d'uns dies de dubtes, la Mari es fa la prova de l'embaràs i li dóna positiva i primer de tot li ho comunica a la Laura. Després se'n va a casa. El Santi l'espera preocupat perquè arriba tard, "ja començava a patir" (canvi de rols). Ell li demana disculpes perquè està nerviós i la tracta malament, es justifica. Ella li respon que el perdona però que no plora per això, demana al Santi que sigui i es queden en silenci fins que el Santi pregunta: "Què collons tens?". I ella li diu que està embarassada. Ell marxa sense dir res.

La Mari i la Laura parlen sobre la reacció del Santi i sobre la nova situació de la parella. La Mari diu que la decisió és seva, que encara està sorpresa. La Laura pregunta que com va passar i l'amiga respon: "Vam fer el burro, què t'he de dir? -perquè la Laura es va encomanar la sida així-". La Laura li pregunta: "¿què faràs (tu)? el tindràs (tu)?". La Mari respon: "Com vols que el tingui. Per mi primer és la relació amb el Santi". Explica que vol que al Santi (encara a l'atur) li vagin bé les coses, i estar al seu costat, "i si això (l'embaràs) ho ha d'espatllar tot..." La Laura conclou que és una situació difícil. La Mari creu que haurà de buscar una clínica per avortar. La Laura pregunta: "Però tu què vols?" I la Maria respon: "Arribar a casa i que el Santi m'abraci, tampoc és tant, no?". Les dues noies s'abracen.

La Mari arriba a casa. El Santi li pregunta com està i com li ha anat el dia, i si vol que li faci alguna cosa per menjar (canvi físic, s'ha tret el tenyit ros del cabell i ara és castany). Ella li respon tallant i ell li diu que li diu que no vol que estigui sola i li dóna una direcció d'una clínica per avortar.

El **Marcel i el Santi** parlen de la situació. El Santi li diu que no vol tenir un fill, i menys amb la Mari. El Marcel respon que cada cop s'embolica més i que no fa bé, i que ha de parar els peus al Toni, que no para de ficar-se en la relació. El Santi demana al Santi què faria ell en el seu lloc (poca personalitat). El Marcel li respon: "La Laura i jo no podem plantejar-nos tenir fills -perquè la Laura té la sida-". El Santi conclou que serà la Mari qui hagi de decidir.

La Mari i el Santi passegen. Ell li diu: "No sé què dir-te...no havia pensat mai en tenir fills, suposo que tothom s'ho planteja alguna vegada però a mi no m'havia arribat...(paternitat).Ets tu la que estàs embarassada, la meva opinió no compta gaire". La Mari té la iniciativa de tractar del tema seriosament: "Parla clar

Santi, necessito saber què penses". Ell respon: "Tria tu, t'ho acabo de dir". Llavors ella diu: "D'acord, avortaré".

La Mari comenta amb les companyes de feina la seva decisió: "aquesta setmana buscaré un lloc". La Montse li explica que ella també va passar per una situació similar, en que havia de decidir si **avortar** o no: "Sé el que sents, va ser poc després que marxés el meu marit. Estava de set setmanes, mai em vaig trobar tan sola com aquell dia...El Santi no se'n pot restar les mans". La Mari diu: "Ara no és el moment de tenir un fill" (per tant, està planificant la seva fecunditat).

Des d'un altre punt de vista, el Santi comenta amb el Marcel que ell no volia que passés el que ha passat. El Marcel li diu que hi ha una cosa que es diu **preservatiu** i el Santi respon que no li agrada fer-ho amb condó. I es defensa: "què passa! què no has fet tu el burro mai?" Tot seguit torna a parlar de la relació amb la Mari: "Sé que és una putada però quan hagi passat tot això **tallaré** amb ella".

El Toni es convida per sopar a casa de la germana i el Santi, quan la Mari li ho explica al seu companya ell li diu: "Jo també tinc família i no els tinc tot el dia enganxats". De totes formes el Toni ve a sopar i és el Santi qui despara taula i qui explica al Toni que la Mari està embarassada. El germà pregunta a la Mari (i només a ella) si el tindran. Ella li respon que no és el moment. El Santi se'n va a la cuina a fer el cafè i els deixa sols. El Toni pregunta: I qui ho ha decidit, tu o ell? Ella insisteix que no és un bon moment. Ell li demana que no faci res que no vulgui fer. Ella torna a insistir que no és el moment i el germà l'abraça.

El Santi no acompanya a la Mari a fer-se l'ecografia a la clínica perquè diu que no li va bé, que ha d'anar a la prova de Dagoll. Ella s'emprenya, encara que ell s'hi vol justificar constantment. La Mari se'n va a fer l'ecografia amb la Laura i el Santi no apareix per la clínica tot i que acaba d'hora de la prova. La Laura se'l troba amb el Marcel i li fot la bronca. El Santi es vol disculpar i ella li diu: "A mi no m'has de dir res, amb qui has de parlar és amb la Mari, quins collons!".

La Mari parla amb la Vicenta, la seva *jefa*, li explica que està embarassada i que ha d'avortar. La Vicenta també està embarassada però en solitari, per decisió pròpia. Li diu que la decisió **només** és seva. La Vicenta li pregunta què li passa i la Mari que és que demà va a avortar. La Vicenta li recomana que pensi en ella, en què vol fer. La Mari explica que acaben d'anar a viure junts i la Vicenta li respon:

"Hi ha qui té un fill per salvar una relació i, hi ha que el perd per salvar una relació, són dues maneres d'equivocar-se". La Mari pregunta: "I què he de fer?". La Vicenta respon: "De segur que el vols perdre? Doncs que t'hi acompanyi si vols", la Mari li diu que el Santi no hi vindrà.

És curiós que la Cinta comenta a Mari que fa cara d'embarassada. La Mari fa que no. La Cinta continua: "Aquesta nena que digui el que vulgui però té cara de prenyada". Llavors pregunta a la Laura si la farà àvia aviat, que ja en té ganes i ella diu que ells (el Marcel i ella) no encara.

El Santi no pot acompanyar a la Mari a avortar perquè té una prova de feina i ha intentat canviar-la sense èxit. Ell li diu que si vol ho engega to i ella sarcàstica li respon que no cal. El Santi li dóna els diners de l'avortament: "Tot anirà bé, truca'm quan acabis".

La Laura i la Vicenta acompanyen a la Mari a avortar. Ella els explica com se sent, que té por i mala llet. Comença a riure i recorda el dia que la van operar d'apendicitis i es va pixar.

El mateix dia de la cita per l'avortament el Santi arriba tard a casa, la Mari està sola. Ell explica que li han donat la feina i llavors li pregunta com està i com li ha anat, si li han fet mal. La Mari no contesta, ell diu: "Ja està, tranquil·la. Ja ha passat tot" i que ha fet el que havia de fer.

La Mari està preocupada perquè en realitat no ha avortat i no li ho ha dit al Santi encara. Comparteix amb la Montse la seva inquietud que li diu: "si t'estima no el perdràs i si no t'estima que el bombin". La Laura li diu que el fet de no haver avortar no l'ha d'ocultar, i la Mari pregunta el perquè i afirma que tenir un fill és cosa de dos, d'un pare i d'una mare. La Laura li respon que el Santi ja li havia deixat clar que no hi tenia cap interès i, per tant, que ara és cosa de la Mari. "Sí és cosa meva...Se l'estimarà a ell i a mi. Serem una família, oi Laura?". I l'amiga li respon que tan de bo.

En aquest moment ni el Santi li ha dit a la Mari que vol deixar la relació ni la Mari s'ha sincerat sobre el no avortament. I al barri surten embarassades, una al Peris (la Montse diu que quan neixi vol ser la primera a tallar-li el cabell) i la detectiu que ha contractat el Martí.

La Mari i el Santi **trenquen** la relació. La Mari creu que no ha de dir res sobre la seva futura paternitat al Santi perquè ell no és digne de ser pare (Independència reproductiva i de parella). La Laura discuteix amb el Santi perquè opina que ha tractat malament a la seva amiga. I el Marcel és qui dóna al Santi la notícia de la seva futura paternitat. El Santi no s'ho espera.

El Santi insisteix a la Mari que ha d'avortar. Ella li contesta que no i que es faci a la idea de que ja ho ha fet. (El Ramon va darrera de la Mari descaradament, però ho fa de forma amable, com un amic en qui ella pot recolzar-se).

A la vegada el **Santi truca a la Raquel**, la seva antiga companya, per quedar. Ell li explica com li ha anat durant aquest temps i reconeix que no es va portar bé amb ella. La Raquel ho confirma, "no gens bé". I ell comença a insinuar que encara l'estima, li fa petons i li pregunta si podríem tornar a estar junts. Ella li explica que també li han estat passant coses en aquest temps. I continua: "Quan vas començar amb la Mari vaig pensar que era poca cosa per a tu...Tu sí que ets poca cosa, adéu Santi". I el deixa sol i trist. (Dones decisió, solidaritat femenina).

La Mari comenta al seu germà que semblarà una balena i ell li diu que no, que prenyada estarà guapíssima.

El Santi té por que a mida que passi el temps la Mari li "encolomi el nano". Per això insisteix a la Mari perquè avorti. Ella li torna els diners de l'avortament i ell li diu: "Mari, no pots demanar-me que sigui pare". Ella contesta: "No et penso demanar res, serà meu i prou".

La Cinta continua dient a la Mari que té pinta d'embarassada (perquè a més el suc no se li posa bé). La Mari ara contesta que sí que ho està i la Cinta diu que és que ella té molt bon ull per això, "però ara has trencat amb el Santi". La Mari contesta: "Doncs seré mare soltera" i la Cinta, que no sap què dir, "Ah, està bé".

El Santi pregunta per la Mari al Marcel i li diu que per l'experiència que ha tingut amb la Mari de cohabitació: "Si comparteixes llit, no comparteixes pis".

La Mari i el Ramon, que no sap que ella està embarassada, queden junts i flirtegen. Per la Mari és una forma d'intentar oblidar al Santi i de posar-lo gelós.

En tota aquesta relació el Toni només farà que ficar-s'hi i amenaçar al Santi a esquenes de la Mari. Per tant, aconsegueix empitjorar les coses.

Un cop decidit el seu futur de mare soltera, ni ho amaga ni ho pregona, però té el constant recolzament de les companyes de la perruqueria, de la seva millor amiga i del Toni. I també del Ramon, enamorat d'ella des que la va conèixer.

Raquel Solans, vint-i-set anys, soltera, cohabita amb el Santi, és guionista de televisió.

La Raquel és atractiva, moderna, una mica excèntrica i neuròtica, feminista i molt capficada amb la feina. És molt culte, ha llegit moltíssim. Tot i això, és insegura i per defensar-se dels altres aplica el sarcasme i la ironia. En realitat és molt sensible. No fa amics amb facilitat.

En una ocasió, la importància que dóna a la feina ratlla els límits ètics perquè aprofita la vertadera història de la Laura i el Miquel per portar-ho a la petita pantalla. El Santi es mostra molt descontent però la Raquel ho justifica dient que ella es nodreix de tot el que passa al seu voltant. Sembla que per ella, les històries que la gent expliquen són com les històries de ficció que escriu i llegeix, es mira el món com una espectadora.

No li agrada cuinar i no vol tenir fills. En la seva relació de parella viu en peu d'igualtat, però a vegades prioritza les qüestions professionals a la via de parella, cosa que li porta petites discussions amb el Santi. Per ella, ell no respecte la seva feina quan la destorba mentre treballa a casa amb els guions. Es mostren apassionats però discuteixen sovint per petites qüestions.

La Raquel, però, està disposada a cedir en algunes coses per amor al Santi, com no viure tan obsessionada per la feina. Quan decideix una nit deixar de treballar i anar a trobar-lo a la inauguració d'un *pub* del barri (ell havia insistit que li acompanyés però ella s'hi havia negat per la quantitat de feina que havia de fer) el troba fent-se un apassionat petó amb una altre actriu. La Raquel no accepta disculpes ni excuses, creu que ell és un immadur i, tot i que sent un gran dolor, decideix separar-se d'ell.

La seva posició com a guionista a la telenovel·la que interpreta el Santi fa que aconsegueixi que matini el seu personatge. Però la Raquel torna a intentar començar amb el Santi, perquè creu que potser ell l'estima i no l'ha sabut tractar i troba que el Santi ja viu amb un amic. Quan la Mari s'instal·la a casa del Santi la

Raquel desapareix de la telenovel·la i només el Marcel i el Santi en parlen. Un cop el Santi torna a estar sol, truca a la Raquel i queden. Ell es pensa que podrien tornar a intentar-ho. Ella li diu que pensava que la Mari era massa poc per ell però en realitat se n'ha adonat que ell és massa poc per la Mari, i també per ella. El deixa amb un pam de nassos.

Vicenta Cardona, quaranta anys, vídua, propietària d'una perruqueria.

A la perruqueria de la Vicenta treballen la Montse i la Mari. Ella és una dona guapota, sempre ben arreglada, elegant i simpàtica, molt senyora. A més, en relació a les seves treballadores és comprensiva, i hi confia plenament. Independent, pràctica, intel·ligent, liberal, de fort caràcter, molt clara en les seves opinions i amb molt bons sentiments. Encara la vida amb empenta i sentit de l'humor. És una dona que tothom respecta.

A la Vicenta li agrada la seva feina i està satisfeta de la vida que porta. Des que va morir el seu marit, un alcohòlic que va caure per una finestra, ha viscut la vida amb intensitat, donant-se una segona oportunitat. No té fills i això li facilita dedicar el temps lliure al que li agrada: sortir amb amics més o menys íntims, anar al cinema i al teatre...Està al dia de tot el que passa i professa un feminisme quotidià, natural. Per ella la independència és el millor premi encara que això comporti la soledat. Manté relacions sexuals esporàdiques i no vol que vagin més enllà.

Durant els primers capítols d'emissió, a la Vicenta li diagnostiquen una malformació de la matriu. I a més, està embarassada i la malaltia li pot comportar perill en l'embaràs si continua endavant. La Vicenta decideix ser mare tot i posar en perill la seva salut i tira endavant amb l'embaràs, mostrant-se contentíssima del seu estat de bona esperança, que de seguida comparteix amb les companyes de feina. L'operen i surt bé, a l'hospital la visiten les amigues de la feina i el Matt, amb qui comparteixen una bona amistat.

Els mesos de l'embaràs està contenta i no sembla que vulgui compartir, en cap moment, l'embaràs amb el pare de la criatura. Ella dóna ànims a la Mari que, en canvi, sí troba a faltar al Santi per decidir junts el nom del nadó, entre d'altres coses.

La Vicenta proposa a un noi que coneix, l'Eduard, que passin una nit junts perquè diu que és perfecte, guapo i sense lligams (en realitat està buscant un pare pel fill que vol tenir tota sola).

La Vicenta rep la notícia dels metges que s'ha d'operar perquè té càncer i li ho comunica a les seves companyes de feina i amigues, Mari i Montse. Elles li fan costat. A la vegada s'assabenten que està embarassada i la Mari comenta: "L'Eduard ha deixat un bon record a la Vicenta".

Tot i la delicada operació que seria més fàcil si la Vicenta avortés, ella vol tirar endavant amb l'embaràs. I celebra amb les amigues el fet d'estar embarassada amb una ampolla de cava.

Camí de l'hospital per l'operació, la Vicenta es troba al Matt i ell s'ofereix per ajudar-li a portar les maletes i bosses, i ella llavors li explica que l'operen, ell li assegura que l'anirà a veure, molt atent i amable. Ella treu importància i li diu que no cal, que ja es veuran i ell li contesta que quan surti està convidada a una copa de cava (és un nou home, afectuós, amb amigues).

El ginecòleg de la Vicenta li diu que li han d'extirpar la matriu perquè la solució (l'operació) no sigui només provisional i treure el tumor. Es tem que l'embaràs pugui posar la seva vida en perill i la del fill. I que tampoc hi ha garanties totals de res, que no pot assegurar res, que és possible que el mor es reproduïxi o no. La Vicenta diu: "Vull tenir la criatura. Aquesta és l'única oportunitat que tindrà" (**decisió**).

La Vicenta rep la visita del Narcís i la Montse a l'hospital i ell li explica que la mare ha castigat a l'Adrià (creu que l'influeix negativament perquè li ensenya dones en pilotes) que és el seu millor amic. La Vicenta explica que el Matt li ha vingut a veure i que semblava un àngel, que li va agafar la ma i "aquest home em fa una sensació de pau". La Montse respon: "uy, uy, uy". (**Representació amistat home-dona com difícil**).

La Vicenta surt de la clínica i se'n va dos dies al balneari, abans parla amb la Montse i la Mari, i la Montse li diu que els fills sempre fan patir.

La Vincenta passa a veure al Matt i li diu: "Em va agradar que em vinguessis a veure". Ell li respon: "Som amics, no?". La Vicenta sembla que es

queda una mica decebuda perquè esperava quelcom més que amestat. Ella i la Clara parlen de la discreció del Matt, tant amb les dones com amb els homes. La Vicenta diu que ara ja no té temps per insistir en quelcom més.

A la Vicenta li diuen que està guapíssima, i ella respon que cada dia més panxuda, "em trobo millor que mai, com si sempre hagués estat embarassada. Ni un mareig".

La Vicenta i la Mari parlen dels embarassos respectius, si volen tenir nen o nena, de les molèsties. La Mari diu: "Diuen que és divertit triar un nom entre els dos". La Vicenta li pregunta si pensa en el Santi. La Mari contesta que més del que voldria. La Vicenta l'anima i li diu que ja vindran més guapos. Arriba el Ramon i coquetegen.

La Vicenta, la Mari i la Lola estan al *pub* i brinden pels nens que esperen. La Vicenta explica que se l'inflen les cames i la Lola diu que pensava que això passa als últims mesos.

Roser Balaguer, seixanta-dos anys, casada i mare Jordi, farmacèutica.

Aparentment, la Roser és una dona religiosa, catòlica pràcticament, fa caritat i es preocupa per tothom. En realitat, és una dona hipòcrita i maquinadora que intenta controlar les vides del seu marit, del seu fill, de la Carme i de la Núria. I està convençuda, i en certa manera ha influït a la Carme amb aquesta idea que tot és lícit a l'hora de defensar la família.

Ha patit molt pel seu fill i culpa a la Clara de la mala vida que ha portat el Jordi i de que, després d'anys vivint de la forma "adequada" que ella esperava, ho planti tot. Per la Roser, el seu fill és una bona persona que ha tingut la desgràcia de trobar-se amb la Clara. Fins ara s'ha recolzat en la Carme perquè el Jordi se'n sortís dels seus problemes però ara la Carme ja no se'n vol fer responsable d'un home que sap de ben cert que no n'està enamorat i que viu obsessionat per la Clara.

És una dona menyspreable, tafanera, que es fica a tot arreu i fa comentaris amb malícia sempre que pot.

La Roser demana al Jordi que visqui amb ells quan se separa de la Carme però ell no ho accepta. El que sí li demana el Jordi són diners i ella li en dóna d'amagat del seu marit. Li fa de protectora.

La Roser pateix pel Jordi, que a més de diners ha vingut a robar pastilles de la farmàcia. El que no vol de cap manera és estar amb els pares.

Lali Carbó, vint-i-nou anys, presidiària, mare soltera d'un fill, el Max.

La Lali és una excompanya de presó de la Clara. És addicta a l'heroïna i, tot i que promet a la Clara que es tractarà per deixar-la, no ho fa. Té un fill, que és el que més l'importa a la vida, que està a un centre d'acollida de menors per les circumstàncies d'ella. Quan surti definitivament de la presó vol trobar un lloc on instal·lar-se amb ell i tornar a començar. El fill és de pare desconegut i adora la seva mare.

La Clara no dubta en ajudar-li i acollir-la a casa, però li fa prometre que deixarà l'heroïna.

La Lali viu un final tràgic. Quan està a punt de viatjar al Brasil amb el seu fill mor de sobredosi. Uns nens que juguen a futbol troben el seu cadàver en un parc.

La Lali es queda a dormir a casa de la Clara per insistència d'ella (solidaritat femenina) i fa fora al Jordi, que li ha vingut a proposar de marxar a viure junts. La Lali coneix la història del Jordi. La Lali s'interessa per com li va a la Clara. Ella té un fill però no té on portar-lo per passar una estona junts i la Clara li proposa que vinguin al seu pis a dinar.

El Max, el fill de la Lali, l'estima i voldria viure amb la mare però la Lali no té estabilitat econòmica. Un cop fora de la presó comença a treballar fent capses de cartró però la feina no li agrada.

La desesperació fa que la Lali torni a caure en la drogaaddicció, la Clara la troba i amb la Carme la salven.

Fins ara, la Lali ha mentit al fill sobre la casa i la feina que té perquè no se sent suficient per ell.

Lali explica al Max la veritable situació, que no té casa, ni feina. Però li promet que guanyarà diners i el vindrà a buscar al centre d'acollida per tenir una

casa per ells, i que tot anirà bé. El Max li diu: "És un comiat mama, l'únic que vull és viure amb tu". S'abracen i ploren.

La Lali torna a casa de Clara amb una feina a la Vall d'Aran. Li assegura que està neta de drogues i la Clara la deixa estar a casa però li insisteix que no se la vol jugar.

La Lali comença a estar nerviosa, de mala llet. La Clara se n'adona que es punxa i li diu filla de puta per faltar a la paraula que li va donar. La Clara està amb la condicional i l'amiga no para de donar-li problemes.

Rosa Ferrer, quaranta-nou anys, pianista i professora de piano, soltera i sense fills.

És la professora que lloga la Carme per la Núria en substitució del Gerard, l'antic professor de piano del que s'havia enamorat. És brillant, sofisticada, elegant, excèntrica, una mica pedant a primera vista i amb molt de món. Desperta gran respecte i admiració en la Núria tot i que al començament la relació és tensa perquè la Núria creu que és molt bona pianista i que no necessita els consells de la professora.

És la persona que obre els ulls a la Núria i li demostra que arribar lluny com a concertista no és tan fàcil com ella creu i que, ni de lluny, la Núria és una eminència tocant el piano. Per dir-ho d'alguna manera, li baixa els fums i li fa ser més realista perquè la sobreprotecció de la família l'ha fet creguda i consentida.

La Rosa està una mica frustrada per haver acabat donant classes quan el que li agradaria és fer concerts arreu del món. Hi va haver una època en que s'hi va dedicar però ara els concerts que fa són a locals petits o de barri.

Lola Bonastre, quaranta-set anys, propietària d'una parada de llegums cuits al mercat, soltera i sense fills.

La Lola treballa a la parada contigua a la de l'Esteve i la Pilar. És una dona que fa una mica de bruixota perquè llegeix les cartes i intenta interpretar els somnis. A la vegada, és pràctica i posa els peus a terra als que s'hi engresquen massa amb la "màgia". És xerraire i sempre està donant consells a la Pilar sobre l'Esteve i el Ramon, a la nova dependent que ha llogat...És observadora, bona

veïna i no se li coneixen ni fills ni companys sentimentals, ni tampoc en parla del tema.

És independent econòmicament i no sembla que tingui problemes de diners, sinó tot el contrari perquè estava disposada a pagar sense problemes la parada de la Pilar per quedar-se-la.

Isabeleta, uns trenta anys, nova dependent a la parada de la Lola, separada, sense fills.

És un personatge apassionat per la bíblia i la seva religió, és testimoni de Jehovà. Dona separada, "d'un sol home", creu que l'amor de veritat és per tota la vida.

Explica que abans de casar-se treballava a La Caixa, però després del matrimoni es va quedar a casa. Ara de començar de nou i ha trobat la feina al mercat.

És una jove maca però que sembla molt més gran, no gaire simpàtica i prenent-se la vida molt seriosament, sense lloc per a la diversió. En una ocasió el Quim la convida a sortir per oblidar la Clara, ella li diu que no vol tornar tard a casa, xerren una estona. Quan la Isabeleta li diu que per ella l'amor de veritat és per tota la vida ell la deixa plantada i va a buscar a la Clara.

La Isabeleta diu: Jo sóc dona d'un sol home i no estic per aventures. I si s'assabenta el Rafa..." El Rafa és el seu exmarit, que l'ha deixat per una altra, però ella encara se sent amb obligacions cap a ell perquè té un concepte de la parella i de la vida marcat per la seva religió (Testimoni de Jehovà).

El Quim i la Isabeleta queden per sortir i ella li diu que l'amor de debó és el que dura sempre. També que de soltera treballava a una Caixa i ho va deixar en casar-se per estar a casa, i que ara, separada, s'ha tornat a posar a treballar de cop i volta. **(Sèrie a favor d'emancipació i de la independència econòmica de les dones)**. El comentari sobre l'amor per sempre fa reaccionar al Quim: "He de marxar... a buscar a la Clara".

Primer la Isabeleta es pren malament que el Quim l'hagi plantat però després, quan ell li ho explica, ho entén i no es mostra ressentida.

Remei, antiga dependenta a la parada de la Lola, soltera i sense fills.

És una jove sense complexes, grassoneta, molt xerraire, se li atropellen les paraules de tant que xerra. Oberta, extravertida, diu les coses clares, com li surten, sense segones ni donant lloc a malentesos. És una mica tafanera. Se'n riu d'ella i es pren la vida amb una saviesa casolana molt útil. És segura i bona persona. Ha treballat gairebé sempre despatxant a plaça, primer amb una parada dels pares, i està acostumada a l'ambient del mercat.

Ha tingut diverses relacions de parella esporàdiques i pel que diu, també ha mantingut relacions sexuals amb diferents homes. S'enamora del Ramon, primer la relació és d'amistat, per intentar ajudar-lo a conquerir a la Mari. A poc a poc ell queda enamorat d'ella, de la seva vivacitat i franquesa. Però tenen un accident de moto i ella queda molt mal parada. Després ell en parla però la Remei no torna a sortir.

2.2) Biografia dels homes de *El Cor de la Ciutat* i estereotips d'home que representen.

Jordi Vidal Balaguer, quaranta anys, farmacèutic, casat amb Carme i pare de la Núria.

El Jordi és l'excompany de la Clara que va refer la seva vida amb la Carme un cop la Clara va anar a presó. És un home atractiu, que aprecia a la seva dona però no n'està enamorat i per això no dubte a tenir amants, la última de les quals és la Montse i ja porten junts tres anys. Encara estima a la Clara amb bogeria però tothom, des dels seus pares a la seva dona, han intentat que s'hi allunyés i mentre la Clara estava a la presó gairebé no s'han comunicat.

Professionalment se sent frustrat perquè ha seguit les passes marcades per la família, que té una farmàcia. En realitat ell voldria haver-se dedicat a fer altres coses, encara que tampoc defineix quines.

De jove va tenir problemes amb les drogues i perquè se'n sortís els pares li han donat tot el recolzament econòmic necessari: li han comprat el pis, li han ofert la farmàcia...tot amb la intenció que oblidés per sempre més a la Clara. Però no ho han aconseguit. En començar la telenovel·la el Jordi és un home de quaranta

anys insatisfet i encarnant tot allò que de jove rebutjava, un conformista. Encara que aparentment és un home molt afortunat, amb una posició econòmica privilegiada i una dona i una filla que l'estimen, els tres formen una família estable i feliç portes enfora.

Quan la Clara torna a aparèixer al barri, també se n'adona que és un pobre home desorientat que s'ha deixat emportar pels pares i la Carme. Es fa el víctima de les circumstàncies sense assumir la responsabilitat dels seus actes, és un somiador i bastant irresponsable. Se sent culpable de no haver ajudat prou a la Clara quan el necessitava mentre estava a la presó de Costa Rica. Tot i la seva insistència per reprendre la vida junts amb la Núria, la Clara decideix no fer-ho perquè prefereix no remoure el passat i mirar endavant.

La seva relació amb Núria passa de l'estima i la confiança, amb escenes on tots dos dialoguen sincerament sobre el que els passa i senten sobre la Carme i la Clara, a la desconfiança plena i la pèrdua total de respecte per part de la Núria arran d'una mentida del Jordi. En la desesperació econòmica, havent mentit a la Carme per invertir en un negoci, hipoteca el pis, demana un préstec i roba unes arracades molt valuoses a la Núria. A partir de llavors la Núria li respondrà de forma impertinent.

Sembla un ànima en pena que cerca el remei en les dones que sap que l'estimen, tot i que ell no n'estigui enamorat. En relació a la Montse, l'enganya constantment proment-li que deixarà a la Carme. Al final és la Montse qui posa punt i final a la relació i ell encara continua demanant segones oportunitats per fugir de la soledat.

En relació a la Carme, ella és la que posa punt i final al matrimoni no podent suportar més mentides (tot i que li havia perdonat moltes coses, com les infidelitats). Ell és el que marxa de casa i malviu com pot deixant també la farmàcia. Al capítol noranta queda molt poc del Jordi farmacèutic que havíem conegut en començar l'emissió de *El Cor de la Ciutat*. Fins i tot, roba a la farmàcia drogues i es punxa "cavall" que li proporciona el Toni.

Durant el temps que la Carme està al congrés a les Canàries, el Jordi aprofita per apropar-se a la filla. Hi ha una escena en que estan els dos sols al pis i

música dramàtica. Ell li explica que no sap com arreglar les coses amb la Carme, que ni ell ni ella es volen separar però que potser no queda més remei i que si abans li responia amb evasives sobre el tema era perquè era una nena, que ara ja no, que s'està fent una dona. La convidada a sopar i li assegura que vol passar més temps amb ella a partir d'ara. Quan la Núria li diu a la seva amiga Marta que ha quedat per anar a sopar diu que ho ha fet amb un home atractiu interessant, se li nota que estima al pare i l'admira.

Durant el sopar, el Jordi li explica la història d'ell i les drogues: "va haver un moment en que vaig haver de triar entre drogues i filla" i reconeix que la Carme el va ajudar a sortir-se'n mentre que justifica a la Clara: "va renunciar a allò que més estimava". I sobre la seva relació de parella diu: "Estimo a la Carme, filla, però tinc por d'haver confós agraïment i amor". La Núria respon: "Però si em vas dir que era la dona de la teva vida", "I ho és, però cada vegada és més exigent. És una dona forta i vol imposar la seva voluntat a les persones que l'envolten (**dones fortes mal vistes, el que passa és que no és tonta i dòcil**). La filla li demana que la porti a veure sortir el sol, diu: "ara ja sé tot sobre tu", ell respon "gairebé tot". I la Núria pregunta: "Encara et queden secrets?...Ah molt bé!", i ell li diu que només alguns. I ella li diu que li ha agradat molt estar amb ell i "promet-me que, jo no vull, si la mare i tu us separeu jo vull viure amb tu", ell li contesta: "Si arriba el cas t'ho prometo".

La Núria diu que cada cop ho veu més clar, encara que li sap greu per la mare, vol anar a viure amb el pare si arriba el cas de que es separin.

El Jordi, a casa de la Clara, li explica que la Núria anirà a viure amb ell, que per primer cop sent que tot pot canviar. Li fa un petó però no va més enllà perquè truquen a la porta i arriba la Lali (salva a la Clara en interrompre la situació). Després la Clara rebutja l'oferta de tornar a viure junts i el Jordi torna amb la Carme.

La mare del Jordi l'esbronca i li diu que no torni a fallar a la família (es fica en la relació de parella).

El Jordi, fracassat d l'intent de tornar amb la Clara, porta l'esmorzar a la Carme per celebrar la reconciliació. La Carme no sap que tenen problemes econòmics, ell s'acaba de comprar un cotxe i la Núria demana un ordinador, ell

accedeix perquè ella li retreu que si ell s'ha comprat el cotxe perquè no pot tenir ordinador nou ella.

El Martí li diu al Jordi que no entén perquè ha tornat amb la Carme perquè la Clara li ha dit que no. El Jordi li demana que li torni els diners del negoci i el Martí s'hi nega.

Adrià Bosch, seixanta-cinc anys, fuster, vidu i pare de la Carme i la Clara.

L'Adrià és un home que ha tingut forts cops a la vida: la Clara va tenir una filla mentre era drogaaddicte i després va ser empresonada a Costa Rica, mentre, la seva dona i mare de la Clara va morir al llit, la Carme i ell no es porten bé, té problemes econòmics perquè es va vendre la fusteria per pagar els advocats de la Clara sense que ella ho sàpiga...

En aparença l'Adrià és un home esquerp, rondinaire i poc expressiu dels seus sentiments. En realitat es tracta d'una molt bona persona, sense malícia, amb bona voluntat, disposat a fer el que calgui per les persones que l'envolten. Estima a les seves filles però té una relació distant amb la Carme, no se sap encara perquè, i una relació difícil amb la Clara que millora dia a dia. Els dos s'assemblen de caràcter, taciturns, esquerps, seriosos, i cada cop estan més a prop. Els uneix també la Núria, que veu en l'avi a l'única persona digne d'admirar quan està desenganyada de tothom.

L'Adrià i la Teresa passegen i entre ells es nota que hi ha una bona amistat i solidaritat. Estan a l'aire lliure, al parc. L'Adrià explica que va portar ella al Narcís al *sex-shop* i el motiu: "El meu oncle, quan era jove m'hi va portar", ho sent que s'ho hagin pres malament.

La **Teresa** parla amb la Montse sobre el tema i li diu si no ha fet d'un gra massa. La filla contesta: "Què vols? Esperar que vagi de putes?".

L'Adrià acull a la seva filla a casa però no s'atreveix ni a acariciar-la. La Clara està espantada per les trucades que li fan. Li ofereix un got de llet (llegeix el diari *Avui*). L'Adrià li explica que la Carme i el Jordi s'han reconciliat, la Clara diu que se n'alegra que estiguin junts i li explica al pare la proposta que li va fer el Jordi d'anar a viure junts. L'Adrià se n'alegra de com ha actuat ella. Encara a casa del pare continuen trucant a la Clara.

L'Adrià demana dos mil peles al Quim per pagar a la Teresa, la dona de fer feines, tossut i orgullós tot i que ella ha insistit que no li pagui. Viu una situació d'estretor econòmica i estan a punt d'embargar-li el pis, però no és capaç de dir-ho a les filles.

Solidaritat, ella li porta el sopar i li recomana que expliqui la seva situació econòmica a les filles, però ell es mostra orgullós i ella, per iniciativa pròpia i sense comunicar-ho a ell decideix que li explicarà a les seves filles.

S'ajuden mútuament, ella li neteja i li porta menjar i ell li arregla les cadires de casa. La Teresa diu que estaria bé que es fes així a tot arreu, sense necessitat de diners, un dia per un, un dia per l'altra.

La Teresa parla amb la Clara i li explica la situació econòmica de l'Adrià: "No té un ral i em sembla que fa dies que ni menja...encara que es morís no demanaria ajuda...O l'ajudeu (les filles) o el fotaran fora del pis".

La Carme visita l'Adrià, ell menja arròs bullit com el gos. Ella li diu: "Només volia saber com estaves".

La Clara, a través del Quim, fa arribar una bona quantitat de diners al pare, fent veure que són diners del Quim, i encara i així al pare li costa d'acceptar el préstec.

La Clara explica a l'Adrià que el Max és un nano molt maco. I l'Adrià diu: "I sense mare". I la Clara pregunta: "Què vols dir?". Potser el pare li està insinuant que l'adopti.

La Núria fa les paus amb l'avi, ell es mostra comprensiu.

L'Adrià es mostra recelós amb la relació Clara i Quim, tem que ella li faci mal al Quim perquè l'aprecia molt.

La Teresa neteja a casa de l'Adrià. Ell li explica que la Núria ho passa malament perquè els pares s'han separat i "els fills sempre paguen el que fan els pares". L'Adrià opina que al revés també passa.

El Peris li diu a l'Adrià que són mig família ara que el Quim i la Clara van junts.

L'Adrià pregunta a la Marta sobre la Núria i diu que els joves no saben afrontar els problemes. Truca a la néta per veure si pensa treure a passejar al Trasto, la Núria diu que vindrà.

L'Adrià li diu a la Núria que ella sola no se'n sortirà, "els joves d'avui...". Ella diu: "Ara poses de model a la Carme?. I ell li diu que totes dues, Carme i Clara, van lluitar i se n'han sortit, "estàs massa mimada, massa consentida". Ella se'n va dolguda perquè sap que és la veritat.

Jaume Vidal, seixanta-dos anys, farmacèutic, casat amb la Roser, pare del Jordi.

El Jaume és un home convencional, pulcre i conservador segons es descriu al dossier de premsa. Poc apassionat, home de poques expressions afectives i de mantenir les costums i les formes. Poc obert a noves formes de comportament i actituds, sembla defensar allò de "más vale malo conocido que bueno por conocer". Allò que val per ell és el de sempre i la paradoxa és que al llarg de l'emissió se n'adonarà que poques circumstàncies són "les de sempre".

En la seva relació matrimonial les mostres afectives són escasses, el que hi ha entre ell i la seva dona és una gran complicitat per fer front, i criticar sovint, tot el que no siguin ells i la seva família.

Econòmicament està ben situat i té el tarannà dels que saben que, per tradició familiar d'anys de superioritat econòmica, el barri els deu un respecte. Aquest personatge no dubta que la seva família gaudeix d'un reconeixement social que s'ha de mantenir. La vida, però, li ha donat un disgust que encara no ha superat ni vol acceptar.

Es tracta de que el seu fill ha estat un drogaaddicte durant la seva joventut, quan era company de la Clara. Pel Jaume, la Clara és la responsable dels errors del seu fill. En canvi s'estima a la Carme com si fos filla seva i li agraeix tot el que va fer pel seu fill i la seva néta. Quan la Clara torna, tant ell com la seva dona saben que el Jordi tornarà a tenir problemes perquè estan convençuts que no ha oblidat la Clara, una dona que, segons ell, destrueix tot allò que toca.

Efectivament, el Jaume no s'equivoca i el seu fill comença a tenir problemes quan la Clara torna al barri. Però no per culpa d'ella, sinó per tota la pressió familiar que suporta des de fa anys i el món fals en que viu. El Jaume no dubta en "defensar" la seva ideal família traspasant principis ètics o morals. Primer intenta comprar a la Clara amb diners perquè s'allunyi del Jordi i de la Núria, després, i

com a conseqüència de la honestedat de la Clara en no acceptar res (tot i anar molt justa de diners), l'amenaça anònimament per telèfon, fet que descobreix la Núria i que el situa, als seus ulls, en un lloc menspreable.

Pel que fa a l'evolució de la seva relació amb el Jordi, intenta conduir-li la vida "amablement" (li assegura que la farmàcia és un negoci pròsper per heretar i portar, li compra el pis, li resol qualsevol tipus de problema econòmic que surt...). Quan se n'adona que el Jordi "passa" de tot això i trenca amb la Carme, intenta ajudar-lo en la mesura del possible, però no aconsegueix res i cada cop es mostra més desorientat i desesperat. El seu fràgil món perfecte té profundes esquerdes.

El Jaume sempre es mostra autoritari amb el Jordi i no dubta a imposar el seu criteri, fins i tot davant d'altres persones, com la Carme o la néta. Quan el Jordi és acusat de robar joies, davant de la seva dona i de la Carme li diu al fill: "A partir d'ara et tractaré com el que ets, un irresponsable". I decideix posar tots els béns a nom de la Carme encara que ell es faci càrrec de les despeses. El Jordi únicament respon: "Faré el que vulgueu" (com un titella, dèbil). L'avi vol demostrar constantment l'autoritat i domini sobre la família i els seus membres, i al fill el tracta com tutelat. És controlador.

Pere Peris, "el Peris", cinquanta-dos anys, propietari d'un bar, casat amb la Cinta i pare de dos fills.

El Peris és un home de bon cor però de formes i costums un pel masclistes. Fet a l'antiga, tossut però comprensiu si se li fa entendre "a les bones". I d'aquells que considera que una paraula donada val tant com la lletra escrita i firmada. No té estudis però és un home espavilat, amb iniciativa i una mica psicòleg. El seu caràcter és obert, alegre i simpàtic. És l'amo d'un bar molt popular al barri, lloc de reunió de gairebé tots els protagonistes a alguna hora del dia.

Treballa al bar des que tenia 12 anys, quan va començar ajudant el seu pare, que també era conegut com "el Peris". Per això coneix a tothom i tothom el coneix a ell, el respecten i l'aprecien. No li agrada cap a on va el món. De vegades troba a faltar l'ambient de la seva joventut, l'actual no la compren gaire. Per ell el

treball és sagrat, és l'únic que ha fet tota la vida i considera normal la vida sacrificada. Fins i tot quan pot permetre's el luxe de sortir amb la seva dona prefereix no fer-ho perquè creu que l'important és està junts, i ells es passen tot el dia compartint l'escenari del bar. La seva única afecció fora d'hores de treball és el futbol i s'encarrega d'organitzar un equip al barri, engrescant a parroquians del bar i coneguts en la seva il·lusió, amb el disgust de la Cinta, la seva dona, a la qual presta poques atencions.

La seva relació de parella és tradicional. Està acostumat a que ell i la seva dona funcionin com un equip treballant al bar, però a l'hora de prendre decisions hi ha una clara separació de rols. És poc romàntic i té pocs detalls amb la Cinta. A la vegada es mostra afectuós, fins i tot en públic li fa un petó, se li abraça, li posa la ma al cul. Sembla que l'estima però està educat "a l'antiga". Ell sap que la seva dona depèn d'ell en molts aspectes (no sap conduir, per exemple, i mai surt sola a fer un volt si no és amb la filla, la Laura). Les decisions molts cops les imposa ell. Però aquesta situació, satisfactòria pel Peris, comença a canviar al llarg de l'emissió de la telenovel·la perquè la Cinta no vol continuar igual que sempre (una altra vegada es trenquen les motlles, fins i tot dels que semblen més conservadors). Això sorprèn al Peris, però en principi no se la pren seriosament.

La seva relació amb els fills és molt diferent segons es tracta d'una o de l'altre. Normalment respecte totes les decisions de la Laura, perquè la té per responsable i assenyada (hi treballa al bar) i hi confia en ella plenament. A vegades fa comentaris de la incomprensió cap a les accions de la filla però mai li parla amb paraules grolleres ni l'aixeca la veu. Quan sap que la Laura té la sida li fa costat incondicional i comença a informar-se sobre la malaltia per ajudar-la a donar-li suport, diu "Tan recomanen que la gent estigui informada i no en sabem res", i en veure a la Cinta destrossada: "Ei, no ens podem desmuntar i la Laura pot viure". Tampoc s'hi fica en la seva vida sentimental, tot i que reconeix que a vegades no entén les decisions que pren la filla, com quan manifesta que no es casarà amb el Miquel. Al principi li costa d'acceptar que ella vagi a viure amb el Marcel a un pis de lloguer al costat del bar. S'hi mostra rondinaire. Quan ho accepta la relació amb la parella és excel·lent. Afectuós amb la filla.

La relació amb el fill és molt més difícil. Ell voldria que el David estudiés a la Universitat però el David no ha aprovat el curs preuniversitari. El Peris li proposa treballar al bar però, per disgust seu, el noi prefereix fer una altra cosa. Al principi sembla que la culpa és tant del pare com del fill, però el Peris es mostra bastant poc comprensiu o tolerant cap al fill en les seves inseguretats i problemes. Després, donat que l'actitud del David es torna més difícil d'entendre (freqüent ambient i amics *skinheads*) i fins i tot violenta, la relació empitjora. Al final, després d'una discussió en que el fill li clava una bufeta, el fa fora de casa.

David Peris Noguera, disset anys, aturat, sense parella.

El fill del Peris i la Cinta és un noi confús, autodestructiu, sense interès pels estudis, tampoc pel bar que regenten els seu pares i germana. Sembla que, inconscientment busca el fracàs. En realitat té un problema de baixa autoestima i no té ni idea de quin és el seu lloc a la vida. També li manquen principis ètics i morals. Per ell tot és una merda i el món dels adults la merda més grossa. Se sent marginat de tot i en realitat l'únic que fa és automarginar-se.

La seva relació amb els pares és tensa. Sobretot amb el Peris té baralles constants fins que en una d'elles el fill li pega al pare i el Peris el fa fora de casa. Els únics de la família amb qui parla són la germana, a la que estima i de la que desconeix que tingui la sida, i el seu tiet Quim. Però la seva actitud cap a ells tampoc és gaire afectuosa ni agraïda. És injust amb la Cinta i el Peris (i en algun moment ells també amb ell).

Està enamorat de la Núria però ella li ha assegurat que l'estima només com un amic. Ella l'escolta i l'intenta comprendre, però si fa falta també li clava bronques. El David té pocs escrúpols, sap que la Marta està boja per ell i ell no dubte a mantenir relacions sexuals amb ella com si es tractés d'un joc.

Al principi de l'emissió en el seu grup d'amics, a més de les dues noies, hi ha els germans Ivan i Narcís Crespo. Però aquesta amistat es refreda a causa de la mala vida que escull portar el David. De mica en mica comença a freqüentar amics d'aspecte i ideologia *skinheads* i a actuar com ells. Fins i tot arriba a robar pastilles a la farmàcia dels Vidal amb la complicitat de la Núria per robar-les i vendre-les. Ell també es droga. La policia acaba per fitxar-lo com a petit

delinqüent en se descobert que havia robat una moto. La Núria, que temporalment li seguia la corrent perquè ella mateixa estava desorientada, s'allunya d'ell quan se n'adona que està totalment desorientat i caient en la dependència de pastilles.

Abans d'emancipar-se, la Laura li demana al seu germà que tingui més paciència amb els pares. Ell li respon que si tingués peles també se n'aniria (**Emancipació**). El David es droga amb pastilles del seu amic. Queda amb la Marta a casa d'ella i li diu que prengui una pastilla, ell n'ha pres dues de seguides. A la vegada, li demana que convidi al Narcís per emborratxar-lo, fer-li fer petons a la Marta i riure-se'n d'ell. Després, quan la Marta se'n cansa de seguir el joc del David amb el Narcís, el fan fora i ells dos riuen i fan l'amor.

Quan passen uns dies el David torna a visitar a la Marta i ella li diu que només la ve a veure quan té ganes de "follar", que està farta de fer el que ell vol sempre, que vol alguna cosa més. Ell li respon que si vol alguna cosa que la busqui, i li fa un petó a la boca de forma dominant.

El David té una disputa amb el seu pare, aquesta vegada li han esbronat injustament. Està una mica deprimat i truca a la Marta. Ella li respon durament: "Sí, és clar, ara som amics i quan t'interessa passes de mi". Ell li demana perdó i li diu que ara la necessita. La Marta no es commou: "No em demanis que t'escolti, tu no m'has escoltat mai...Deixa'm en pau, David". Ell li explica que també ha trucat a la Núria, al Narcís i a l'Ivan, i que han passat d'ell, "tothom em gira l'esquena, només em quedes tu". Però la Marta li contesta: "que et dic que no i passa de mi". De tots, l'únic que s'ha mostrat amb ganes d'ajudar-lo era el Narcís, que ha dit a l'Ivan: "Quan algú té un problema se li ha d'ajudar" i que li fa pena el David. Però el germà ha raspós que a ell no li fa cap pena.

Al cap de poc temps, els pares del David se n'adonen que s'han equivocat en renyar-lo perquè les pastilles que havien trobat no eren de drogues seves, sinó medicaments de la Laura. Volen rectificar però el David no els escolta, està tancat al lavabo tallant-se ell mateix el cabell al zero. Des del lavabo li diu al pare amb veu autoritària: "Per tu sóc un desgraciat i ho seré sempre, faci el que faci...El

perdó te'l fiques al cul ara". El Peris li respon: "Mira nen...", i el David el talla: "Ni mira ni ostres".

El Marcel intenta que el David entri en raó, però el David no li fa ni cas, només s'escolta al seu amic *skin*, l'Àngel que opina: "quan la família se't fot de cul l'únic que queda són els col·legues".

La Núria també intenta ajudar al David però ell no es deixa, no escolta a ningú.

La Cinta demana a la Marta i a la Núria que l'ajudin, però elles creuen injustament que el David ha robat les arrencades de la Marta i no volen saber-ne res.

El David parla dels seus pares a la Marta com de vells. La Cinta no deixa de preocupar-se d'ell ni un moment, oferint això o allò. Ella li demana que celebri el Nadal amb la família i ell li contesta que no hi compta, que no el necessita.

El David i la Núria comenten que els pares no són necessaris. Tornen a ser amics. Ell li ofereix pastilles i ella al principi no les accepta però després sí accepta provar-les davant la insistència d'ell. A partir de llavors la Núria comença a comportar-se de forma molt diferent, contesta als adults de mala manera, no va a classe... i la Carme no la pot controlar.

Quan la Núria pren amfetamines i es queda inconscient amb el David, ell la porta a casa de la Carme i la deixa a la porta. Després ella s'allunya del David i ell es torna molt violent.

La Marta i el David es troben i parlen de com estan. Ell li explica que va robar una moto perquè estava molt enrabiat de que la Núria l'hagués rebutjat. La Marta li proposa marxar lluny de tots, ell li diu: "faries qualsevol cosa que jo et demanés" (no ho diu dominant, sinó preocupat de tant que ella l'estima). Li recomana a la Marta: "...has de passar de mi. Jo només et puc portar problemes". I se'n va.

El David està ficat en màfies de baralles de gossos amb apostes. Detenen al seu amic perquè el Marcel ha publicat un article sobre el tema i surt en ell l'amic.

Quim Noguera, quaranta anys, propietari d'un petit negoci de lampisteria, solter i sense fills.

El Quim és germà de la Cinta. És un home honest, franc i directe, de molt bona "pasta". De vegades pot semblar brusc però és perquè és íntegre i digne. Ha treballat a l'estranger i, segons s'explica al dossier de premsa, es va casar i es va separar. No té fills però sembla que li hagués agradat haver-ne tingut. Tot i això, ha gaudit força amb els seus nebots Laura i David. Té molt bona relació amb el Max, el fill de la Lali, amb qui juga sovint.

Ha viscut bastant i la vida li ha anat ensenyant. És un home tolerant i amb ganes d'ajudar a tothom, mai té un no per a ningú. En el transcurs dels capítols intenta ajudar a la Cinta i al Peris amb el David, però no ho aconsegueix. Quan el David deixa de ser el seu ajudant de lampista, el Quim lloga els serveis del Huari, un immigrant marroquí, sense dubtar-ho i li deixa les claus del taller perquè hi dormi.

Li agrada la música i ell i la Cinta tenen un abonament al Liceu. Aquest gust per la música és herència dels pares i ell i la Cinta se saben trossos sencers d'òperes.

Segons diu, l'amor de la seva vida és la Clara i és l'únic, a banda de l'Adrià, que li ha fet costat incondicionalment. Se l'estima de forma irracional, però no obsessiva, el seu és un d'aquells amors que surt de dintre, inoblidable i insubstituïble. Per damunt de tot respecta a la Clara i la seva voluntat de ser només amics. Al cap de poc temps la Clara se n'adona que vol sentir-se estimada i estimar el Quim, de fet l'estima encara que no està clar que estigui enamorada. Li ho comunica i ell prefereix no donar-se un cop amb ella. Li demana que s'hi allunyi. La Clara queda decepcionada.

El Quim ha intentat enamorar-se d'altres dones del barri, primer de la Montse i, després de la declaració de la Clara, de la Isabeleta. Amb la Montse guanya una gran amiga. Amb la Isabeleta no arriba més que a sortir una nit al final de la qual, i sense haver donat ni un petó, va a cercar a la Clara. Ella torna a confirmar-li els seus sentiments i els dos comencen una relació de parella que s'estima i es respecte, en peu d'igualtat de rols. Els espectadors podem veure com passen les nits junts, a l'apartament de la Clara, com el més normal del món, sense haver-se decidit explícitament a viure junts.

El Quim manté una molt bona relació amb la seva germana però a vegades li ha de parar els peus perquè no li faci de mare protectora respecte a la Clara, que sembla que acaba per acceptar, tot i la por que té que faci mal al Quim.

Ivan Crespo Borràs, disset anys, estudiant del curs preuniversitari, fill de Montse i Joan.

L'Ivan és molt bon noi, responsable, seriós, madur, honest i sempre parla clar. Col·labora en les feines de casa sense que li ho hagin de demanar. Encara que li agrada estudiar, si fos per ell deixaria les classes per ajudar en l'economia familiar. Però la seva mare no ho vol i prefereix ajustar-se econòmicament i que vagi a la universitat. De totes formes, no dubte en donar tots els diners que aconseguix a la seva mare amb la que té una relació de complicitat i gairebé, d'amics. No suporta al seu pare, un home irresponsable que va plantar a la mare amb dos fills petits, i un d'ells deficient. A sobre, no pot entendre que mai s'hagi fet càrrec de cap despesa ni de passar una manutenció. Quan se n'adona que la seva mare no pot ni operar-se dels queixals i que li estan matant de dolor, es planta a Madrid i, sense dramatisme ni escenes de reprotxes, li demana al pare el que els toca i aconseguix fer-lo sentir culpable i que li doni bastants diners.

Respecte la vida de parella de la mare i, si la veu contenta, li dóna suport i ànim per afrontar les crítiques constants de l'àvia Teresa al respecte. I amb l'àvia és afectuós i respectuós.

També estima moltíssim el seu germà, deficient mental. El defensa i no tolera que ningú se'n foti de la seva forma de ser. És molt afectuós amb ell.

Està enamorat de la Marta i durant un breu temps surten junts. En realitat ella mai ha estat enamorada d'ell però ho va fer per manipular-lo seguint les directrius del David. Quan l'Ivan se n'adona de l'engany deixa de parlar amb la Marta. Però al poc temps li ho perdona i torna a oferir-li l'amistat i la confiança en el moment en que ella més el necessita sense plantejar-se tornar a sortir junts.

Quan l'Ivan descobreix que la Marta li ha enganyat i només ha sortit amb ell per interès del David, es tanca a l'habitació. El Narcís li diu: "La Marta no t'estima, jo sí, tu tindràs nòvies, et casaràs, tindràs fills, i casa teva però et

continuaré estimant sempre, si us plau no ploris". L'Ivan, que havia tingut alguna baralla amb el germà perquè volia més intimitat amb la Marta li diu: "Perdona'm Narcís, no volia pegar-te". L'altre respon comprensiu i afectuós: "ja ho sé tete". I també li demana: "Ivan, puc dormir amb tu?" i dormen junts, com quan eren petits.

Narcís Crespo Borràs, divuit anys, jardiner, fill de Montse i Joan.

El Narcís pateix una lleu discapacitat mental que el fa, a totes llums, diferent als altres. Té una relació de dependència absoluta amb la seva família i viceversa. La mare l'estima moltíssim i li ho demostra fàcilment, la Teresa és més exigent i esquerpa amb ell però n'està molt orgullosa, i l'Ivan li fa de pare i germà gran, és el seu protector. Els dos germans s'estimen amb delit i s'ho demostren constantment. El Narcís sempre li diu al germà que ell anirà a viure amb ell i la dona que tingui perquè ell és "diferent" i no tindrà dona. El Narcís no es representa com una càrrega familiar sinó com una persona completa, molt més assenyada que moltes persones sense deficiències mentals, fa la vida més agradable a tot arreu on s'hi apropa. És conscient de la seva deficiència, és afectuós i es comporta amb sentit de l'humor.

El seu gran amic és l'Adrià. Amb ell juga a escacs i busca respostes a la seva curiositat per les dones i els aspectes relacionats amb la sexualitat. És un noi obert, sense vergonya, i l'Adrià amb ell s'ho passa molt bé, es fan mútua companyia i aprenen l'un de l'altre.

El Narcís gaudeix moltíssim de la seva feina com a jardiner, coneix les plantes i com cuidar-les a la perfecció. A la vegada, li agrada molt dibuixar, jugar a la maquineta, menjar "snaks" i "xuxeries variades". I també "xatea" a l'ordinador.

Ell se n'adona que la Marta enganya al seu germà amb el David i li ho demostra. La Marta li sembla una noia molt maca i en una ocasió ella li fa petons a la boca perquè el David es diverteixi. Després, la Marta i ell tornen a ser amics. En moltes ocasions ella li ha dit que és el noi més maco que coneix.

El Narcís i l'Ivan s'ho expliquen tot i es donen suport mutu.

El Narcís li diu a la seva mare que un dia l'Ivan es casarà i ell farà nosa, i que la gent es mor, la mare i l'àvia, i que li fa por quedar-se sol.

El Narcís pregunta sovint a la mare sobre el seu possible nòvio i pensa que és el Quim.

El Narcís visita l'Adrià encara que la seva mare l'ha castigat i no vol que el vagi a veure perquè l'Adrià li ha portat a un *sex-shop*. Els dos amics es trobaven a faltar, relació intergeneracional molt maca, juguen a escacs.

El Narcís escriu a contactes: "Vull conèixer una noia molt guapa, que li agradi com sóc".

El Narcís li pregunta al germà sobre el pare, com és físicament i de què treballa. L'altre li explica que té una empresa i una secretària per ell sol. I pregunta per què no ha trucat mai. I l'Ivan el justifica per no ferir al germà: "Està molt enfeinat, no té temps per res". El Narcís vol saber si li ha preguntat per ell i l'altre menteix: "Sí, s'ha posat molt content de que fossis jardiner". I el Narcís es posa content: "Què bé, ha preguntat per mi!".

El Narcís li diu a l'Adrià amb pena: "A la mama sempre li passa el mateix, que va amb homes que ja tenen nòvia" pensant que ara va amb el Quim. L'Adrià li diu que s'està equivocant (en realitat va amb el Huari, però l'Adrià no li ho diu).

Carles Torres, seixanta-tres anys, propietari del cine del barri anomenat El Chicago, vidu i pare de l'Olga.

El Carles és el propietari d'un dels últims cinemes del barri que sobreviu a l'allau de la transformació de les grans sales en multisales. El Chicago és la seva vida, i ho va ser del seu pare. Per res del món el vendria o el transformaria en una altra mena de negoci. A més del valor sentimental, hi té persones treballant a qui coneix de tota la vida. I en certa forma és un romàntic. Al barri tothom l'aprecia i respecta.

En canvi, sap de bona tinta que el seu futur gendre està molt interessat en el terreny que allotja al cinema (700 metres quadrats en una zona privilegiada de Sant Andreu) i que, si pogués, vendria el cinema per treure'n profit.

Ell i la seva filla viuen junts i tenen una excel·lent relació afectuosa i de respecte. A ell li agradaria un altre home per la filla, però l'únic que desitja és que

ella sigui feliç, per tant, respecte les seves decisions. A l'Olga li agradaria que el seu pare trobés algú a qui estimar perquè després que morís la seva dona fa cinc anys no ha estat amb cap altra dona.

Els problemes de salut fan que abaixi el ritme de treball frenètic. Quan comença l'emissió de la sèrie, en el temps lliure juga al *bingo*. No ho fa per diners perquè tant treballar li ha valgut una vellesa sense problemes econòmics, però diu que és una forma de passar el temps sense haver de parlar gaire amb ningú. Precisament, per passar l'estona i evadir-se va la Paquita al *bingo*. Allà el Carles i ella comencen una relació primer d'amistat i després de molt insistir per part d'ell, d'amor. Fins i tot la parella pensa en casar-se a proposta del Carles i mentre arriba el moment del casament demana a la Paquita que s'instal·li a casa seva amb la filla.

Mentre, l'Olga no accepta aquesta relació i se n'ha anat a viure sola.

La relació del Carles amb la Paquita és d'estima i respecte en peu d'igualtat. Quan el Carles demana a la Paquita que deixi la feina per passar més hores junts, ella no ho dubta, perquè realment ambdós estan gaudint d'una segona oportunitat. Són molt afectuosos, tenen relacions sexuals i són molt detallistes l'un amb l'altre.

Ell mor pensant que la Paquita l'ha traït i enganyat (quan ha estat una estratègia i enganyifa del Martí). I fa prometre a la filla que no s'hi casarà amb el Martí i que es farà càrrec del Chicago, sense vendre'l ni transformar el negoci. Ella li ho promet i culpa a la Paquita de la mor del pare.

Martí Costa, trenta-set anys, advocat i promotor immobiliari, promès de l'Olga.

El Martí és un home ambiciós, fred, astut, elegant, masclista i bastant hipòcrita. El seu gran interès a la vida són els diners i són l'únic que li fan moure's, això i la debilitat que sent per la Carme, de la qual està bojament enamorat.

És amic de joventut del Jordi, la Clara i la Carme i creu que la Clara no li convé al Jordi. En aquest grup d'amics ell era una mica el centre de les burles i n'està ressentit. Per això, els triomfs amb els negocis els viu com una mena de revenja i li encanta envoltar-se de tot allò que demostrï la seva nova posició

social, com l'Olga, a la que veu com rica, intel·ligent i poc atractiva, i així fora de perill perquè pugui posar-li les banyes.

És masclista, però educadament, encara que de tant en tant no es pot contenir i es mostra gelós i possessiu amb l'Olga, quan en realitat no l'estima. La seva relació és poc apassionada i, per part del Martí, un joc d'interessos. El seu futur sogre el menysprea perquè veu en ell a un aprofitat, un tauró, un especulador que no sap el que és l'esforç i el treball de la feina honrada, i un aprofitat que ha enlluernat a la seva filla. Pel Martí, el Carles és un vell que viu al passat. Sap que ha de fer veure que el respecte per no tenir problemes amb l'Olga però no sempre li és possible.

Quan el Martí vol aconseguir el que sigui, no hi ha res que s'interposi al seu camí. Un bon exemple de les seves accions malicioses és quan vol evitar que el Carles es casi amb la Paquita perquè l'Olga no perdi ni un tros del terreny del Chicago en herència. Planeja una estratègia per fer creure al Carles que la Paquita li fa el salt amb el Toni i ho aconsegueix. Com a conseqüència del disgust el Carles mor i la Paquita es queda sense res i com a traïdora a ulls del Carles i de l'Olga.

Al dossier de premsa s'explica que és d'origen social humil i que està obsessionat per adquirir tot allò que el pugui separar del seu origen. Tot el que ha aconseguit assolir ha estat gràcies a la manca d'escrúpols i principis ètics i morals.

Genís Vendrell, quaranta-cinc anys, representant de botons, casat i pare de la Marta.

El Genís es presenta com un home formal, seriós i elegant, bon professional i bon pare de família. Aparentment tampoc és un home atractiu ni apassionat, més aviat mediocre i una mica calçasses, adora a la Paquita i ella fa d'ell el que vol, sense discutir. Si hi ha alguna cosa que l'emociona és llegir sobre determinats temes. Segons es diu al dossier de premsa, la Segona Guerra Mundial, els trens, la vida dels ocells i les biografies dels grans homes.

La relació amb la Paquita no és freda, s'estimen i es mostren afectuosos. Sembla que sigui ell qui està més per ella que al contrari, però la Paquita reconeix que està contenta del seu matrimoni, que el Genís li ha donat estabilitat i equilibri i encara s'hi sent enamorada.

Com a pare, ja he apuntat que se'l pot qualificar del que es diu un bon pare, preocupat pels estudis de la filla, pels seus problemes, hi conversen força i es tenen confiança mútua.

Així és com es presenta al Genís. Un cop mort en accident de cotxe poc després de començar l'emissió de la telenovel·la, la Paquita descobreix que al cotxe hi anava una dona que era la seva amant. I més, que només era una d'una llarga llista apuntada meticulosament en una llibreta amb dates i qualificacions detallades des d'abans de casar-s'hi fins a l'actualitat. La Paquita queda planxada, la filla continua tenint la idea del pare ideal sense voler acceptar la realitat. Per tant, el Genís era un gran actor, una persona de doble vida.

Esteve Moncada, seixanta-tres anys, propietari d'una parada a plaça, casat amb la Pilar i pare d'un fill.

Com a marit de la Pilar, l'Esteve és cunyat del Jaume i de la Roser però no s'hi assembla gens a ells. Tot i això és un home educat i té amb ells una bona relació i els dos matrimonis queden sovint per anar al teatre, jugar a cartes o passar el cap de setmana.

L'Esteve és un home franc i just, senzill i pràctic. Ell és un dels pocs que opina bé sobre la Clara intentant posar les coses al seu lloc.

És casat amb la Pilar des de fa quaranta anys. Estima la seva dona però des de la mort del seu fill la vida de la parella mai ha estat igual, sobretot perquè la Pilar no ha aconseguit superar-la i pateix dels nervis.

Respecte a la seva dona, intenta ajudar-la en tot el que pot tan bé com sap. En començar l'emissió ha de deixar de treballar i tenir cura de l'alimentació si vol continuar vivint. Per això a la parada del mercat lloguen els serveis del Ramon.

La idea de l'Esteve és vendre la parada i començar a viatjar amb la seva dona però ella comença llavors a creure que el Ramon és el seu fill i torna a patir dels nervis. L'Esteve té paciència amb ella. Pateix diversos atacs i, just abans de morir, adonant-se que el Ramon és bon nano, li fa prometre que cuidarà de la seva dona. A la Pilar li diu que l'estima moltíssim sincerament. També diu en diverses ocasions que vol morir, que ja està cansat de viure. Finalment mor i el seu enterrament és multitudinari, tothom al barri el coneixia i l'estimava.

L'Esteve ho passa molt malament perquè veu que la seva dona està obsessionada amb que el Ramon és fill seu. Els nervis que passa a casa li provoquen un atac de cor i que l'ingressin a l'hospital. Després, quan li donen l'alta per passar el Nadal amb la Pilar i el Ramon, està amargat i sense ganes de viure. La Lola el visita i ell diu: "La Pilar se'n sortirà sola...La parada ha de ser per la Pilar. Jo ja no duraré gaire i alguna cosa li he de deixar...Només et demano una cosa, que tinguis paciència amb la meva dona. Li fa por quedar-se sola".

L'Esteve també parla amb el Ramon, que ha intentat aproximar-se a ell sense aconseguir-ho gaire. Li demana: "Quan jo em mori...", el Ramon l'interromp. "Per què has de morir?". L'Esteve continua: "Calla i escolta, collons, vull que li facis costat (a la Pilar) i li agraeixis el que ha fet per tu. Queda't amb ella i quan et posis bo tornes a la parada, com abans, com a ella li agradava". El Ramon li diu que ho farà i que no pateixi. També li demana que segueixi cuidant-la quan faci la seva pròpia família.

L'Esteve a punt de morir parla amb la Pilar i es reconcilien. Li assegura que ell també pateix per la mor del seu fill, que el recorda sempre. És una escena molt tendre i dramàtica. Marit i muller es miren amb amor. Ell mor.

Ramon Etxebarria, vint-i-tres anys, dependent de la parada de la Pilar i l'Esteve, solter.

És un noi tímid, treballador, bon noi, clar i sincer, que no té gaires experiències vitals tot i que ha patit la pèrdua tant del pare com de la mare. Tampoc té gaires familiars, i els pocs que té no viuen a Barcelona. Per això viu sol i ha de mantenir-se. D'aquesta forma arriba a la parada de la Pilar. Aquest esdeveniment canvia la seva vida perquè ella l'estima amb delit, com si fos fill seu. A ell aquesta actitud li preocupa i li molesta. No és un aprofitat. Però de mica en mica també ell comença a estimar a la Pilar com a una mare.

En relació a les noies, no té experiències segons li explica a la Remei, una "veïna" de parada. Ell s'enamora completament de la Mari només conèixer-la, però la Mari està enamorada del Santi i "passa" d'ell en aquest sentit. El cert és que el Ramon li cau bé i es fa estimar però l'amor que sent pel Santi fa que se n'oblidi

del Ramon com a parella. La primera reacció del Ramon és de dolor, després continua sent amic de la Mari, a la vegada que coneix la Remei. Ella l'inicia en la sexualitat i junts es faran molt amics i després nòvios, fins i tot pensen en anar a viure junts. Però tenen un accident de moto, a partir del qual la Remei diuen que a sortit molt mal parada i desapareix de la vida del Ramon. La Mari i ell xerren sovint i quan ella deixa de sortir amb el Santi, el Ramon, en contra de la voluntat de la Pilar, comença a "tontejar" amb la perruquera. Continua molt enamorat d'ella. I la Mari accepta sortir amb ell a prendre una copa, fer un volt o anar a un concert del Sergio Dalma.

Professionalment, quan després de morir l'Esteve s'instal·la definitivament a viure amb la Pilar a petició d'ella, ell prefereix que no passin tantes hores junts per tenir millor relació. Li surt l'oportunitat de canviar de feina i l'aprofita. Deixa la parada per fer de cambrer al *pub* on treballarà a càrrec de la Clara. Les relacions amb ella són bones.

El Ramon està enamorat de la Mari des que la coneix i està gelós que ella vagi amb el Santi. Per això el Ramon es dirigeix a la Mari de forma seca, dolgut perquè no li fa cas. Però la Mari ni se n'adona. La Remei, li diu: "Ay que t'agrada la Mari, es nota d'una hora lluny. O canvies d'actitud o no lligaràs ni en pintura. Al cap i a la fi tots els tios són iguals depèn de com es venguin". Ella espavilada, amb iniciativa. La Remei, veient que ell és totalment inexpert en les relacions de parella fins i tot li fa classes pràctiques de petons (a ella li agrada el Ramon). (La **Remei** és filla única).

La Remei, que és una noia no agraciada ni atractiva físicament, té l'autoestima molt gran. El Ramon i ella flirtegen amb l'excusa que ella li ensenyi a captivar l'atenció de la Mari. I la Remei desplega saviesa sobre petons. Un cop iniciada aquesta relació d'amics, el Ramon comença a fixar-se en la Remei com a dona i li va darrera per continuar les classes pràctiques sobre les relacions, però ella diu quan i com. (porta la veu cantant).

La Pilar li diu a la Remei que al Ramon li tregui del cap a la Mari perquè "és d'aquelles que amb un no en té prou". La Remei li respon que vol respectar-lo i no ficar-se al mig.

La Remei va a parlar amb la Mari sobre el que ha passat amb el Ramon i la Mari li deixa clar que entre ells no hi ha hagut res. La Remei diu que ella el troba "mono".

Al mercat, el Ramon se n'adona que la Remei ha anat a la perruqueria i li diu que està molt guapa i li pregunta si vol anar a prendre alguna cosa amb ell. A més, li pregunta amb quants nòvios ha anat i ella respon: "d'anar al cine o així deu o dotze, d'enrotllar-me del tot dotze". Ella li pregunta a ell i ell confessa que no ha tingut cap nòvia. Ell està avergonyit i la Remei li diu que no sigui tonto, li comença a petonejar i s'apassionen, s'estiren a terra i fan l'amor però el vigilant del mercat els enxampa. El Ramon es posa nerviós i s'acomiada de la Remei ràpid, sense tenir cap mirament. La Remei es molesta.

El Ramon comenta a la Pilar que la Remei un dia li fa cas i l'altra no. La Pilar li respon que a les dones se les ha de conèixer. La Pilar li recomana que si no li fa cas i li fa patir bon temps i barca nova (dita catalana popular). El Ramon està fart que la Pilar es fiqui en les seves coses i li diu que li està molt agraït per tot l'afecte que li ha donat però que no és bo, ni per ell ni per ella la forma en que el tracta. Ella li clava una bufetada i li assegura que si se'n va millor que no torn. Ell afirma que estima a la Remei.

El Ramon se'n va amb la Remei i li diu que li hagués agradat dormir al seu costat tota la nit, "des de dilluns que no he parat de pensar en tu", li fa un petó apassionat, "no sé què em passa, em sembla que t'estimo".

El Remei compra un casc perquè la Remei vagi amb ell en moto. Ell li diu: "T'estimo i m'agradaria viure amb tu". Ella li contesta: "M'ho pots repetir?". Ella li diu que ell està acostumat a viure sol. I ell li pregunta amoïnat si és que va massa ràpid. Ell contesta que a ella ja li agrada. Ell continua: "I això vol dir que sí?". Se'n van a voltar amb la moto.

El Ramon i la Remei tenen un greu accident, ell està greu però ella encara pitjor, no se sap si se'n sortirà. Ell es desperta sense recordar res. La Pilar i l'Esteve li acompanyen. La Pilar s'inventa una història, que anava sol, que ella és la seva mare i res sobre la Remei.

La Mari també visita al Ramon a l'hospital i li explica algunes de les coses que no recorda. Ell està sorprès i desorientat del que sent, llavors arriba la Pilar i no deixa que la Mari li continuï explicant la veritat i gairebé la fa fora.

Toni Esteve, vint-i-vuit anys, sense feina estable ni professió, solter.

El Toni és germà de la Mari i com tots dos han viscut orfes i junts, se sent el seu protector. Vol saber-ho tot d'ella, no inquisitivament, sinó perquè es tenen molta confiança i estima. La Mari és la seva única família i els dos germans són afectuosos. A la Mari, però, no li agradaria tenir per company sentimental algú semblant al seu germà i tem que es fiqui massa amb els seus assumptes sentimentals, per exemple el Toni amenaça al Santi en diverses ocasions perquè creu que la relació li fa mal a la germana.

Laboralment és inestable, mai té una feina, tampoc ofici, i va fent el que li va sortint, segons les necessitats, però sempre se'n surt. Tampoc dubte en implicar-se en negocis il·legals si això li ha de repercutir positivament en l'economia, pot vendre joies robades, drogues...Té col·legues escampats arreu. A proposta del Ramon, comença a treballar a la parada del mercat substituint-lo a ell i no se li dóna gens malament perquè sap dir coses maques a les clientes i a les dones en general.

No té relacions de parella estables però sembla que li agraden les dones fetes, com la Paquita, amb qui ha mantingut una relació d'amants apassionada. Ell diu que li agraden les dones com les d'abans, no primes i esqualides. El Toni no és atractiu, però molt simpàtic i sap tractar a les dones.

És poc íntegre i no dubta a fer xantatge a la Paquita quan necessita diners amenaçant-la en explicar-li al Carles la seva relació passada com present. Després que el Carles mor intenta ajudar a la Paquita de la forma que ell sap, agafant productes de la botiga i deixant-li a la bossa de la compra, robar a la caixa diners que necessita la Paquita amb la desaprovació d'aquesta...Sembla que la seva feina a la parada no durarà gaire.

Santi Cortés, trenta anys, actor, solter.

És un jove maco, bastant dolç, molt insegur. Per això li agrada el seu treball com actor, que li fa popular i l'ajuda en la relació amb les dones. No és mal noi, però no és del tot íntegre, és bastant immadur i es deixa portar, li falta iniciativa i parlar clar. El seu caràcter li porta a malentesos constants amb les dones amb qui es relaciona.

Quan comença l'emissió de la sèrie, ell i la seva nòvia Raquel busquen pis al barri per instal·lar-s'hi. Per ell el lloc és perfecte, la Raquel hi troba més pegues. Un cop rehabilitat el pis de lloguer on s'instal·len comencen els problemes de convivència perquè ell i la Raquel són molt diferents. A més, encara que ell l'estima i n'està completament enamorat, li costa acceptar la seva manera de ser i la seva obsessió per la feina, els llibres, quan a ell li interessa molt més anar de festa nocturna. A això s'hi suma que el seu millor amic, el Marcel, li provoca constantment amb comentaris com que l'estat natural de l'home és la poligàmia, i l'encoratja a sortir amb ell a passar-ho bé.

Pel que es veu, els ciments de la relació amb la Raquel són bastant fràgils perquè el Santi comença a "tontejar" amb una companya de feina que el persegueix literalment i, en ocasió d'una festa a la que va sense la Raquel, li fa les banyes, i la Raquel els veu. Ella fa les maletes i el deixa. Tot i la insistència d'ell perquè hi torni, la decisió de la Raquel es torna ferm en veure que de seguida el Marcel s'ha instal·lat a la casa que compartia amb el Santi.

Després de la breu convivència amb la Raquel se sent trist però no li dura gaire. De seguida s'enamora de la Laura, però la Laura s'enamora del Marcel. Les circumstàncies li porten a sortir amb la Mari, junts viuen una relació apassionada. Però ell no vol comprometre's. Sense adonar-se'n, o això diu, es troba vivint amb la Mari. La convivència no és bona, discuteixen sovint i ell la menysprea.

De totes formes, la Mari no dubta en ajudar-lo i mantenir-lo mentre el Santi es queda sense feina a la telenovel·la on treballava quan es va instal·lar al barri. Després la Mari es queda embarassada i ell li demana que avorti. Se separen i al cap del temps ell descobreix que la Mari no ha avortat. Torna a demanar-li que ho faci però ella li respon que no ho farà. El Santi té por a futures represàlies i a haver d'assumir responsabilitats no volgudes. La seva vida de parella vol que sigui de relacions esporàdiques a partir d'ara.

El Santi passa de viure amb la Raquel, a viure amb el Marcel, a viure sol, a viure amb la Mari i, finalment, a compartir pis amb companys de feina a Madrid on pensa treballar en una obra de teatre. Però assegura al Marcel que quan pugui es buscarà un pis per ell sol perquè no hi hagi malentesos amb les companyes amb les que arribi a mantenir relacions sexuals, **"no pots compartir llit i compartir casa"** diu que és el que ha après de la relació amb la Mari.

Mentre surt amb la Mari diu que té un punt horterera. I és egocèntric, quan ell té una cosa al cap ni se n'adona que el seu amic té un problema. I també és molt interessat, "mira que és bona tia la Raquel" quan ella li ofereix feina.

En el moment en que la Mari s'instal·la a casa seva per conviure amb ell, li ho explica al Marcel com si res: "Mira, a mi m'agrada decidir les coses i amb la Mari ha anat to d'una manera...". El Marcel li respon, com dient que és del tot responsable de la situació, que si un dia no la veu ell mateix va a buscar-la. De totes formes el Santi no es mostra emocionat amb la nova situació.

Marcel Navarro, vint-i-vuit anys, periodista esportiu, solter.

El Marcel és bon noi però una mica "gamberro". És molt amic del Santi, atractiu, simpàtic, sempre té la resposta justa a qualsevol comentari, es pren la vida com un divertiment, sembla el típic solter professional. Li agrada sortir de nit, anar de festa i té èxit amb les dones, però no vol compromisos. És una mica un seductor, cuida el seu aspecte però amb una elegància que sembla informal i poc estudiada.

El Marcel és culte, sap una mica de tot, li agrada llegir, la música, els vins i el futbol, que a més, forma part de la seva feina com a periodista esportiu.

Sembla que menyspreï dones cultes com la Raquel, en realitat té por a caure als braços d'una noia i enamorar-se. I precisament és això el que li passa amb la Laura. Primer fa una aposta amb el Santi per veure qui dels dos se la lliga. Però el Marcel hi cau de quatre potes i s'enamora d'ella bojament. Ella no vol enganyar-lo, i tot i correspondre-li, abans de res li explica que és seropositiva. Ell es queda parat, no sap reaccionar i al dia següent se'n va al Japó per feina. Quan la Laura ho sap diu que per ella s'han acabat els homes però el Marcel la sorprèn tornant, deixant la feina a mitges (i perdent-la) per declarar-li el seu amor, i justifica la seva

actitud cap a les dones amb una mala experiència del passat. En poques setmanes viuen junts, sense ni un duro però molt feliços.

La relació de parella és en peu d'igualtat. Fins i tot, mentre busca nova feina, hi ha inversió de rols. I quan els dos treballen, els dos fan de tot. És comprensiu, afectuós i un home on la Laura s'hi pot recolzar, a més d'estar totalment enamorada. El Marcel sempre que hi ha l'ocasió diu que ell va tenir sort amb la Laura i no al contrari. (És un home nou).

Matthew "Matt" Collins, trenta-cinc anys, propietari del *pub* La Fusteria, solter i sense fills.

El Matt és gal·lès, nascut a Cardiff i resident a Barcelona. El seu passat és una incògnita per molts del barri, així com també la seva veritable identitat. En començar l'emissió arriba al barri per muntar el *pub* a la fusteria de l'Adrià i de seguida mostra el seu tarannà sensat, obert, comprensiu i dialogant. Només presentar-se ja parla català i es relaciona fàcilment amb tots els veïns, sobretot amb les dones perquè és un home sensible. És obert, tolerant, amb gran capacitat per a la ironia i diu que està enamorat de Catalunya, la seva gent i costums, que cada diu li sorprenen. És un curiós, que sempre té ganes de conèixer. Li agrada fotografiar el món que l'envolta, com els miners del seu poble. És afable i està disposat a escoltar a qui sigui sobre el que sigui, des de petites qüestions quotidianes a grans secrets amb molta discreció. En canvi, ell explica molt poc de la seva vida.

No dubte en contractar a la Clara al *pub* quan a ella li falta feina tot i el seu passat a la presó perquè creu que les persones no som ningú per jutjar als altres. I a mesura que la coneix hi confia plenament en ella, fins al punt de deixar-la a càrrec del negoci durant un temps que decideix marxar fora.

Atrau a les dones però quan se li apropen massa o se li insinuen les refusa amb elegància. L'Olga és la que rehabilita la fusteria en *pub* i de mica en mica els dos es fan bon amics. Però per l'Olga és més que una amistat. Quan li ho diu al Matt ell intenta que el deixi, que el respecti. Ella, com molts del barri, pensa que potser és homosexual. Després d'insistir en conèixer el perquè de que la rebutgi tot i creure, i és cert, que ell s'hi sent atret, descobreix que el Matt és capellà.

Al seu poble el Matt va ser capellà però la malaltia de la seva mare, el seu patiment, va fer que l'ajudés a practicar-se l'eutanàsia, segons explica al l'Olga. I aquest fet el va portar a ser jutjat i exculpat, però sense el dret de ser capellà. Tot i això ell s'hi sent i no té clar què ha de fer. Per això s'allunya de l'Olga, per tenir distància i pensar. Això no agrada gens a l'Olga, que queda enrabiada.

Huari, uns trenta anys, lampista, solter.

El Huari és un immigrant arribat a Barcelona des del Marroc. Diu en més d'una ocasió que li ha estat difícil adaptar-se al canvi però que hi havia massa misèria al lloc d'on prové. També explica que la seva arribada a les costes espanyoles va ser amb *paterna* i que des de llavors ha anat treballant com ha pogut. Entra a l'escena de la telenovel·la quan el Quim el contracta com a lampista, i el Huari demostra conèixer bé l'ofici.

És un home molt atractiu físicament, simpàtic, bona persona i intel·ligent. És molt observador, detallista i mostra interès per aprendre el català ràpidament. Gens rancorós, farà el possible per tenir una bona relació amb el David tot i les mostres racistes que li ofereix constantment.

A través de la feina amb el Quim coneix a la Montse i des del principi ell s'hi sent atret. Per la Montse el Huari és un bon home, però no s'hi vol embolicar perquè sap que la relació amb un immigrant li pot portar problemes. De mica en mica s'enamora d'ell i comencen una relació difícil, per la intolerància de la Teresa, però satisfactòria per ells. A la Montse li costa mostrar-se en públic amb ell o dedicar-li petons quan estan al carrer i això molesta bastant el Huari i la compara amb el Jordi, quan ell la forçava a ser amants que s'han d'amagar de la gent.

La Montse, cada cop més segura dels sentiments cap al Huari, decideix no tapar els seus sentiments i ella i el Huari demostren a tothom que són una parella que s'estima, tot i que la Teresa no ho accepti i mostri infinitat de prejudicis cap a la persona del Huari.

Explica al Quim les condicions en les que viu a un petit pis compartit amb altres immigrants perquè li deixi dormir a la lampisteria, i el Quim li deixa, encara que creu que hauria de dormir en millors condicions.

El Huari li diu a la Montse: "Puedes hablar català. No habla pero entiende".

Normalitzador.

Quan el Huari i la Montse es troben per primer cop al Peris, ell dinant, ell explica les costums del Marroc i les dificultats que va trobar al canviar de país, li diu que li costa acostumar-se a viure a Catalunya, que les relacions de parella són diferents i que és la primera vegada que menja amb una noia.

Durant la cita del sopar a un restaurant musulmà, el Huari explica a la Montse que va arribar en *patera*, el viatge li va costar dos-centes mil pessetes, tots els seus estalvis, i van haver morts. També que "hi ha ""moros" buenos i malos. Islam es mi cultura...Europa es una mierda, sin papeles eres un esclavo".

L'Adrià i el Quim donen consell al Huari sobre la relació amb la Montse, però no parlen del sexe de forma barroera.

El Huari té problemes per llogar un pis per ell sol i viu amb molta més gent a un pis. Quan li ho explica al Quim ell li diu que si renova el contracte no té perquè tenir problemes i el Huari fa entendre que no només és un problema legal, sinó que la gent vulgui llogar un pis a un immigrant marroquí. De moment demana al Quim dormir al taller.

El Narcís parla amb ell i li diu: "El meu pare també viu fora" (Com si Madrid fos l'estranger). Es mostra molt simpàtic i li diu que li ensenyarà català.

Miquel Grau, vint-i-set anys, economista, solter.

Aquest personatge apareix durant pocs capítols en aquest període (1-100). Nòvio de la Laura quan comença l'emissió, estan preparant els preparatius del casament que és immediat. Tenen el pis muntant i gairebé els mobles. Els nervis del casament li porten algunes disputes amb la promesa que s'arreglen ràpidament amb petons apassionats i relacions sexuals.

Tot i que encara no té la feina que voldria, treballa a la gestoria que té la seva mare, que el vol controlar i influir, sobretot creu que la Laura és massa poca cosa pel seu fill perquè la noia no té estudis i treballa al bar amb els pares. Ell, però, és de bona pasta, estima la Laura amb bogeria i té molt respecte pels seus futurs sogres. I els futurs sogres també estan encantats amb ell perquè sembla un

bon partit, economista, de bona família, formal i es veu de lluny que estima la Laura.

La relació del Miquel i la Laura es trenca la mateixa setmana que s'han de casar, quan ella li explica que té la sida. Ell, en principi es queda sobtat i vol saber com se l'ha encomanat, després sembla que l'amor li pot i, superada la por i veient que ell no s'ha encomanat, es mostra afectuós i disposat a tirar endavant amb el casament, però les relacions sexuals es ressenteixen en la parella. Al final, ell reconeix que no és suficientment valent per afrontar-ho i la Laura li posa les coses fàcils perquè no vol tenir un marit que no la recolzi totalment. Públicament la relació es trenca de mutu acord i el Miquel desapareix de l'emissió, només s'hi fa referències comptades, com quan els pares de la Laura saben que té la sida i comprenen la reacció del Miquel i el titllen de covard.

Agustí Mora, vint-i-nou anys, treballador d'una caixa d'estalvis, solter.

L'Agustí és un exnòvio de la Laura, anterior al Miquel. La Laura sembla que n'estava molt enamorada però ell no li va fer molt de cas. No és atractiu físicament i tampoc sembla especialment simpàtic. Però sembla que va de superior i és molt segur de sí mateix.

Queda amb la Laura per avisar-li que té la sida i que ella s'hauria de fer les proves. Quan ella dóna positiu ell no sap què dir-li perquè no troba cap forma suficient de disculpar-se, però de seguida la Laura l'entén i es donen suport mutu.

La relació continua com una bona amistat. Temps després es troben a l'hospital i la Laura el convida a ell a la nova nòvia que té, la Carol, seropositiva que va conèixer a l'hospital. En l'encontre a casa de la Laura hi ha naturalitat i el Marcel està content de que hi siguin. Quan l'Agustí li diu que la Laura ha tingut sort de trobar-lo ell li contesta que la sort l'ha tingut ell. L'Agustí se sent afortunat d'haver trobat la Carol i sospita que el seu caràcter s'ha tornat més maco des que té la malaltia.

Sabater, cinquanta anys, encarregat de taller tèxtil, casat.

És un personatge secundari, l'encarregat del taller on treballen Paquita i Clara. És un home menyspreable, groller, masclista i que traspasa els límits del

respecte amb les seves treballadores per la seva condició de superioritat autoritària. Es creu amb dret d'abusar de la seva posició d'encarregat i vol intimidar les treballadores, amb la Clara fent mals informes a la presó, per exemple.

Tant Paquita com Clara no es deixen esglaïar per ell ni per les seves amenaces i les dues el deixen en ridícul davant de les companyes en més d'una ocasió. Al final, primer la Clara i després la Paquita deixen de treballar per ell.

Gerard Carreras, trenta-dos anys, professor de piano, separat i amb un fill petit.

És el primer professor de piano de la Núria. És un idealista que va perdre tots els estalvis intentant muntar una orquestra. La Núria l'admira i s'hi sent atreta. Ell sap que no servirà per concertista, però no s'atreveix a decebre-la i continua preparant-la com si cregués que arribarà lluny.

Aprecia a la Núria i ella s'hi enamora. En començar l'emissió de la sèrie mantenen una relació en que ella li fa petons en públic (cosa que a ell no li agrada) i està gelosa de la seva dona. Ell no n'està realment enamorat i sap que entre ell i la Núria hi ha massa diferència d'edat, que ella encara és una nena com qui diu. Per això decideix fer-li entendre que és millor que ho deixin.

La Núria primer se sent molt dolguda i reacciona colèricament, dient als pares que el despatxin i gairebé fent creure que el professor va abusar d'ella. Sobretot s'enfada quan sap que el Gerard ha passat una nit amb la Clara, sense que la Clara ni ell sospitessin la relació d'ambdós amb la Núria. El Gerard sembla realment enamorat de la Clara però quan la Clara descobreix la veritat decideix tallar la seva relació amb ell radicalment. Ambdós faran entendre a la Núria que ha estat un mal entès. I tot i que la Núria els creu, li costa perdonar-los. Ho fa quan veu que el Jordi clava una pallissa al Gerard, no pot suportar veure que li han fet mal per culpa seva i del seu comportament de nena mimada.

El Gerard decideix llavors posar terra pel mig i se'n va a treballar a Madrid. En el moment d'acomiar-se és afectuós amb la Núria i ella amb ell, queden com bons amics.